

Cathy Williamsová

NOC V NEW YORKU

\$ HARLEQUIN"

Cas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York Paříž •
Stockholm • Sydney Tokio • Toronto • Varšava

PRVNÍ KAPITOLA

Rafael Vives netušil, zda se má v situaci, v níž se ocitl, smát, nebo se nudit, být podrážděný, či rozzuřený. Být na deset dní uvězněn coby chůva představovalo pro Rafaela Vivese - muže žijícího jen pro svou jedinou milenku, totiž práci - důvod k bezmocnému skřípění zubů. Zapomenout, že je v matčině domě vlastně proti své vůli, Rafaelovi nedal ani jeho neodmyslitelný průvodce, spolehlivý laptop. Bez něj by byl Rafael opravdu ztracen.

Naštěstí teď žil kvůli práci v New Yorku, takže to neměl daleko. Ale i když měl do kanceláře, coby kamenem dohodil, matka ho požádala - vlastně spíš přikázala: „... aby zůstal doma a dal pozor na svého bratra." Rafael měl pocit, že matka jej dobře zná, a ví, že kdyby vstoupil do své kanceláře, té obrovité, monstrózní prostory na Dolním Manhattanu, na svůj úkol ohlídat Jamese by okamžitě zapomněl.

Matka původně plánovala, že se Rafael zúčastní party, kterou bude James o víkendů pořádat coby vhodnou odměnu pro vybrané londýnské a newyorské zaměstnance společnosti. Měla to být oslava prvního roku, kdy společnost dosáhla podstatného zisku.

Rafael netušil, zda se matčin nápad nelíbil
víc jemu nebo Jamesovi.

James se vyjádřil - a upřímně zděšený Rafael s ním souhlasil -, že z představy, jak Rafael „postává v rozích, mračí se na zaměstnance a straší je“, mu naskakuje husí kůže.

Pokud šlo o Rafaela, pro toho bylo pomýšlení, že by měl být od rána do večera uprostřed spousty lidí, naprosto nepřijatelné.

Na řízení konsorcia se podíleli oba; James byl plavovlasou a modrookou tváří reklamních kampaní, zatímco Rafael mozkiem a tažným koněm, který celou společnost poháněl kupředu. Tato symbióza fungovala, a Eva, jejich matka, jim musela váhavě přiznat jisté výhody.

James uspořádá party pro zaměstnance v matčině domě, obrovském rodinném sídle na pobřeží vyváženě rozprostřeném na třech akrech země a shlížejícím na krásnou pláž, nejlepší v Hamptons.

Rafael bude na celou akci tiše dohlížet z ústraní nedalekého domku pro hosty, a postará se, aby se hlasitost hudby, zábava a veselí nevymkly Jamesovi z rukou.

Když James v domě pořádal poslední party, sousedé si stěžovali, a to bylo co říct, uvážil-li člověk, jak daleko nejbližší sousedé bydleli.

Od té doby už samozřejmě uplynuly dva roky, jak matce marně zdůrazňoval Rafael, pokoušeje se změnit matčin názor ohledně nezbytnosti své přítomnosti během akce, a inkriminovaného večírku se účastnili spíše než zaměstnanci společnosti Jamesovi kamarádi, kterým bylo kolem pětadvaceti, Evě Leeové stále ještě při vzpomínce na ten trapas a na nezbytné omluvy všem přátelům ze Spolku pro pozvednutí Východního Hamptonu naskakovala husí kůže.

A tak tu teď Rafael seděl, do začátku jeho úlohy Staršího bratra zbýval jeden den, a jeho už všechno

svrbělo, aby byl zpět u živé debaty o věcech, které znal a miloval.

Připouštěl však, že přinejmenším vyhlídka na moře -když už se na ni musel dívat - byla úchvatná. Na chvilku -ale jen na chvilku - ho dokonce napadlo, že by sem měl zajet častěji. Idylické dny dospívání, trávené v kruhu rodiny, se postupně změnily v příležitostné návštěvy během studií na univerzitě. K tomu se ještě přidala touha po cestování. A pak už začal opravdu pracovat: nejprve jako nezávislý zprostředkovatel v jednom z největších brokerských domů na světě a po předčasném skonu svého otčima a Jamesova otce u kormidla rodinné firmy.

Od toho okamžiku roky kolem něj letěly jako splašené. A teď tu seděl, díval se na nádherný západ slunce a uvažoval o tom, že se jednoho dne možná probudí a zjistí, že se z něj stal chlapík ve středním věku, který se oženil se svojí firmou.

Zamračil se a usrkl whisky se sodou, již si namíchal. Vintrospekci si zrovna neliboval. Vždycky se zaměřoval na výsledky a o svých plánech málokdy pochyboval.

A teď s tím nehodlal začínat.

Po větru k němu z dálky dolehly zvuky bavicích se lidí. Bylo jich něco přes čtyřicet.

Rafael si celou tu scénu dokázal snadno představit. V jejím středu se pochopitelně nacházel James. Podává se pití před večeří. Armáda zaměstnanců - najatá, aby ulehčila řešení praktických otázek - zajistí, že nevzniknou žádné potíže s tím, co komu uvařit či kdy dolít prázdnou sklenku. K nejvybranějšímu jídlu se bude podávat to nejlepší víno, vše servírováno tím nejspolehlivějším a nejvýkonnějším personálem, jaký si lze za peníze koupit.

Všichni budou veselí, nepochybně dojde k mnoha nerozvážnostem, zvláště když se tu poprvé setkají zaměstnanci z obou stran Atlantiku bez otravné

společnosti manželů či partnerů, kteří by je v jejich veselí omezovali.

Ráno sice budou mít příšernou kocovinu, ale pro tuhle chvíli se bude nasávat bez pocitu viny. O tom Rafael vůbec nepochyboval.

Dopil sklenku a srdečně si oddechl, že byl těch hrátek a zábavy ušetřen.

Z lidí pozvaných na večírek nikoho doopravdy neznal. James mu řekl, že účetní, manažeři a lidé z marketingu, kteří se vyhřívají na výsluní pozornosti pokaždé, když dojde na zásluhy o zisk společnosti, dostanou prémie, ale pro „ty opomíjené“ bude výlet do East Endu na newyorském Long Islandu zážitek na celý život. Rafael se sice mohl jen dohadovat, koho bratr spojením „ti opomíjení“ myslí, ale musel přiznat, že bratrova myšlenka je správná. Odměnění by neměli být jen ti, kdo jsou všem na očích, ale odměnu by ve svých peněženkách měli pocítit i ti, kteří na sebe tolik neupozorňují.

Rafael, stojící na malé dřevěné verandě a shlížející na oceán, se usmíval, když si představil, jak moc se od sebe s bratrem liší. Zela mezi nimi taková propast a jejich styl života a vkus při výběru přátel a dívek byly tak jiné, jako by ani nebyli příbuzní.

Rafael zrovna jalově přemítal, jak je možné, že dva lidé sdílející přinejmenším část DNA mohou být tak odlišní, když koutkem oka cosi zachytil. Così nebo kohosi. Pohyb v bujně, dokonale upravené vegetaci, naznačující něčí přítomnost.

A něčí přítomnost mohla znamenat jen jediné. Některý z hostů, rozpálený opojností okamžiku a vínem proudícím v žilách, si neuvědomil, že zabloudil mimo vyhrazený okruh. Rafael opatrně odložil sklenku a otočil se směrem, odkud se ozývalo šustění. Světlo sice sláblo, ale Rafael nebyl slepý, a ta nána, která se pokoušela po špičkách zmizet z místa činu, musela mít v hlavě úplně vygumováno, jestli si myslela, že ji Rafael neviděl. Ale Rafael ji viděl.

Blond vlasy - pochopitelně. Vybledlé, velmi těsně ustrížené džínsy. No ovšem. Krátký top, povinně odhalující pupík. Jinými slovy: zrovna ten druh ženské, který Rafael považoval za velmi neatraktivní.

„Haló, vy tam.“ Bože. Amy zaslechla mužův hlas, poplašeně tiše vyjekla a otočila se, aby se pustila na zbabělý útěk. Jediný pohled na muže, ukrytého ve stínu, a přece vyzařujícího moc, ji varoval, že ať už je to kdokoliv, nepatří mezi lidi, kteří skutečnost, že jim někdo leze na pozemek, přejdou s úsměvem.

A poznat, kde začíná a končí majetek Jamese Leea, nebylo vůbec snadné.

Byl tak obrovský! Přestože ji začaly krutě sužovat následky posunu časových pásem, nemohlo jí ujít, že tomuhle „rodinnému domu“ chybí do hotelu jen pár centimetrů. A ta zahrada! Strašně ji lákala. A i když jí hodiny jejího těla nabádaly, že už je načase jít do postele, zelené trávníky i mistrovské uspořádání krajinných prvků ji vábily ke kratičkému průzkumu.

A tak tu teď kličkuje před jakýmsi rychle se přibližujícím obrem.

Neuvědomovala si, že ji muž sleduje, a když si oddechla úlevou, že mu unikla, uchopila ji za rameno těžká ruka, zastavila ji a otočila, takže Amy musela vzhlednout... vysoko... a ještě výš... dokud nespatriła tu nejhrozivější tvář, jakou kdy viděla. Z tváře pokryté znepokojivými stíny a ostrými zářezy na ni shlížely černé oči. Mužova ústa byla jen tence načrtnutou čarou potlačovaného hněvu. Amy na něj zírала, dech jí uvízl v hrdle, oči se jí rozšířily a v hlavě se jí rychle střídaly scénáře zobrazující možná hrozící nebezpečí. Naštěstí pro Amy, nebezpečí ani neznámí a rozhodně hroziví, přerostlí cizinci nepatřili k věcem, jež by dokázaly Amyinu živou povahu nadlouho potlačit.

„Kdo, sakra, jste?“

„A co vy tu, sakra, děláte?“

Promluvili oba najednou a oba se divoce měřili pohledem, pak Amy srazila mužovu ruku z ramene a couvla. Z očí jí sršel oheň.

„Já se ptala první!" Amy se rozhodla okamžitě přejít do protiútok, protože hrozilo, že ji pro jednu její výslovnost nechá na holičkách - právě když ji potřebovala nejvíc. Významně si mnula rameno.

Rafael se zhluboka nadechl a uchýlil se k obdivuhodnému sebeovládání, jež z něj učinilo tak obávaného soupeře ve světě velkých financí. Obrátil se k blondýnce zády a odcházel zpátky k domku. Nešťastnou dívku nechal dusit se ve vlastních trapných rozpacích, přestože každíčká buňka jeho těla toužila po další konfrontaci, aby té holce ukázal, kde je její místo.

„Hej! Kam si myslíte, že jdete?“

Rafael se otočil a zíral na drobnou postavičku, nehnutě stojící na místě kde ji opustil. Teď však měla ruce založené v bok. Světlé kudrnaté vlasy rozcuchané, a jak si s nimi svěží větřík pohazoval sem a tam. Krátké tričko se jí vykasalo výš, takže odhalovalo takže odhalovalo širší proužek břicha.

Tahle ženská každíčkou křivkou, každíčkým detailem, od nápadného oblečení po hebké blond vlasy, ztělesňovala představu Rafaelova bratra o ideální ženě. Jediný rozdíl byl snad v tom, že tento konkrétní exemplář nevlastnil nepostradatelné obrovské poprsí.

„Prosím?“ zeptal zdvořile, leč chladně Rafael. Sotva věřil vlastním uším.

„Slyšel jste!" Amy postoupila o několik kroků kupředu. „Kdo, sakra, jste a co vůbec děláte na pozemcích Jamese Leea?“

„Ježíši Kriste. Šílená žena. Předpokládám, že patříte k hostům ve velkém domě a že jste trochu, unavená." Rafael pohlédl na hodinky. „To není špatné, uvážíme-li že tu opravdu nejste zas tak

dlouho." Sarkasticky se uchechtl. Amy se navalila krev do hlavy.

„Co si to dovolužete?"

O několik kroků k němu popošla. Když na ni teď dopadlo světlo z verandy, Rafael viděl, že k té postavičce k nakousnutí bez velkých ňader patří i tvář, kterou by člověk mohl odbýt jen jako další hezký obličejík, kdyby ovšem neměla tak živý výraz. Rafaela napadlo, že tahle dívka se rozhodně nezdráhá vyjádřit vlastní názor. Užvaněná a drzá, pomyslel si znechuceně.

Amy, probodávajíc Rafaela pohledem, jako by chtěla potvrdit jeho názor. „Ví James, že jste tady? Cha! Vsadím se, že neví! Vím na sto procent, že tenhle dům moc nevyužívá, a bude mít velkou radost, až se dozví, že má na pozemcích squattera!"

„Squattera?" Rafael zařičel smíchy.

„Slyšel jste dobře. Squattera! Člověka, který se neoprávněně usadí na cizím pozemku!" No, tenhle chlap sice jako squatter nevypadá, ale rozhodně také nevypadá jako jeden z těch lidí, se kterými se James obvykle stýká. Ona mezi ně vlastně také nepatřila, ale věděla zatraceně dobře, jak vypadají, protože je často vídala v jídelně pro členy správní rady, kde stála za pultem a nabízela špičkové jídlo špičkovým manažerům. A někdy, po pracovní době, i Jamesově osobní svitě - okouzlujícím ženám a donchuánům, kteří čas od času něco zakousli v zasedací síni, než vyrazili do nějakého londýnského módního klubu.

Že James takto neoficiálně využívá Amyiných schopností, nikdo ze členů správní rady pochopitelně netušil. Už rok a půl to bylo Jamesovo a Amyino malé tajemství; pro Jamese a jeho podmanivé způsoby hazardéra, opovrhujícího konvencemi, které mu nevyhovovaly, zcela typické.

Nebyl snad tohle ten důvod, proč o něm časem začala snít? James byl mnohem víc než jen pěkná tvář a zajištěná budoucnost!

Amy zaplašila rozptylující myšlenky a zjistila, že ji muž, kterého už záchvat smíchu přešel, chladně pozoruje.

„Já nejsem žádný squatter. Abych řekl pravdu, nic směšnějšího jsem v životě neslyšel.“

„Tak kdo jste?“

„Člověk, který tu nehodlá postávat a vést nesmyslný rozhovor s nějakou nasosanou ženskou.“

„Já nejsem nasosaná!“

„Ale rozhodně se tak chováte,“ odbyl Rafael Amy opovržlivě. Některým chlapům se rozeřvané ženské líbí, on však mezi ně nepatřil. Měl rád ženy kultivované, elegantní a vyrovnané, „Nebudu se tu vybavovat s nějakou hubatou megerou.“

Amy zalapala po dechu. Mužův nedostatek dobrého vychování byl šokující. Muž se k ní opět otočil zády a kráčet k domku. Nemohlo mu ujít, že ho Amy následuje, protože se nesnažila být potichu, přesto se však neotočil a ve slovní přestřelce nepokračoval.

Ve skutečnosti se Amy vyhoupla na zastřešenou dřevěnou verandu přibližně ve chvíli, kdy muž vklouzl vchodovými dveřmi do domku. Bez ohlédnutí jí přibouchl dveře před nosem.

Jak Rafael očekával, začala ta ženská vzápětí bušit na dveře. Pokud bude ještě chvíli takhle příšerně vířkat a třískat do dveří jako pominutá, budou si sousedi ztěžovat na mě! Pomyslel si.

Přistoupil těsně ke dveřím, takže ani nemusel zvyšovat hlas, aby ho žena zaslechla. „Běžte pryč. Ztrpňujete se. Kašlu na to, jestli jste opilá, nebo ne, ale rozhodně nemám čas na ženskou, která si myslí, že dosáhne svého řevem a ječením. Takže se vraťte k zábavě, trochu se ještě nasosejte a pak se skulte do postele jako všichni ostatní.“

„Jestli mi neřeknete, kdo jste, budu o vás muset říct Jamesovi.“ Amy napodobila Rafaela a mluvila tišeji. „Jsem dost střízlivá, aby mi došlo, že jste tu nejspíš

bez dovolení." Ve skutečnosti se Amy navzdory hojnosti nabízeného alkoholu vůbec nenapila. Čekaly na ně všemožné prohlídky města a jeho pamětihodností a ona nehodlala kvůli kocovině zmeškat jedinou z nich ani nechtěla polehávat v posteli přijít o jedinou vzácnou chvíli, kterou mohla strávit v Jamesově společnosti.

K Amyině úžasu výhrůžka zabrala. Neznámý muž otevřel dveře, pohlédl na ni a pozval ji dál.

V osvětleném pokoji si muže poprvé pořádně prohlédla. Byl vysoký a Amy se nemýlila, když barvu jeho vlasů odhadla na havraní čern. Ve skutečnosti jí ušla jediná věc, teď naprosto očividná: ten chlap byl nepopíratelně a neskutečně přitažlivý. Ne takovým tím způsobem, jakým jsou přitažliví chlapíci z titulních stránek módních žurnálů -jeho přitažlivost byla naléhavá, tísnivá a drsná. Téměř jí to vyrazilo dech, pak se rozhlédla kolem sebe.

Domek byl snad malý, k zchátralosti však měl daleko. Dřevěná podlaha s příjemnou patinou se jen leskla a zvala návštěvníkův pohled k spočinutí na pohodlném obývacím koutu, jemuž dominoval velký moderní krb. Když se návštěvník nechal zlákat a sklouzl pohledem dál, spatřil moderně zařízenou kuchyni a krátké schodiště směřující vzhůru do patra, kde byly nejspíš další pokoje.

„Na squattera to není špatné," poznamenala Amy. „Ha, ha," dodala, když se na ni muž zamračil. „Heleďte, mrzí mě, jestli jsem nějak strašlivě pošramotila vaši sebeúctu, protože jsem o vás řekla, že jste squatter, ale trochu mě vyděsilo, když jsem zjistila, že se tu, na míle od domu, někdo zašívá."

Rafael na ni jen zíral. Amy ho proti jeho vůli fascinovala. Nejenže to vypadá, že je jí naprosto jedno, co jí vypadne z úst, ale teď se mu navíc prochází po domě, jako by byla opravdu návštěva, a ne vetřelec, který se dostal dovnitř prostřednictvím výhrůžek.

Skutečností bylo, že si Rafael nepřál, aby se to, že bydlí tady, stalo veřejným tajemstvím. Opravdu si nepřál působit na zábavu v domě coby studená sprcha a nechtěl mít pocit, že by se do ní měl zapojit. O zábavě měl vlastní představu zahrnující večeri s přáteli či návštěvu jazzového klubu s ženou podobného založení. Rozhodně si ji nepředstavoval jako popíjení do ranního kuropění ve společnosti lidí které sice moc neznal, ale byl si ztraceně jistý, že by se mu moc nezamlouvali. Stejně, jako se mu nezamlouvala dívka která stála před ním, a ani se nenamáhala zakrýt svou nesmírnou zvědavost.

„Jestli nejste squatter, kdo tedy vlastně jste?“

Patří mi společnost, pro kterou děláš, nejraději by jí řekl Rafael, Nepřekvapovalo ho, že ho dívka nepoznává. Měl podezření, že ať bude práce, kterou se dívka jakožto příslušnice „těch opomíjených“ zabývá, jakákoliv, nebude příliš na očích. A musel také přiznat, že do Londýna zavítal zřídkakdy, neboť raději na vše dohlížel z New Yorku, a soudě podle jejího přízvuku, byla dívka stoprocentně Londýňanka.

„Já jsem... zahradník," zaimprovizoval Rafael.

„A to bydlíte tady?“

„A kde bych měl podle vás bydlet?“

„V nějakém běžném malém domku někde poblíž... jako jiní zahradníci...“

„Pokud vám to náhodou ušlo, tohle není zrovna běžná malá zahrádka. Tohle je práce na plný úvazek, a proto bydlím tady.“

„A vaši zaměstnanci sem denně docházejí a sekají trávu...“ To dávalo Amy větší smysl, protože si rozhodně nedovedla představit, jak tenhle muž před sebou tlačí sekačku. Ne, tenhle muž rozhodně působil spíš jako někdo, kdo rozkazuje.

„Sečou trávu... udržují zahradu... dělají, co je třeba.“

„A vy je občas přetáhnete bičem," zavtipkovala Amy, ale muž se pochopitelně neusmál. Napadlo ji, zda má nedostatek smyslu pro humor v popisu práce.

Amy měla ráda lidi se smyslem pro humor. Sama pocházela z početné rodiny, ze šesti dětí, a jako většina dětí z velkých rodin neměla příliš zkušeností s konceptem soukromí. Hrozně ráda věci sdílela. Vždy byla ochotná se smát. Milovala uvolněnou atmosféru. Tenhle chlap byl naproti tomu ztělesněním zachmuřené vážnosti.

„Jste vždycky tak... vážný?" zeptala se a pohlédla na Rafaela, ale jen na chvíli, protože byl opravdu sexy, pokud jste si ovšem potrpěli na zachmuřené muže.

Rafael nebyl zvyklý, aby s ním někdo takhle mluvil, takže dočasně ztratil řeč. Amy po chvilce ticha bezstarostně pokračovala: „Chci říct, že nemáte proč se mračit. Bydlíte v úžasném domě, který vám platí zaměstnavatel. A vsadím se, že kromě domu máte i spoustu dalších výhod."

„Výhod?"

„Jasně." Postupně je vypočítávala na prstech. „Auto. Předpokládám, že ho máte pěkně někde schované v garáži, a nejspíš to nebude žádná stará rachotina. Penzijní připojištění. Prémie na konci roku. Mám pravdu?" Únava, která ji přiměla, aby se vydala z domu za douškem čerstvého vzduchu a zašla mnohem dál, než měla v úmyslu, zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. „Mlčení znamená souhlas!" prohlásila vítězoslavně. „Vy teda máte štěstí!"

Rafael se nehodlal nechat zatáhnout do jakékoliv konverzace s potrhlou blondýnou, které se nějak podařilo vystřízlivět. Otevřel ústa, aby jí zdvořile, leč rozhodně upozornil, že je čas odejít.

„Proč to říkáte?" zeptal se místo toho. Dívka mu věnovala široký, nakažlivý úsměv.

„Protože dělám něco podobného a rozhodně nemám takový výhody jako vy.“

„Vy jste... zahradnice?“

„Ne. Kuchařka.“

„A to se vám zdá podobné?“

„No oba pracujeme rukama a je to tvořivá práce... takže jo... docela se to podobá, ne?“

„Nemůžu říct, že by na zahradničení bylo něco tvořivého.“

Amy na něho překvapeně pohlédla. „Tak proč to děláte?“

Rafael netrpělivě pokrčil rameny a pročísl si vlasy prsty. „Heleďte, vyhověl jsem vám a pustil vás dovnitř. Co tu dělám, víte. Takže je načase, abyste odešla, a ocenil bych, kdybyste si nechala pro sebe, že jste mě tu viděla.“

„A to jako proč?“

„Protože nechci, aby se mi Jamesovi hosté pletli pod nohy, když se pokouším dělat svou práci.“

„Vy si se svým šéfem tykáte? Teda.“ Chvilku nad tím přemýšlela, pak jí zjihla tvář. „Vlastně mě to vůbec nepřekvapuje.“

„Co vás nepřekvapuje?“ Rafael se zamračil. „Ne. Zapomeňte na to. Pěkně si to tu užijte.“

Vydal se ke dveřím, aby jí nedal příležitost pokračovat v neúnavném štěbetání.

„Víte, že jsme se ani nepředstavili?“ zeptala se Amy a podala Rafaelovi ruku. „Já jsem Amy.“

„Proč bychom se měli představovat?“ Otevřel dveře a ustoupil, ruku si strčil do kapsy bílých šortek.

Bylo takové teplo, že se tu člověk v šortkách a tričku cítil příjemně i v noci. Pro Rafaela, který strávil většinu času v ručně šitých oblecích, představovaly šortky s tričkem nejvyšší formu přepychu.

„To bylo velmi nezdvořilé.“ Amy stáhla ruku a napřímila se, aby si mohla Rafaela změřit pronikavým pohledem.

„Co bylo velmi nezdvořilé? Víte co? Stejně mě to vůbec nezajímá.“

Mírný vánek, mírně pofukující venku, pozvedl ty dech beroucí kadeře světlých vlasů a roztančil je.

„Je mi putna, jestli vás to zajímá, nebo ne! Stejně vám to řeknu. Je nezdvořilé koukat na někoho, jako by měl nakažlivou chorobu, když se jen snaží představit! Jestli mi nechcete říct, jak se jmenujete, fajn! Mně to žíly netrhá! Vlastně je to...“

„Rafael.“

„Prosím?“

„Rafael. Jmenuju se Rafael Vives.“ Natáhl ruku a Amy ji přijala. V tu chvíli jako by jí tělem projel elektrický proud, pak ten pocit zmizel.

„Já jsem Amy.“ Její vztek se vypařil stejně rychle, jako vzkypěl. Nikdy se nedokázala zlobit dlouho.

„Rafael... nezvyklé jméno... Je italské?“

„Španělské,“ odvětil Rafael příkře. „Trefíte zpátky do domu?“

„Vážně? A jak se španělský zahradník dostal do Ameriky?“

„Kupte si nějaké stručné dějiny, trochu si je přečtěte a dozvíte se, jak jsme se sem my Španělé dostali. Teď už byste měla jít.“

„Vy jste ale drzoun, co?“

„Ano. Jistě. Jsem drzoun. A když jsme si to teď vyjasnili, můžete si jít svou cestou.“

Rafaelovi se ulevilo, když dívka pochopila a zamířila pryč. Po chvíli se zarazila a znovu se vydala na cestu, tentokrát však jiným směrem. Rafaela by její opičky byly bývaly pobavily, kdyby ovšem nevěděl, že jí dříve či později bude muset ukázat správný směr. Zahrada byla velmi rozlehlá. Pokud jste to tu znali, našli jste cestu snadno, ale člověk, kterého tu nikdo neprovedl, se mohl lehce splést, zvláště za tmy.

Rafael s podrážděným povzdechem popadl klíč, přibouchl za sebou dveře a dohonil dívku,

která se právě vracela z přerušeného čtvrtého pokusu najít správnou cestu zpět do domu.

Uchopil ji pod paží a vedl ji opačným směrem.

„Ježíši Kriste, ženská, kde je váš orientační smysl?"

„Já bych to nakonec našla! A mohl byste mě pustit? Nejste žádný policajt a já žádný vězeň!"

„Jen si chci být jistý, že vás dostanu ze svého pozemku!"

„Z vašeho pozemku? To je trochu směšné, uvážíme-li že jste pouhý zahradník! Já vím, že tyhle zahrady jsou neobyčejně velké, takže jste určitě neobyčejně důležitý zahradník, ale proberte se! Pořád jste jen zahradník!"

„Přestanete taky někdy žvanit?" zavrčel Rafael.

„Chováte se taky někdy slušně?" Pořád ještě jí svíral ruku jak ve svěráku a Amy se už vzdala pokusů ho setrást. „Není moje vina, že je to tu tak veliké! No, vlastně to tak trochu moje vina je. Počítám, že jsem mohla zůstat v domě s ostatními."

„Ano. To jste mohla. Proč jste to neudělala?" Byla velmi drobná. Její ruka v jeho dlani byla tak křehká. Představil si, že kdyby měl dívku někdy zvednout, byla by lehká jako pírkó. Pustil ji a strčil si ruce do kapes.

„Byla jsem unavená." Pokrčila rameny. „Obvyčejně se mi mejdany líbí, ale teď jsem prostě chtěla být chvílku sama."

„Když jste odcházela, tak tam byl mejdan?" Rafael zbystřil sluch. „Jaký mejdan?"

„No, takový normální. Hlasitá muzika. Lidi se brouzdají v záhonech, koupou se nahatí v bazénu."

Rafael dívku otočil tváří k sobě. „Vy si děláte legraci, že jo? Kdyby tam hrála hlasitá muzika, slyšel bych to. Je bezvětrí."

Amy se na Rafaela užasle zadívala a vyprskla smíchy. „Jasně že tam není žádný mejdan, pane Důležitý! Chtěla jsem jen říct, že mě po

představování nad koktejlem napadlo, že by mě mohla malá procházka po zahradě probrat. Vše probíhalo naprosto civilizovaně. Záhony jsou pořád netknuté, jestli jste se bál o ně."

„Pochopitelně jsem se o žádné přihlouplé záhonky nebál!"

„Tak to neberete svou práci dost vážně!" plísnila Amy Rafaela škádlivě. „A proč byste se měl, proboha, vůbec starat, jestli James pořádá v domě mejdan, nebo ne? Do toho vám přece vážně nic není, ne?"

„Když se pozorně podíváte, uvidíte v dálce světla z domu. Řid'te se jimi."

„Chcete říct, že se nezachováte jako džentlmen a nedoprovodíte mě ke dveřím? A ještě než se nasupíte - byl to jen vtip. Nejste tam někdy osamělý?"

„Prosím?"

„Nejste tam někdy osamělý? Chápete... od rána do večera tam trčet sám..."

„Proč myslíte, že jsem tam sám?" neodolal Rafael pokušení se zeptat. I bez světla viděl v dívčině tváři překvapené rozpaky. „Myslíte, že neexistuje žena, které by nevadilo mi případnou noční osamělost pomoci překonat?" zavrčel.

Amy cítila, jak jí rudnou tváře, a pokoušela se najít dostatečně souvislou odpověď. Nakonec si odkašlala a vykoktala: „No, připadalo mi, že jste na představu mejdanu reagoval tak přehnaně, že mě napadlo, že jste třeba... třeba jste..."

„Že jsem děsný otrava, který je nejradši, když může stříhat růžové keře a kydat hnůj na lidi, co se baví?"

„Ne, ovšemže ne!"

„Já se umím bavit, milá Amy. Já si prostě ve večírcích nelibuju. Opíjení se do němoty mě nikdy moc nelákalo."

„To vám věřím." Celým tělem jí dával jasně najevo, že je mu upřímně ukradené, co si o něm Amy myslí,

ale Amy to nemohla nechat jen tak. Ať už byl arogantní otrava, nebo ne, čímsi ji podivně fascinoval. „Nejspíš jste nikdy nebyl na opravdu vydařeném večírku," řekla smířlivě. „Nejde jen o to se opít. Jde taky o dobrou společnost a prima muziku a spoustu tancování."

Zazubila se na něj. Pobavil ji Rafaelův znechucený výraz. „Co z toho vás konkrétně odpuzuje?"

„Výstřednosti," odvětil Rafael chladně. „A ty vám hrozí, pokud ovšem z večírku nezmizíte. Víím, že jako milovnice večírků nepřikládáte soukromí velký význam, ale já ano, a ocenil bych, kdybyste to respektovala a nechodila k mému domku. Dokážete to pochopit?"

Dotčené Amy vhrkly do očí slzy. Přikývla. „Omlouvám se," řekla tiše. Rafael si připadal jako netvor.

Pozdravil Amy odměřeným pokývnutím a otočil se k ní zády. Že si musel vzít dovolenou ve chvíli, kdy je třeba bezodkladně vyřídit milion různých věcí, bylo samo o sobě dost nepříjemné i bez zjištění, že ho o drahocenný čas bude okrádat i houf průzkumnic, o které nikdo nestojí a které chtějí ze svého týdne volna vydupat co nejvíc.

Když se pak konečně obrátil, aby se ujistil, že jde dívka správným směrem, byla už pryč.

DRUHÁ KAPITOLA

Následujícího rána se Amy probudila časně, sešla po schodech dolů a ke svému překvapení zjistila, že jejich denní rozvrh byl podrobně naplánován a propočítán téměř vojenským způsobem.

Několik dalších lidí už také vstalo. Shromáždili se v jídelně, kde byla na švédských stolech připravena snídaně.

Na stěně visela velká tabule zobrazující aktivity, které ~~pro~~ byly pro ten den připraveny. Zezadu jí na rameno poklepala Claire, její nejlepší kamarádka, a chichotavě jí vykládala cosi o životě té šťastnější poloviny lidstva a že by se měly pustit do snídaně, protože to, že ji nemusely připravovat ony, byl luxus, jehož si hned tak znovu neužijí.

„To máš teda recht!“ zasmála se Amy a snadno vklouzla do role té dívky milující zábavu, kterou znaly a oceňovaly všechny její kamarádky. Zanedlouho se přidala k ostatním a nechala se strhnout nadšeným plánováním, které z akcí si později vyzkouší.

Samozřejmě jste se vždycky mohli rozhodnout, že zůstanete v domě, a někteří to skutečně měli v úmyslu, ale také jste mohli jezdit na kajaku či v kánoí. Ti lenivější si mohli zarybařit či prozkoumat některou z pláží, což obnášelo i piknik a koupání.

Amy přemýšlela, co si asi zvolí James, pokud si něco zvolí. Nikde ho nebylo vidět, ale až se objeví, chtěla na sebe Amy upozornit způsobem, jakým se jí to dosud nepodařilo.

Zatím byla vždy jen výbornou kuchařkou, vždy oblečenou v nudném bílém oblečení a kuchařské čepici. Byl to ten nejméně přitažlivý oděv, jaký si mohla vzít na sebe. Ne že by se Amy považovala za dívku z prostřední dvojstrany časopisů pro pány, ale byla přátelská a mnoho lidí jí říkalo, že je docela kočka.

A být kočka, to mohlo zabrat. Stáhla si vlasy do dvou culíků po ramena, což byl jednoduchý a snadný účes, pro opačné pohlaví atraktivní, zároveň však velice praktický do horkého počasí. Modrobílé tričko působilo živě a džíny odpovídaly - alespoň podle Amy - přesně poslední módě. Dokonale ji obepínaly a perfektně se hodily k nízkým stříbrným botkám zdobeným korálky, které mohla v případě potřeby skopnout nebo v nich našlapat sto mil, kdyby to bylo nutné.

„Kam myslíš, že pojede?“ zeptala se Claire šeptem, když seděly nad talíři přetékajícím až směšným množstvím jídla. „Trochu jsem se vylepšila.“

„Co jsi vylepšila?“ zazubila se Claire. Tak jako byla Amy plavovlasá a štíhlá, byla Claire boubelatá a tmavá, padly si však do oka od první chvíle, kdy se před dvěma roky seznámily, a stále byly nejlepšími kamarádkami.

„To, co není schované pod bílou uniformou, bílými teniskami a sítkou na vlasy. Hlavně pod sítkou na vlasy! Myslíš, že si mě všimne?“

„Vždycky si tě všimá,“ přispěchala s podporou automaticky Claire.

„No jo. Klábosí se mnou a směje se, jenže to dělá s každým!“ Napíchla na vidličku kousek čerstvého ananasu, pozorně si ho prohlédla a strčila si ho do

úst. „Zajímalo by mě, na jakém z těch senzačních výletíčků bude.“

Claire se dívala, jak její kamarádka odplouvá do jakési krásné snové krajiny, a potlačila instinkt, který jí nabádal, aby ji ochránila před trápením tím, že jí řekne, co si opravdu myslí - že se totiž Jamesovi docela líbí, ale tím to také končí. Claire si byla docela jistá, že by se James nikdy doopravdy nezapletl s někým, kdo pro něho pracuje. Nebylo by to snad proti pravidlům společnosti? Ale i kdyby nebylo pravidel, James s Amy žertoval takovým tím způsobem, jakým chlap žertuje s ženskou, o které přemýšlí jen jako o kamarádce. A to by Claire měla vědět. Už dost dlouhou dobu to bylo jejím osudem!

„Prostě si, Amy, užívej a na Jamese zapomeň. Stejně bude večer u grilování.“

A jak se ukázalo, vzala si Amy těsné džínsy i tričko živých barev zbytečně. James odjel na celý den na ryby společně s nějakými mladíky z marketingového oddělení. Když však došlo na jízdu v kajaku, tohle oblečení Amy navíc skutečně dost překáželo, takže než odbily čtyři hodiny a všichni se unaveně trousili zpět do domu, byla Amy víc než jen trochu nešťastná.

Co to dělám? Je mi čtyřicet a vyjždím po chlapovi jako nějaká zoufalá stará panna, která se bojí, že zůstane na ocet! To je směšné. Já jsem směšná!

Skoro už tomu uvěřila a skoro už se přesvědčila, že své city ovládá, večer však zahlédla Jamese, jak stojí na zahradě se skleničkou v ruce obklopený skupinkou lidí a směje se, srdce jí poskočilo, nadechla se a vydala se k němu.

James zahlédl, jak se Amy k němu proplétá, na vteřinku či dvě zaváhal, pak se odpoutal od skupinky a vydal se Amy naproti.

Amy ve skutečnosti stěží věřila vlastním očím. Vlastně se otočila, aby se podívala, zda za ní nestojí někdo jiný, ke komu James míří.

Když se otočila zpět, stál přímo před ní, světlé vlasy rozčuchané. Vypadal jako rozkošný studentík ze soukromé školy. Věnoval Amy nakráplý úsměv a ona úsměv šťastně opětovala.

„Nepoznal jsem tě." Vzal ji za ruku, couvl a přiměl ji, aby se zatočila. Pak dlouze obdivně hvízdal.

„To mělo znamenat dobré, nebo špatné?" zeptala se Amy, tváře červené. Zastřený hlas se jí tak docela nepodařil, ale věnovala Jamesovi ten nejkoketnější pohled a úsměv, jaké svedla. Řasy se jí jen mihotaly.

„Moc dobré," zasmál se James. „Ta sukně ti sekne. Vlastně ti seknou ty nohy. Moc pěkné nožky."

„Hmmm. A jsou pěkné obě dvě!" Amy teď byla ráda, že si dala tu práci a oblékla si rudo-černou vzdušnou sukni, kterou si s sebou přivezla, přestože grilování probíhalo na zahradě.

„Copak jsi dneska dělala?" zeptal se James a prohlížel si ji. Amy mu to řekla, přičemž přeskočila jisté politováníhodné podrobnosti: například jak téměř vypadla z člunu, když se pokoušela vyměnit si místo s Justinem, nebo jak se jí mokré džínsy lepily ke stehnům, protože si měla vzít kraťasy jako všichni ostatní. O té drobnosti, že se její překrásné botky, zdobené korálky, suší na okenním parapetu a nejspíš už nikdy nebudou, co bývaly, ani nemluvě. Mezi věci, o kterých Jamesovi neřekla, patřilo i setkání se zahradníkem. Proč si kazit hezkou chvíli? Z lehké deprese se vznesla přímo ke svému starému veselému já a užívala si tu jedinečnou zkušenost být středem Jamesovi pozornosti.

Koutkem oka zahlédla Claire, zubící se od ucha k uchu, a dávala si dobrý pozor, aby stála na opačnou stranu. Možná byla do Jamese blázen, ale umřela by hanbou, kdyby se to James dozvěděl. A Claire s těmi

svými skopičinami nepatřila zrovna k lidem
vyznačujícím se jemným taktem.

Ale pak vycítila, že se James už chystá k odchodu,
aby obešel ostatní, a teskně přihlížela, jak se
rozloučil, sáhl po další sklence vína, zamířil pryč a
starostlivě dbal na to, aby promluvil s jedním
každým ze svých hostů.

Na několik vteřin Amy svitlo, že ten kratičký úsek
ukradeného času, v němž jí James zahrnoval
lichotkami a opravdu se na ni díval, ve skutečnosti
moc neznamená, ale rychle tu pesimistickou
myšlenku potlačila.

„Myslím," řekla pak Claire, když všichni dojedli a
shromáždění zaměstnanci se začali oddávat onomu
druhu nevázaného tance, který lze vyvolat jediné
alkoholem, „že dělám pokroky."

„Teda já nevím, Amulko..." Vypadalo to, že se
James vypařil, přestože se to těžko dalo říct s
jistotou, protože byla tma a všude postávala spousta
lidí.

„Zeptal se mě, co říkám jídlu?"

„A co ty na to?"

„Že mému se to nemůže rovnat."

„Nekecej!"

„Jo."

„To byla chyba. Ted' možná vykopne kuchaře a
zlanáří tě, abys mu tu vařila."

Začaly se hihňat a užívaly si novost pocitu být
daleko od důvěrně známých břehů v prostředí, kam
se už nikdy nepodívají.

Amy dopila sklenku a rozhodla se, že se pokusí
toho nezvedeného Jamese najít.

Odložila sklenku s vínem a vzdalovala se od
večírku i od domu. Bylo sice už pozdě, ale nijak
zvlášť chladno, a čerstvý vzduch působil na
Amyinu mírnou kocovinu přímo zázračně. Měla
už skutečně mnohem lepší náladu, když na malé
pasece mezi stromy spatřila pohyb. Amy se

okamžitě začala plížit blíž a ani se nepokoušela bojovat se svou zvědavostí.

Mžourala do tmy a snažila se rozeznat, kdo jsou ti dva na jedné z laviček. Byla tu tma, ale ne úplná. Mdle sem dopadlo prchavé měsíční světlo, ti dva na lavičce se od sebe na několik vteřin oddělili a Amy je uviděla jasně. Ženu nepoznávala. Dlouhé vlasy, rovné jako hřebíky, velice světlá plet' a poloobnažené tělo.

A muž... ten muž...

Amy se chtělo zvracet. Couvla o několik kroků a zkameněla, když jí pod nohou zapraskala větvička, nicméně ti dva byli příliš pohlceni sami sebou, než aby slyšeli nějaké praskání. Když si muž přitáhl ženu blíž a ta si na něj obkročmo sedla, dala se Amy na útěk.

Srdce jí bušilo. Ze všech sil se snažila být potichu, ale po pěti minutách už byla potřeba dostat se od Jamese, plazícího se po jakési ženské, tak strašná, že se přestala starat, kolik hluku nadělá.

Nevěděla jistě, do jaké části zahrady se dostala, poněvadž už neviděla dům, ani neslyšela hudbu.

Amy se silou vůle přinutila zastavit a ovládnout svůj dech. No dobře, tohle byla fakta. Chlap, do kterého je blázen, má nějakou jinou. A taky se ztratila. To první odloží na později, až to bude moci obřečet. To druhé bude muset začít řešit hned, nebo riskuje, že stráví noc kdesi uprostřed rozlehlých pozemků sama, jen ve společnosti svých myšlenek.

Amy se zhluboka nadechla a udělala to, co by jí v takové situaci poradila každá příručka pro malé skautky.

Rozhlédla se po vysokém stromě. Ani se nemusela moc snažit. Ve skutečnosti se zdály všechny docela vysoké. Pro někoho tak malého vlastně obrovské. Amy se však znovu zhluboka nadechla, sundala si zbytečné páskové sandály a opět si přála, aby si byla bývala oblékla něco vhodnějšího, a začala šplhat.

Dostala se dost vysoko, aby se jí začala zmocňovat panika, ale rozhodně ne tak vysoko, aby viděla na dům. Hodila opatrnost za hlavu a začala ječet jako na lesy.

Když se pak znovu odvážila pohlédnout dolů, spatřila nezaměnitelnou postavu zahradníka, hledícího na ní vzhůru.

„Nemůžu dolů!“

„Co děláte na stromě?“ Rafaelovi cukaly koutky.

„Na tom nesejde! Musíte mě dostat dolů!“

„Pardon, ale neslyším kouzelné slůvko.“

„Ted' není čas na hloupé hrátky!“

„Na zdvořilé chování je čas vždycky.“

„Zrovna vy máte co říkat,“ zaječela Amy shora, „po tom, jak neomaleně jste se minule choval!“ Ucítla, že její ruce, svírající větev stromu, nebezpečně povolují a přikázala zahradníkovi, aby šel a okamžitě sem přinesl nějaký žebřík! Prosím!

„V domku žádný žebřík není. Chvilku vydržte a já vás dostanu dolů!“

Amy zavřela oči. Uvědomovala si, že muž šplhá na strom a obratně se proplétá mezi kmenem a větvemi. Nikdy v životě se necítla hloupěji. Její sukně byla všude. Rozevlátost je prima na večírku, ale ne když přijde na šplhání po stromech a nutnost být potupně snesena dolů jako zatoulané kotě, už to tak hezké není.

A bůh sám ví, co ta sukně vyváděla, zatímco zahradník Amy konejšivě přemlouval a pomáhal jí dolů, přidržoval ji tam, kde to bylo nezbytné, dokud ji zlehka nespustil na zem. Pak seskočil dolů a měkce přistál vedle Amy.

„Děkuju.“ Amy si oprašovala sukni a vyhýbala se pohledu na zahradníka.

„Hm. Nechcete mi říct, co jste dělala na stromě o...“ Zahradník se podíval na hodinky, „...půl jedné v noci?“

„A proč vy jste vzhůru?“

„Plánoval jsem svůj příští útok na mšice, co spásají růžové keře. Proč asi myslíte? Slyšel jsem, jak tu někdo ječí jako siréna a řekl jsem si, že se radši zajdu podívat, co se tu děje.“

Rafael koutkem oka pohlédl na neupravenou postavičku po svém boku. Dívčino nevypočitatelné chování ho naprosto vyvádělo z míry. Pokud se týkalo žen, měl jako většina mužů určité preference a byl zvyklý na určité způsoby chování. A půlnoční šplhání po stromech jeho požadavkům neodpovídalo ani v těch nejdivočejších snech. Pokusil si představit kteroukoliv ze svých sečtělých, uvážlivých a neobyčejně slušných přítelkyň na stromě, ale nepodařilo se mu to.

„Neodpověděla jste mi. A když uvážím, že jste mi nadělala spoustu zbytečných potíží, řekl bych, že mi dlužíte vysvětlení. Co jste tu, sakra, dělala?“

Amy se na Rafaela podívala, jak nejvzdorovitěji svedla a založila si ruce na prsou. Rafael se však nedal odbýt, takže nakonec pokrčila rameny a pohlédla stranou. „Obvyklá historie.“

„A to...?“

„Holka potká kluka, kluk se holce líbí, holka...“ Amy pohlédla na svou špinavou, potrhanou sukni, „...holka si vezme nové šaty, aby na kluka udělala dojem, ale pak zjistí, že kluk odcupital do křoví, aby mohl být s jinou.“

„A ze zoufalství jste se rozhodla, že si vylezete na strom...“

V tu chvíli si Amy vzpomněla, jak je ten chlap protivný. Nasupeně se na něho podívala a požádala jej, aby jí ukázal, kudy se má vrátit. I jí samotné to znělo jako poškrábaná gramofonová deska. Jestli to takhle půjde dál, začne si ten příšerný chlap myslet, že ho sleduje.

„Cesta odtud k domu je dost krkolomná - přinejmenším když jdete přímo -, a já vás rozhodně

nepošlu zpátky do hlubokého a tmavého lesa. Bůhví kde byste mohla skončit."

Rafael se otočil a vykročil pryč. Amy, v níž se mísila úzkost se vztekem, napůl klusala za ním a pokoušela se stačit jeho dlouhým krokům.

„Já to zvládnou!"

Bylo snad možné uhádnout, jak se někdo tváří, jen z úhlu jeho rychle se vzdalujících zad? Amy o tom byla přesvědčená!

„Počkejte, prosím!" vykřikla. „Tyhle sandály nejsou na sprint stavěné!"

Rafael se zastavil, otočil se a čekal, dokud ho Amy nedožene. „Na to jste měla myslet, než jste se pustila na tuhle túru po okolí," zdůraznil takovým tím tichým hlasem, jaký by člověk mohl použít při rozhovoru s obecním prostáčkem.

„Já jsem nešla na žádnou, túru'," bránila se Amy chladně. „Šla jsem se na chvíli nadýchat čerstvého vzduchu."

„To se vám docela povedlo, ne? A zároveň jste urazila pořádný kus cesty."

„Ano, mám ráda procházky."

Mezitím došli k Rafaelovu domku.

„Musíte ze sebe shodit ty věci. Jste celá špinavá."

„Musím se vrátit do domu. Mám tam všechno oblečení."

„Já vás tam nepovedu. Už jednou jste mě vytáhla ven."

„Já vím, že je to kus cesty, ale můžete mě tam přece odvézt, ne? Určitě tu máte někde zašité auto, ne?" Amy měla najednou pocit, že se co nevidět zhroutí.

„Napustím vám vanu."

„Prosím vás, odvezte mě zpátky. Prosím."

„Nejste ve stavu, abyste se mohla vrátit," opáčil Rafael bez okolků. „Nehleď na stav vašich šatů, vypadáte, jako byste se každou chvíli měla složit. Musíte se dát dohromady. Teď se posad'te. Napustím

vám vanu, a zatímco se bude napouštět, uvařím vám něco horkého k pití."

Než mohla znovu začít prosit, aby ji odvezl zpět, vyběhl nahoru po schodech a začal napouštět vanu. Pak došel do prádelníku pro čistý ručník a jedno ze svých triček. Šaty jí strčil do pračky a ráno už je bude mít vyprané.

Když se vrátil do obývacího pokoje, našel Amy na podlaze.

„Nechtěla jsem vám ušpinit ten krásný nábytek," řekla, když spatřila jeho tázavý pohled. „Jsem nechutná." Vstala. „A dokonce vám věnuju další zničené boty. Dvoje za jeden den. To je rekord dokonce i u mě," pronesla Amy sklíčeně. Sandály v žalostném stavu pohupovala v ruce.

„Co se stalo těm prvním?" zeptal se Rafael.

„Dneska ráno se mi rozmáčely na kajaku."

„No jo. Můžu pro vás udělat ještě něco? Koupelna je nahoře. Oblečení nechte přede dveřmi a já ho strčím do pračky. Ráno bude suché."

„Nemůžu tu spát"

„Vykoupejte se. Promluvíme si o tom, až vylezete. Nechal jsem vám tam jedno své tričko, abyste si ho mohla obléct."

Nebylo o čem diskutovat. Amy se objevila o dvacet minut později. Cítila se lépe. Na sobě měla pouze kalhotky a Rafaelovo bílé tričko, jež jí dosahovalo do půli stehů, což bylo únosné. Kdyby byl někdo ještě vzhůru, nejspíš by mu přišlo divné, že se Amy vrací jen v pánském triku, ale s trochou štěstí bude dům už tichý.

Rafael působil nechutně svěže; očekával ji v obývacího pokoje se šálkem horké čokolády.

„Cítíte se lépe?"

„Moc ne. Dík za optání." Amy si přitáhla nohy pod sebe, uchopila hmelek a vychutnávala hustý nápoj. Čokoládu neměla už celou věčnost. Připomínala jí dětství.

„Šaty už se perou," sdělil jí, potlačuje zvědavost. „Nejspíš bych vás zpátky odvézt mohl, ale auto stojí dost daleko."

„Proč nemáte auto tady? Copak vaše zaměstnavatele nenapadne, byste si třeba čas od času rád někam vyrazil? Možná jste strašně pilný zahradník, ale to je nenapadne, že byste si třeba občas rád orazil?"

„Je snazší parkovat na ulici za tím houštím, mimo pozemek. Jinak bych musel jet po trávníku nebo kličkovat mezi stromy Zahradní architekt, který to tu navrhoval, myslel především na estetický dojem, a věřte tomu, nebo ne asfaltku vinoucí se po pěstěném trávníku za zvlášť okouzlující nepovažoval."

„Přestanete s tím sarkasmem někdy?" popotáhla Amy. Uvědomovala si, že její vyrovnanost je velmi křehká a zahradník není typ člověka, který by jí soucítěně naslouchal.

Zadívala se na něj. Na někoho, koho neočekávané zburcovali z hlubokého spánku, vypadal v khaki šortkách, tričku s krátkým rukávem a obnošených mokasínech velmi upraveně.

„Vy jste nespál, že ne?" zeptala se. „Já vás tím ječením z postele nevytáhla, že ne? Nevypadáte jako člověk, kterého vzbudili, když tvrdě spal."

„Já... abych řekl pravdu, pracoval jsem..."

„Vy jste pracoval?" Zahihňala se a na chvíli zapomněla na duševní otřes, který dnes večer zažila. Všimla si chumáče tmavých chlupů v rozhalence Rafaelova trička a rychle odvrátila zrak. Nebyla si jistá, proč na ni ten chlap tak působí, ale působil.

„Na čem jste pracoval?" vyptávala se, stále se chichotajíc. „Ne, nechte mě hádat... ten váš plán na hubení mšic na růžových keřích! Proč jste mi řekl, že jsem vás vzbudila? To jste chtěl, abych se cítila ještě provinileji?"

„Jsou tu dva pokoje, ale v tom jednom není povlečená postel. Tam si lehnu já a vy si můžete lehnout do mé postele.“

„V žádném případě. Ve vaší posteli nespím!“

„Proč ne?“ zeptal se unaveně Rafael. „Ale jděte. Dopijte to a jděte nahoru.“

Amy zrudla. Tímhle tónem s ní už mluvil. Byl to tón, jímž dospělý hovoří s dítětem. Tak za tohle mě má, pomyslela si Amy. Za děcko, co se dostalo do maléru?

A za co mě má James, říkala si nešťastně. Za děcko, ze kterého si může dělat legraci?

Tiše odložila hrnek na stůl a vstala. Když ho požádala, zda by jí neukázal cestu, ani se na něho nepodívala. Palčivě si uvědomovala, že příliš mluvila, příliš se vyptávala, příliš hlasitě se smála. Tenhle chlap je možná domýšlivý a nepřístupný, ale Amy byla na jeho území, a pokud si přeje, aby zmlkla, bude mlčet.

Prával si občas i James, aby zmlkla? Myslela si, že se o ni zajímá, ale bylo tomu skutečně tak, nebo jen reagoval na její upovídanost, a sotvaže se otočila zády, obracel otráveně oči v sloup?

„Tak jo. Ven s tím?“

„Ven s čím?“

„S tím, co vás žere. Jinak můžete dneska v noci na spaní zapomenout.“

Rafael se opřel o zárubeň a shlížel z výšky na Amy. Přesně kvůli tomuhle nemám rád citově založené ženy, pomyslel si. Vylévají si srdce, fňukají, chybí jim sebekázeň.

Amy pohlédla svými modrými očima do Rafaelových. Byly tak strašně, strašně hluboké, téměř černé.

„Musím si sednout,“ řekla roztřeseně.

Rafael ustoupil stranou a pokynul jí k posteli. Amy připadala neuvěřitelně lákavě. Čert vem

prudérní panenské rozpaky. Najednou byla hrozně vyčerpaná.

Rafaelova postel voněla po svém vlastníkovi. Byla to čistá, mužná vůně; Amy by nejraději zavřela oči a zhluboka tu vůni nasála, poněvadž ji podivně uklidňovala. Amy vklouzla pod pohodlnou prošívanou deku, hebkou jako hedvábí a zívla.

„Já tomu prostě nemůžu uvěřit," povzdechla si Amy právě ve chvíli, kdy se Rafael chystal odejít z pokoje do přízemí. Otočil se a přimhouřenýma očima pozoroval maličkou postavičku, opírající se o polštáře. Působí až komicky křehce, pomyslel si.

„Čemu nemůžete uvěřit?" Rafael nebyl na citovou složitost žen zvyklý. Jamesovým strastiplným historkám naslouchal vždy trochu pobaveně a v duchu si blahopřál k tomu, že chodí se ženami, které nehrají žádné hry, nemívají podivné nálady a se kterými nejsou, stručně řečeno, žádné potíže.

„Nemůžu uvěřit, jak jsem mohla být tak hloupá. Jak..." Amy pomyslela na rozsah své hlouposti a hlas jí zakolísal. „Stalo se vám to někdy? Vyložil jste si někdy signály, které k vám někdo vysílá, úplně špatně a pak si vysnil v hlavě krásnou pohádku, která je ale úplně, úplně mimo?"

„Ne."

„Cože... nikdy?" ptala se Amy, dočasně vyvedená z míry.

„Nikdy."

„Aha. Takže asi nevíte, jaké to je být... být..."

„Ne. Nevím." Byl si však docela jistý, že se to za chvíli dozví, neskončí-li s tímhle nesmyslem, nezavře za sebou pevně dveře a neobjeví se až ve chvíli, kdy bude dívka ráno odcházet. „Ale můžu vás ubezpečit, že on za to nestojí."

„To nemůžete vědět. Neznáte ho."

„Ale zato vím, že nikdo nestojí za to, aby se kvůli němu prolévaly slzy."

Amy si Rafaela vážně prohlížela. „Tak to jste nejspíš nikdy nikoho nemiloval...“

Rafael rychle litoval nutkání té ženské naslouchat, protože se mu jí na okamžik zželelo.

„Nejsem si tak docela jistý, zda na lásku věřím," odpověděl stroze. „Romantici se upínají k ideji milovaného člověka, poněvadž se domnívají, že tak dodají svému životu smysl, ale pokud jde o mě... ne. Jestli výsledek vypadá, jak zrovna vidím před sebou, myslím, že se lásce vyhnu jako čert kříži.“

„Alespoň si my romantici užijeme trochu legrace!"

„Jestli legrací myslíte ležet v půl druhé ráno v cizí posteli a brečet..." opáčil Rafael suše a Amy, byla nucena přiznat porážku.

„No dobře. Vyhrál jste. Jsem hloupá. Příště třeba budu mít štěstí." Věnovala Rafaelovi mdlý úsměv, a byl to tak statečný pokus, že Rafael úsměv zdráhavě opětoval. „Příště," řekla zadumaně Amy, „se nezamiluju do šéfa..."

TŘETÍ KAPITOLA

No dobře. Byl zvědavý. Mohl se jen dohadovat, že za to může vynucená samota, poněvadž jeho kontakty se světem tam venku se v uplynulých třech dnech omezovaly na konverzaci pomocí telefonu nebo - a to častěji - mailu.

Předtím to nepovažoval za problém. Za pomoci počítačů a faxů lze věci řešit stejně dobře jako tváří v tvář, a Rafael si dal dobrý pozor, aby se postaral o dokonalý přístup k vnějšímu světu. Lidé od telefonní společnosti mu sem nainstalovali vše, co by snad pro rychlé připojení k internetu potřeboval. Nevítanou situaci dokonce podvědomě využil k vlastnímu prospěchu.

Na okamžik se zarazil a zamračeně hleděl do dálky. Vzpomněl si totiž na Elizabeth, na tu tak neobyčejně vhodnou Elizabeth, a na velmi civilizovaný rozchod s ní. Byl to také rozchod, který sám inicioval. Když se nad tím zamyslel logicky, nechápal, co ho k tomuto rozhodnutí přimělo, protože Elizabeth byla vším, co si kdy přál. Přinejmenším teoreticky.

Seznámil se s ní, když vedla tým právníků, jehož služeb před osmi měsíci využili k vyřešení složitých právních otázek při převzetí jedné společnosti, jež Rafael právě dokončoval. Rafaela nejprve upoutala

Elizabethina výborná kvalifikace a její klidné, sebejisté chování. Později

i mnoho věcí, které společně sdíleli: od opery po divadlo, od jazzu po exkluzivní vína.

A aby vše bylo dokonalé, Elizabeth se svými krátce střiženými vlasy a vybraným vkusem pro vše kultivované ztělesňovala typ dlouhonohé brunetky, jemuž dával přednost.

Poněkud jej znepokojoval fakt, že matka pojala k jeho vyvolené okamžitou nechuť, ale Rafael nepřipustil, aby to narušilo jeho velmi realistické plány na nevyhnutelný skok do manželství.

Nevěděl jistě, kdy začal pochybovat, ale nakonec jej začala právě ona dokonalost jejich vztahu maličko nudit. Před třemi týdny měl znepokojující vizi sebe a Elizabeth po dvaceti letech - elegantní, leč v podstatě nudný pár ve středním věku. Stále ještě navštěvovali operu a vychovávali své naprosto dokonalé, ale v podstatě nudné děti, aby se chovaly jako oni.

Postupně ze vztahu vycouvával a nakonec jej ukončil s vědomím, že deset dní v Hamptons, pryč od všech společenských událostí, na něž by mohli zavítat oba, prospěje jemu i jí.

Nalil do hrnku čerstvou horkou kávu a vyšel nahoru po schodech. Mezi dveřmi své ložnice se zastavil, aby si mohl dívku ležící v jeho posteli nezaujatě prohlédnout.

Vše kolem ní propadalo zmatku. Plavé vlasy byly úplně všude, pokrývky očividně v průběhu uplynulých hodin několikrát skopala stranou a pak zase přitáhla zpět. Přes okraj postele viselo útloucké chodidlo, takže Rafael mohl vidět dívčiny nehty, nalakované velmi neortodoxním fialovým lakem. Ruce měla rozhozené za hlavou.

„Je čas vstávat, Růženko.“ Rafael přešel k závěsům a trhnutím je roztáhl. Amy rozhořčeně vykřikla, posadila se a zakrývala si oči před ohavně dotěrným sluncem.

„Přinesl jsem vám trochu kávy.“ Ne, Rafael se nehodlal zaplést do žádného vylévání si srdce jako

včera. Nehodlal z ní tahat žádná tajemství. Na zvědavost kašlal. „A vaše oblečení je vyprané.“

„Ty závěsy jste takhle roztahovat nemusel!“ zasténala Amy, zhroutila se zpátky na postel a přitiskla si polštář na tvář.

Rafael k ní beze slova přistoupil a polštář jí vytrhl; Amy se mu jej marně pokoušela vyškubnout, ale přidržel jí ho z dosahu, takže se nakonec vzdala, vzepřela se na rukou a posadila se. To však jen proto, aby Rafaelovi uštědřila ten nejnepěknější pohled, jaký svedla.

„Kolik je hodin?“ zeptala se, posunula se na posteli výš a sáhla po nadmíru vítaném hrnku kávy, který Rafael postavil na stolek vedle ní. Když jí odpověděl, zasténala ještě hlasitěji. „Proboha.“ Vrhla na Rafaela zoufalý pohled. „Co si jen Claire pomyslí?“

„Kdo je Claire?“

„O ostatních ani nemluvím! Měla jsem s nimi dneska být na pláži, grilovat, užívat si na pikniku... dokonce jsem si na to zvlášť přivezla šaty...“ S pocitem beznaděje zatnula zuby a vyčítavě hleděla na Rafaela. Čerstvý jako rybička.

„Nemusíte mít strach. Už jsem tam zavolał.“

„Co že jste udělali“

„Zavolał jsem tam.“ Rafael nadzdvihl tázavě obočí. „Něco se vám nezdá? Řekl jsem, že jste si vyšla na vzduch, zabloudila jste, a když jste se objevila u mých dveří, bylo už příliš pozdě a vy jste byla příliš unavená, než abych vás poslal zpátky. Takže jsem byl tak hrozně moc hodný, že jsem vás tu nechal přespát a hned ráno vás pošlu do domu.“

„A s kým jste mluvil.“

„Samozřejmě že s vaším šéfem.“

Strašný chlap. Otočil se k ní zády a vyhlížel ven z okna, za nímž počasí slibovalo nádherný den. „Tak vy jste mluvil s Jamesem...“

„S kým jiným?“

„Co jste mu řekl?" vyptávala se Amy zaraženě.

„Jen že jste se celou noc se zlomeným srdcem toulala po lese, a když jste svého vyvoleného přistihla v klinči s jinou, rozhodla jste se, že si trochu zašplháte na strom, ze kterého jsem vás pak musel sundat..."

„To jste neudělal!"

„Samozřejmě že ne!" Rafael se otočil právě včas, aby zachytil polštář plachtící přímo k jeho hlavě. „Oblečení máte dole. A snídani taky, jestli chcete něco sníst. Pak můžete jít svou cestou." Rafaela zneklidnilo, když se přistihl, že pohledem zabloudil k vrcholům dívčiných nader, ukrytých pod tenoučkou látkou bavlněného trička. Rozzlobený sám na sebe se zamračil a pohlédl dívce do tváře. „Tak pojd'te. Vstávat."

„No jo, tak dobře. Nebudu vás otravovat déle, než je nutné!"

„Oblečení vám nechám přede dveřmi do koupelny. Jestli chcete, můžete se osprchovat."

Bylo už deset. Ta ženská mu nadělala v pracovním rozvrhu pěknou paseku. Jeho mysl se zatoulala od zprávy, která se před ním míhala na počítači. Představil si, jak si dívka jediným, plynulým pohybem svléká jeho tričko, pouští jej na zem a překračuje je cestou do koupelny.

Zamračil se, potlačil dotěrné myšlenky a stoprocentně se soustředil na svou práci. Vzhlédl až ve chvíli, kdy Amy vcupitala do pokoje, zcela oblečena, ale bosa.

„Co to tu vyvádíte?" zeptala se Amy.

Rafael notebook rychle zaklapl. James se na Rafaelův vkus až příliš bavit, když se dověděl, že dívka strávila noc v domku pro hosty, ale nakonec váhavě připustil, že bude lepší, když dívka Rafaelovu skutečnou totožnost nezjistí.

„Má mě za zahradníka," sdělil Rafael bratrovi a pak musel dlouho čekat, poněvadž James na druhém konci linky řval smíchy. Rafael se ho zeptal, co je na celém nedorozumění tak neuvěřitelného.

„Představa, jak spokojeně sečeš trávu," zubil se do telefonu James. „Ještě tak, kdybys zrovna testoval sekačku, kterou jsi sám vynalezl, a zakládal firmu, která spolkne každou zahradnickou firmu na světě..."

„Podle toho, co říkáš, to vypadá, jako bych byl nějaký megaloman," ohradil se Rafael podrážděně.

„No, jeden z nás megaloman být musí, a já to rozhodně nejsem," řekl James přátelsky.

„Nicméně pokud se ta holka dozví, kdo jsem, nezbude mi nic jiného než se u tebe objevit," shrnul rozhovor Rafael.

„A já nepotřebuju, abys mi tu seděl jako žába na prameni, bráško, takže to klidně budu držet pod pokličkou. A krom toho ti Amy prospěje."

„O tom skutečně pochybuju," odsekl Rafael. „Ta ženská má o kolečko víc. Bláznivé ženské mě obvykle moc nezajímají."

„No tak jo... vyříd' jí, že může přijít později..."

A Rafael se toho později už nemohl dočkat. Pohlédl na Amy a musel přiznat, že bez bláta a špíny a v čistě vypraných šatech vypadá dívka o mnoho lépe.

„No?" naléhala Amy a přikročila blíž, aby si mohla stoupnout za Rafaela a pokusit se mu přes rameno otevřít zaklapnutý notebook. Rafael ji uchopil za obě zápěstí a lehce zatáhl, takže Amy téměř ztratila rovnováhu a spadla na něj.

Amy se zastavilo srdce, aby se vzápětí rozběhlo tak rychle, že se jí až zatočila hlava. Rafaelova pevná široká záda a jeho prsty, svírající její zápěstí, měly v sobě cosi...

Rafael si Amy přitáhl tak, aby se mu dívala do tváře; ona, která se celý život pohybovala ve

společnosti opačného pohlaví naprosto přirozeně, teď pociťovala podivné, znepokojivé rozpaky a zranitelnost.

„Copak vám slovo, soukromí‘ nic neříká?“ zeptal se Rafael. Dívčina zápěstíčka, jež držel v prstech, byla jako dva proutky. Nikdy v životě necítil něco tak jemného. Pustil ji a založil si ruce za hlavou.

„Promiňte... jsem prostě zvyklá na...“ Odmlčela se a třela si zápěstí, přičemž mimoděk o několik kroků ustoupila, pak se začala svému bláznivému chování smát.

„Na...?“ Rafael vstal a zamířil do kuchyně, Amy ho následovala.

„Na velkou rodinu. Tri bratry,“ zasmála se Amy. „A na hodně malou domácnost. Myslím, že u nás doma soukromí vážně moc nebylo, takže... se omlouvám...“

„Omluva se přijímá. A co byste si dala k snídani?“ Rafael otevřel lednici a Amy poklesla brada. Očekávala krabici téměř prošlého mléka, jedno nebo dvě vejce, pár plechovek piva a kus syra. Místo toho se před ní zjevila záplava labužnických pochoutek. Uzený losos ležel vedle čehosi, co vypadalo jako velmi drahá paštika; nad poličkou s bílým vínem byl vyskládán tučt vajec; našli byste tu světlounce zelený a křehoučký salát i spoustu rozličných sýrů. Jako kuchařka byla zvyklá nahlížet do špižiren i ledniček, ale už dlouho neviděla lépe či nákladněji zásobenou lednici.

Natáhla ruku a vyndala balení kachní paštiky.

„Poslužte si,“ vybídl ji Rafael suše.

„Máte tu fantastický výběr,“ vydechla Amy.

„Dám vám nějaké pečivo. Sedněte si.“

Amy se poslušně posadila k drahému modernímu stolu z žuly a chromové oceli. Napadlo ji, jak si prostý zahradník - přestože se jako prostý člověk nechová - může dovolit takový přepych. Říkala si, že

účty určitě platí James - nebo spíš jeho matka, jíž dům patří.

„Zajímavé...“ poznamenala. Nemohla si pomoci. Vzala jeden ořechový rohlíček a zamyšleně jím otáčela v prstech.

„Ten rohlíček vám připadá zajímavý?“ otázal se Rafael, nalil si další hrnek kávy, otočil si židli a obkročmo se na ni posadil proti Amy.

„Velmi zajímavý,“ odpověděla Amy významně. „Poněvadž se zabývám jídlem profesionálně, řekla bych, že tohle je rohlíček z domácí pekárny, a ne takový ten obyčejný ze supermarketu, co vypadá jako napumpované nic...“

„A kam tím míříte?“

„Přímo k následující otázce...“ Amy rozlomila rohlíček v ruce a pustila se do té nejlepší paštiky, kterou za poslední léta jedla. „Jak si může zahradník dovolit ledničku plnou toho nejlepšího jídla, jaké si člověk může za peníze koupit?“

Rafael se rozhodl s pravdou šetřit, pokud šlo o jeho totožnost, a tak mu nezbývalo než si něco rychle vymyslet.

„Proč by nemohl?“ pokrčil rameny. „I když jsem jen zahradník, mám rád dobré jídlo, a jak vidíte, nemám žádnou rodinu, za kterou bych utrácel vydělané peníze.“

„A co pak... jestli se rozhodnete... však víte - oženit se, založit rodinu? Já vím, že jste říkal, že nejste žádný romantik, ale i nudní pragmatik nakonec potkají tu pravou a ožení se... To byste z tohoto fantastického místa musel odejít?“ Vložila si do úst fantastický kousek ořechového rohlíčku a paštiky a pohlédla na Rafaela.

„Nemůžu uvěřit, že jste tak vlezlá,“ užasl Rafael. „Řeknu vám jedno - kdyby vás někdy kuchaření začalo nudit, soukromá detektivní kancelář by pro vás mohla být to pravé.“ A co vůbec myslí tím nudným pragmatikem?

„Jen jsem se ptala," odsekla uraženě Amy. „Netušila jsem, že jsem tím narušila vaše drahocenné soukromí. Žádný div, že si nemůžete najít žádnou paní zahradníkovou, která by s vámi chtěla žít."

„Náhodou žádnou paní zahradníkovou ani nikoho jiného nehledám," zavrčel Rafael a vzpomněl si na klidnou, kultivovanou právničku Elizabeth. „A abych odpověděl na tu vaši úplně obyčejnou, přesto však neuvěřitelně neomalenou otázku: ano, ten domek je můj, ať se v mém osobním životě přihodí cokoliv."

„To je teda nářez." Amy trochu lítostivě dojedla poslední kousek rohlíčku. „Ale i tak... určitě je to pro vás trochu těžké... v jistém směru..."

Bylo to, jako by před sebou již zdálky viděl nastraženou past a věděl, že se jí jednoduchým manévrem může snadno vyhnout, ale navzdory tomu kráčí dál, s očima dokořán. Rafael si uvědomoval, že by měl Amyinu nejasnou, dvojsmyslnou poznámku ignorovat a dostat dívku z domu, ale...

„Nemám ani tušení, kam tím míříte," přiznal. Sotva to dořekl, vysloužil si Amyin znepokojivě zkoumavý pohled.

„Já..." začala Amy jako obvykle bez přemýšlení, ale pak si vzpomněla na Rafaelovu poznámku o „soukromí" a uvědomila si, že se právě chystá s rámusem vyrazit dveře do pokoje s nápisem NEVSTUPOVAT. Vstala, uviděla své zničené sandály - nejspíš také prošly pračkou a nyní vypadaly zcela nepoužitelně - a vykročila ke dveřím. „To je jedno," prohodila přes rameno. „Já už půjdu a nechám vás na pokoji, jestli budete ovšem tak hodný a ukážete mi správný směr. Myslím, že teď už tam dojdu."

„Žádný výlet už nestihnete," poznamenal Rafael. Z jakéhosi důvodu jej popudilo, že Amy nedopověděla, co chtěla říci. A ještě více jej popouzel fakt, že Amy neodchází v rámci nějaké koketní hry. Ne, Rafael měl pocit, že si Amy svá slova na poslední chvíli

rozmyslela, protože jí ho bylo líto. Rafaela Vivese nelituje nikdo na světě. Alespoň ne toho Rafaela Vivese, který je doma ve výlučném světě nesmírně bohatých, nesmírně mocných a neobyčejně vážených.

„Já vím.“ Amy zkoumala své sandály, jako by doufala, že se nakonec ukáže, že si je přece jen může obout. Ale ne. Elegantní pásky teď připomínaly nahnědlé špagety a byly beznadějně zašmodrchané. Amy s rezignovaným povzdechem sandály zvedla a pohlédla na Rafaela. „V půl desáté budou už všichni pryč. Budou se procházet po zlatém písku, grilovat s ostatními na pláži a bavit se... kdo by o tohle stál, když se může vplížit do prázdného baráku a strávit den sám u prázdného bazénu?“ zeptala se Amy smutně.

„Myslím, že v těchhle botách se nikam plížit nebudete,“ opáčil Rafael a pocukávaly mu koutky úst. „Obávám se, že jsem je hodil do pračky s vaším oblečením s bláhovou představou, že jim to pomůže.“

„Pomohlo by, kdyby byly z látky,“ usmála se neochotně Amy. „Nedělejte si s tím hlavou. Stejně byly k ničemu. James si mě v nich stejně ani nevšiml.“

Rafael se rozhodl. K čertu s prací. Však ona počká. „Pojďte. Pojedeme autem.“

Darovanému koni prohlížet zuby Amy nehodlala. Nabídku svezení rychle přijala.

Daleko obtížněji se vyrovnávala s pohledem na vůz, který je očekával, když konečně došli na cestu vedoucí kolem rozlehlého pozemku. Žádný zablácený terénník.

Nízký sportovní vůz-projev lehkomyšlnosti, kterou jinak Rafaelův tak vysoce ovládaný a zdrženlivý život naprosto postrádal.

„Nic neříkejte,“ upozornil Amy a odemkl dálkovým ovládáním.

„To by mě ve snu nenapadlo." Dovolila mu, aby jí otevřel dveře, a vklouzla do vozu. Rafaelův projev dobrého vychování ji potěšil. Nevídala jej často. Obrátila se k Rafaelovi a s úsměvem dodala: „Ale hrozně ráda bych viděla, až potkáte tu svou paní zahradníkovou - tu, o kterou údajně nestojíte."

„Nebudu se vás ani ptát, kam tím míříte, poněvadž je mi jasné, že mi to stejně povíte."

Amy věnovala Rafaelovi veškerou pozornost a vůbec si nevšimla, že vůz nemíří k domu. Ve skutečnosti si nevšimla ničeho jiného než Rafaelova pevného, odhodlaného profilu, úsměvu v koutcích úst a rukou, zlehka spočívajících na volantu - muž, který má své auto naprosto pod kontrolou.

„No, když už to musíte vědět... a prosím vás, ušetřete mě dlouhého a nudného kázání na téma porušování vašeho soukromí... sám jste mi dovolil, že vám můžu říct, co si myslím..."

Rafael vrhl na Amy postranní, sarkastický pohled, „...ale hrozně ráda bych viděla, jak se pak budete s tímhle sportákem loučit!"

„To nechápu."

„No, tohle všechno si přece můžete dovolit jen proto, že nemáte žádnou zodpovědnost... kromě zahrady, pochopitelně," dodala Amy rychle, neboť ji dohánělo k zuřivosti, když jiní lidé shazovali její práci jen proto, že při ní nenosila kostým a neseděla u počítače. „Ale věřte mi, že až se oženíte a budete mít rodinu, nejdřív ze všeho se budete muset zbavit tohoto autáku." Kradmo na Rafaela pohlédla a v břiše ucítila cosi podivného při představě, jak asi budou vypadat jeho děti. Rychle pohled odvrátila.

„Další důvod, proč žádnou lásku nehledám." Rafael se ušklíbl a zadíval se na Amy. „A jen tak mimochodem, ještě se do domu nevracíme..."

„Ne? A proč ne?"

Pocítila cosi jako vzrušené mravenčení, jež si vysvětlovala pouhou úlevou, že nebude nucena

strávit celý den o samotě truchlivým přemítáním o Jamesovi.

„Cítím morální povinnost nahradit vám ty boty, co jsem zničil," sdělil jí Rafael tak vážně, že si Amy nebyla jistá, zda si z ní náhodou nedělá legraci.

„To nemusíte," bránila se rychle. „Opravdu. Mám tu tenisky, a krom toho si vždycky můžu půjčit boty od Claire. Máme stejnou velikost."

„O něčem takovém nechci ani slyšet."

„Ale co vaše práce? Vždyť jste něco dělal na počítači. Nechtěla bych se vám do toho plést... at' už to bylo cokoli..."

„Proč mám teď pocit, jako bych slyšel skrytou ironii?"

„Vy se moc jako zahradník nechováte, že ne?" škádlila Amy Rafaela vesele.

„Nevím. Znáte hodně zahradníků?"

„Já znám spoustu různých... týpků," zasmála se Amy.

„Měla byste si dát pozor, když říkáte něco takového," upozornil ji Rafael a krátce na ni úkosem pohlédl. „V mužích by to mohlo vyvolávat mylný dojem."

„No, tak to by měli smůlu," řekla Amy po pravdě. Odvrátila se a zadívala se z okna. Dokud vedla rozhovor s Rafaelem, úchvatná scenérie prolétala kolem ní. Teď si udělala čas, aby si ji vychutnala, a Rafael okamžitě změnil téma. Skutečně netušil, jak se stalo, že se jejich konverzace stočila na osobní rovinu, ani proč se rozhodl, že Amy poveze do města kvůli nějakým zatraceným botám. Odkdy chodí s ženskými nakupovat? Vždyť to byla jedna z těch kratochvílí, kterým se raději vyhýbal.

Tak proč tenhle zbytečný výlet? Ptal se teď sám sebe. Zamračil se a pustil nepříjemnou otázku z hlavy. O Long Islandu se dalo vyprávět opravdu dlouho, a on to udělal. Pláže byly stejně úžasné jako borové háje s tichými přírodními stezkami a

odlehlými sladko vodními jezírky. O jedné věci se zmiňovat nemusel, a přece si ji Amy naprosto zřetelně uvědomovala - ze všeho tu byly cítit peníze. Netušila, kolik tu budou stát sandály, ale věděla poměrně jistě, že její skromný rozpočet na ně stačit nebude. Když konečně přijeli do malebného, dokonale udržovaného městečka se strašlivě draze vypadajícími butiky, začala to Rafaelovi rozpačitě vysvětlovat.

„Já se o to postarám," odvětil Rafael a úhledně zaparkoval.

„To nejde. A proč byste vůbec měl?"

„Protože jsem ty zatracené boty vypral."

„Ale to jste musel, protože jsem v nich procourala celý pozemek a skončila na stromě."

„Přinejmenším se zdá, že jste si vyléčila zlomené srdce," řekl Rafael, otočil se a vystoupil z auta, než se Amy zmohla na odpověď. „Myslel jsem" pokračoval, opřený o kapotu auta, vyčkáváje, až Amy vystoupí, „že se mi tu třeba rozbřečíte, ale poněvadž jsou všechny vaše city soustředěny na otázku, jestli mám, nebo nemám zaplatit za vaše boty, můžu říct, že máte tu věc s vaším šéfem za sebou. Láska dlouho nevydrží, co?" Pobaveně pozvedl obočí. Amy by mu nejraději jednu vrazila.

„Já... já vás jen nechtěla unavovat svými city!" zabreptala Amy. Celé měsíce byla do Jamese šťastně zamilovaná. Nikdo jí nebude obviňovat, že je povrchní nebo že to během několika vteřin hodila za hlavu.

„Aha. V tom případě bych vám měl být nejspíš vděčný." Rafael zabouchl dveře a vyčkával, dokud k němu nepřijde. Bez bot na podpatku mu sahala jen po ramena. Rafael se podíval na Amyiny bosé nohy. „Radši bychom vám měli rychle sehnat boty."

Což je přivedlo zpátky na začátek, kdy se Amy měla pokoušet Rafaela přesvědčit, že jí boty platit nemusí - kolik jen asi budou stát! Zvlášť když byl

stejně špatně placený jako ona, a ona věděla, jak moc může neplánovaný předražený nákup bolet... i když zmíněné boty byly rozhodně - Amy zakroutila uznaše štíhlým chodidlem - nádherné.

„Nemůžu si je vzít. Jedině, že bychom je zaplatili napůl," prohlásila Amy pevně. „Jsou prostě moc drahé." Poněvadž se dívala na své nohy, nepostřehla zmatený pohled, který vrhla na Rafaela majitelka butiků, ani rychlé zavrtění hlavy, kterým Rafael ženě odpovídal.

Rafael pokrčil rameny a souhlasil. Přemýšlel, zda by Amy tak záleželo na stavu jeho financí, kdyby tušila, jak ohromný majetek vlastní. A také ho napadlo, zda v Amyině zamilovanosti hrálo nějakou roli i jeho bankovní konto. Dívka působila naprosto upřímně, ale když přišlo na otázky důvěry, bylo skutečné bohatství skutečně tvrdým učitelem.

Rafaelovi bylo naprosto jasné, že to, co Amy cítí k jeho nevlastnímu bratru, je jen nepřilíš vážné poblouznění, a že není možné, aby James někdy propadl dívčinu kouzlu. Rafael se nicméně rozhodl, že má povinnost zajistit, aby se náhodou nestalo nemožné. „Pane na nebi!" zasyčela na něj Amy tiše. „Nemusíte se koukat tak nerudně!"

„To musíte vždycky říct přesně to, co vás napadne, a přesně ve chvíli, kdy vás to napadne?"

„Jestli tím myslíte, že jsem poměrně upřímný člověk, tak jo!"

„A jste?" Podal majitelce svou kreditní kartu, ale dál si Amy tak zadumaně prohlížela, že se si Amy nakonec zhluboka a dlouze povzdechla.

„Ano. Jo, snažím se, abych byla."

Rafael se rozhodl, že se k otázce vrátí později. Podal Amy tašku s botami; Amy si je okamžitě s úsměvem obula.

„Máte ráda hezké věci, že?" zeptal se zamyšleně Rafael. Uvědomoval si, že to samo o sobě může svědčit v Amyin neprospěch, ale přesto se váhavě

těšil dívčině očividné radosti z nákupu. Byla jako dítě, které dostalo novou hračku.

„Ukažte mi ženu, která nemá," zavtipkovala Amy, podívala se na Rafaela a usmála se na něj, přestože Rafael stále vypadal jako nějaký ponurý soudce, „a já vám ukážu lhářku."

Bylo prakticky nemožné jí úsměv neoplatit.

„Pojďme se někam najíst."

„Dobře, ale mám nápad. Vezmeme si plavky a uděláme si piknik na pláži." Napůl očekávala, že Rafael její nápad zazdí, ale k jejímu překvapení bez váhání souhlasil.

„Dlouhý ospalý oběd někde na pláži," zamumlal Rafael, „mi připadá jako moc dobrý nápad..." A velmi účinný způsob, jak zjistit, o co ti vlastně jde...

ČTVRTÁ KAPITOLA

Spontánní piknik na pláži by pro Amy normálně byl znamenal spoustu času stráveného dumáním, jaké plavky si má vzít, co si má obléci, co nakoupit k jídlu a jak vše dopravit na pláž. Na ohromující efektivitu Rafaelova postupu nebyla připravena. Rafael jí dal pět minut na to, aby zaběhla do domu a vzala si vše nezbytné. Včetně krému na opalování, poněvadž Rafael neměl rozhodně v úmyslu vézt ji někam na pohotovost, až se spálí, jak se vyjádřil.

„Okouzlující vychování," vrčela Amy, ale udělala přesně, co jí Rafael nakázal. Vyzvednutí Rafaelových věcí a nákup v malém lahůdkářství byl pak otázkou chvíle.

Rafael prohlásil, že teď už mohou vyrazit. Zastavil na soukromé pláži, na niž měl zřejmě přístup, a pozoroval Amy. Běžela před ním a od bosých chodidel jí odletoval písek. Převlékla se do vybledlých džínových šortek a tenkého bílého trička, které si teď v běhu sundávala. Pod ním měla malé zelené bikinky. Velmi malé zelené bikinky. Rafael se prudce nadechl. Podle těch bikinek byla Amy očividně připravená vyrazit Jamesovi dech.

Amy se teď hnala k němu zpět a udýchaně se omlouvala, že mu nepomohla s věcmi na piknik. Pohled Rafaelových očí, ukrytých za tmavými skly,

sklouzl k svůdným ňadérkům, schovaným pod
miniaturní podprsenkou,

a k svalnatému plochému bříšku. Měla štíhlou a vznosnou postavu, elegantní pohyby boků pod útlým pasem Rafaela přímo hypnotizovaly.

Rafael pocítil příval zrádného vzrušení a zrychlil krok.

„No dobře, vy chlapáku! Jestli chcete dokázat, jak jste velký a silný, mně to nevadí!“ Až na to, že Rafael velký byl. Hotový obr. Amy ztichla a vydala se za ním.

Napadlo ho vzít sem deku, kterou vozil v kufru auta, jak to dělávají lidé, kteří žijí v místech, kde je v zimě může zastihnout sněhová bouře. Rozprostřel deku na zem, na deku položil tašky s jídlem a čekal na Amy.

„Mám krátké nohy,“ prohlásila Amy. „Do písku se moc nehodí.“ Zadívala se na moře. Kamkoliv, jen ne do těch znepokojivých tmavých skel. „Úžasné. Já si v životě pláží moc neužila, ale tohle je jedna z těch nejkrásnějších.“ Oba stáli; Amy se začínala cítit maličko směšně a palčivě si uvědomovala úsporný střih svých bikin. Ve větší skupině, kde dívky podobné plavky vystavují na odiv, by její bikiny nepůsobily nikterak nepatřičně, ale před Rafaelem se najednou cítila jako nahá. Rychle rozprostřela ručník, posadila se na něj a uvolněně se opřela o lokty.

K její úlevě se Rafael zachoval stejně. Když si sundal tričko, musela uznat, že zahradničení mu rozhodně prospívá, neboť si díky němu vypěstoval poměrně působivou muskulaturu. Na tom chlapovi nebyl jediný gram tuku. V ústech měla sucho. Neměl Rafael přece jen pravdu, když naznačoval, že jí láska k Jamesovi moc dlouho nevydrží?

„Zajímalo by mě, kam všichni jeli...“ dumala Amy nahlas; myslela si totiž, že by mohla stočit rozhovor na Jamese, aby se jevila v lepším světle, poněvadž jí rychle docházelo, že to, co k Jamesovi cítila, nevydrželo déle než letní nastuzení.

„Proč?“ zeptal se Rafael otevřeně. „Teď už se nemusíte snažit ohromit svého šéfa. Jestli jste mu ovšem už nehupsla do postele a tohle není jen cvičeníčko, které ho má ještě víc připoutat...?“

Amy se prudce vztyčila a otočila se na něj. Tváře jí hněvivě plály.

„Co si to dovolujete?“ Vyskočila a vyrazila pryč. Když ji uchopil za paži, ani se na něj nepodívala. Pokusila se jeho ruku setřást, ale stejně dobře by se mohla snažit setřást ocelová pouta; nakonec se musela otočit.

„Z tohoto už se začíná stávat zvyk, nemyslíte? Takhle řešíte obtížné rozhovory? Nebo obtížné situace?“

„A vám to vadí? To bolí!“ Na nic lepšího se nezmohla. Rafael ji okamžitě pustil a očividně se pokoušel zachovat klid. „Nehodlám tu s vámi sedět na pláži a pojídat nějaké pitomé sendviče s pískem, zatímco mě urážíte!“ O několik kroků couvla a probodávala Rafaela pohledem. „Dlužíte mi omluvu!“

„Prosím?“ Za celý Rafaelův život po něm omluvu nikdo nikdy nechtěl. Amyin požadavek mu doslova vyrazil dech.

„Slyšel jste dobře, přáteli! Chci, abyste se mi omluvil! Právě jste mě urazil, jestli jste už zapomněl!“

„Já vás neurazil.“

„Obvinil jste mě, že se vyspím s každým.“

„To byl jen znalecký odhad.“

„Tak to tedy byl špatný znalecký odhad, a já se odtud nehnu, dokud se neomluvíte!“ Amy vůbec netušila, co ji tak rozběsnilo.

„No tak jo, proboha,“ zabručel Rafael upjatě. „Omlouvám se, jestli vás moje poznámka urazila.“

„Dobře...“ popotáhla Amy, „...protože mě urazila.“

„Nevím, co na něm vidíte," řekl Rafael, když byli zpátky na dece a zavládlo dočasné příměří. Amy se rozhodla, že nepřipustí, aby se jí ten chlap dostal pod kůži. Vrhla na Rafaela zdrcující pohled.

„To proto, že ho tak dobře znáte?" zeptala se jedovatě. „Vím, že je to váš šéf, ale žije přece v Londýně. Vsadím se, že ve skutečnosti sem skoro vůbec nejedí! Když přiletí do Ameriky, nejspíš jede rovnou do sídla firmy v New Yorku!"

Rafael se ušklíbl. Kdykoliv James přiletěl do Ameriky, nejprve ze všeho navštívil matčin dům v Hamptons. Sídlo firmy pro něj bylo jen tím skleněným barákem, do kterého zaskočil, aby ho lidé viděli.

„Čas od času sem zajede," odvětil Rafael diplomaticky.

„A vy si myslíte, že ho za těch pár příležitostných návštěv znáte?"

„A co si myslíte vy?" opáčil Rafael. Měl před sebou celý den a hodlal ho využít. Zjistí, jaké má ta holka úmysly -to nebude žádný problém. Tahle ženská se rozhodně nezdráhá říct, co si myslí. Kromě toho byl Rafael odborník na dolování informací, které potřeboval.

„Jasně že ho znám!" odsekla Amy, přetočila se na bok, vzepřela se na lokti a pořádně se na Rafaelův drsně krásný profil zaškaredila. „Ne že by vám do toho něco bylo!" Rafael se jen dál díval do dálky a Amyina přítomnost mu očividně byla lhostejná. „Je s ním děsná švanda a je hrozně oblíbený. Myslím, že ve skutečnosti není nikdo, na koho by Jamesův šarm nepůsobil!"

„A jak často jste si s ním opravdu popovídala?" vyzvídal Rafael.

„Vtipkujeme spolu. Povídáme si."

„Takže se k vám chová přátelsky, a vy jste se rozhodla, že se do něj na oplátku zamilujete."

Amy cítila, jak se jí zmocňuje zlost, ale pak se nad Rafaelovým drsně komickým stručným shrnutím zamyslela a povzdechla si. „Potkali jsme se, když jsem byla zranitelná," přiznala. Ten tyran ležící vedle ní na dece měl v sobě cosi podivně uklidňujícího. Citlivý tedy určitě nebyl, ale jeho strohá přítomnost Amy v tuto chvíli nepřípadala zase tak špatná.

„Zranitelná čím?"

„Jak jste na tom, když přijde na poslouchání?" zeptala se Amy a položila se na deku, takže oba hleděli do nebe. Zavřela oči.

„Nemám s ním zkušenosti pokoušel se Rafael dívku odbýt, přestože si uvědomoval, že má skvělou příležitost zjistit, co dívku k jeho bratrovi skutečně cítí.

„Vážně?" Amy to vyvedlo z míry. Všimla si, že na ní Rafael takhle působí. Jednu chvíli všechno pěkně plynulo, a v té příští ji Rafael zavedl tak daleko od tématu, že zapomněla co vlastně říkala. „To proto, že nemáte moc možností...se setkávat se ženami?" Ted', když ji vyslovila přišla jí myšlenka absurdní. Ženy si Rafaela prohlíželi, kamkoliv přišli. Amy jejich postranní zaujaté pohledy neunikly. Tenhle chlap by si určitě ženskou dokázal sehnat, kdyby z toho svého kutlochu vycházel jen jednou ročně, a navíc za tmy. „Ne, zapomeňte na to. Určitě se scházíte se spoustou žen; jen vás prostě nezajímá, co se jim honí hlavou."

Rafaelova tvář potemněla. „Scházím se se spoustou žen, které nepovažují za svou povinnost seznámit mě s každíčkou svou myšlenkou ve chvíli, kdy je napadne," procedil mezi zuby.

„Jasně." Amy napadlo, co je to asi za zvláštní odrůdu žen.

„Nicméně jsme mluvili o vás," usadil ji Rafael. „Říkala jste, že jste byla... zranitelná."

Z Rafaelových úst slovo „zranitelná“ znělo, jako by jej vyslovil vůbec poprvé. Amy zacukaly koutky.

„Zrovna jsem se rozešla s klukem, se kterým jsem chodila dva roky," vysvětlovala. Při té vzpomínce se zachmuřila. „Potkali jsme se ve škole pro kuchaře, věřil byste tomu?" Usmála se. „Byla s ním legrace. Chtěl se stát kuchařem v televizi, udělat si jméno." Amy vzdychla. „Vaření někde za scénou nebylo pro Freddieho dost dobré. Chvilku to zkoušel, ale připadalo mu, že je to pod jeho úroveň. Mohl se dál učit, začít pracovat pro nějaký špičkový hotel, šplhat vzhůru jako ostatní ctižádostiví kuchaři, ale Freddie chtěl všechno hned. Včera už by bylo pozdě."

Rafaela Amyino vyprávění proti jeho vůli zaujalo.

„Ze začátku mi ta jeho posedlost úspěchem připadala zábavná, ale pak jsme se kvůli ní začali hádat. Nemohla jsem ji vystát. Sestry mě před ním často varovali, ale já na něm visela až do chvíle, kdy mě pustil k vodě."

Hlas jí zadrhl. Rafael se ani nemusel dívat, aby věděl, že Amyinu tvář zastřely mraky. „Alespoň že jste se ho zbavila."

„To jo, ale i tak... dal mi kopačky v textovce! Prý si našel nějakou jinou. Později jsem se dověděla, že byla prachatá a dvakrát starší než on! Freddie teď žije v Itálii a má zbrusu novou restauraci. Možná se tam za ním někdy stavím a připravím mu takový překvápko, že na něj do smrti nezapomene."

„Takže pak jste potkala Jamese..."

„V práci. Vždycky mě rozesmál."

Tím nic neriskoval, pomyslel si Rafael. „Rozesměje spoustu lidí," pokrčil rameny. „Myslela jste si, že jste kvůli tomu nějak výjimečná?"

„Ne, to ne!" Amy provinile zrudla.

„Byla byste totiž blázen, kdyby ano."

„Opravdu nepotřebuju, abyste mi tu kázal. O mně ani o Jamesovi vůbec nic nevíte."

Rafael neochotně ustoupil. Mohl by jí toho říct mnohem víc o tom, proč by musela být cvok, kdyby ji jen napadlo, že si něco začne s jeho bratrem. Ideální žena jde podle Jamese tvrdě na věc a nestojí o žádné závazky. Rafaelův bratr se stýkal s požitkářskými lidmi, kteří se v zimě bavili plachtěním po Karibském moři, v létě pak divokými mejdany v rodinných sídlech na venkově. V Londýně žil jen pár let, ale i za tu krátkou dobu stačil navázat víc styků než většina lidí za celý život. To byl Jamesův dar; proto byl tak skvělý v tom, co dělal. Rafael znovu zavedl řeč na vaření. Vypadalo to přirozeně, protože zároveň začal rozbalovat jednotlivé balíčky s jídlem.

„Vy tohle asi moc často neděláte, že ne?“ zeptala se konečně Amy, když přerušila svůj monolog, který Rafaelovi začínal připadat jako velmi nudný přehled dosavadní praxe u pohovoru při vstupu do zaměstnání.

„Co jako?“ vzhlédl Rafael k Amy. Klečela na všech čtyřech a nakláněla se k němu, aby prozkoumala obsah kelímku. Rychle zas pohledem uhnul, neboť jej zneklidnila něžná oblost jejích řader a stinného údolíčka mezi nimi. Zamračil se.

„Piknik.“ Podívala se na něj. „Koupil jste spoustu pomazánek, ale nic, čím bychom si je mohli namazat; koupil jste chleba, ale nic, čím bychom si ho mohli nakrájet - na co si to teď všechno dáme?“

Rafael se ocítl na rozpacích.

„Působí to hrozně hloupě. Tedy, vy hloupě nevypadáte,“ dodala rychle, neboť ji při pohledu do těch nesnesitelně tmavých skel trochu zamrazilo, „ale myslím, že prostě nejste zvyklý jíst venku. Což je při divné, když děláte takovou práci!“

„Třeba si říkám, že by bylo hezké udělat si volno na čerstvém vzduchu, když už tam stejně trávím většinu času. Trochu si zajezdit sekačkou. Vyplít pár záhonků. Občas se přitulit ke stromu.“

Amy se zamračila. Je mu snad pro legraci? Měla pocit, že její závěry byly velmi rozumné.

„Ve skutečnosti si takhle zábavu vůbec nepředstavuju," prohlásil Rafael otevřeně. „Je tu moc slunce, málo stínu, sendviče jsou samý písek." Vstal. „Navrhuju, abychom nasedli do auta a někam se nazdařbůh rozjeli. Najíst se můžeme cestou." Nemohl uvěřit tomu, co řekl.

Amy se na něho zářivě usmála. „Dobře. Ale co to jídlo? Určitě stálo dost peněz a vy jste mě nenechal zaplatit... snad bych vás tedy mohla pozvat na oběd? Víím, že máte na práci lepší věci než mi tu dělat šoféra."

„Uvidíme."

O čtyři hodiny později si Rafael musel přiznat, že se dobře baví. Byla to pro něj úplně nová zkušenost. Čas strávený ve společnosti ženy, která se nijak zvlášť nezajímá o zprávy, o opeře neví nic, o divadle jen málo, zato však jeví nezdravý zájem o televizi, plynul nečekaně příjemně. Nekonal se žádná intelektuální debata o stavu země či o světové ekonomice nebo - a tomu by se s Elizabeth nevyhnul - o nedostacích amerického právního systému.

Namísto toho zodpověděl neuvěřitelnou spoustu dotěrných otázek na tělo, vyslechl si vše o dívčině nepřehledné, obrovské rodině a zjistil, že o jejích citech k Jamesovi se ve skutečnosti vlastně nedověděl vůbec nic. Přitom kvůli tomu to celé podstoupil. A teď chtěla odejít.

„Proč?"

„Protože lidé budou zvědaví, kde jsem," vypočítávala Amy důvody na prstech. „Protože se dneska večer mají hrát všechny možné hry, což by mohla být zábava. Protože nemůžu zůstat donekonečna v jedněch šatech."

Rafael musel přiznat porážku; ale poněvadž se dnes nic nedověděl, rozhodl se v tu chvíli, že bude

muset odložit práci na později a dělat zítra dívce společnost. Bude to pro dobrou věc.

„Hry...“ Rafael si nic horšího nedokázal představit.

„Jo. Noc v kasinu. Samozřejmě bez opravdových peněz, ale měla by to být švanda.“

Rafael zavrčel: „Tak dobře. Nastupte si zase do auta. Zavezu vás k domu.“

Podivně zklamaná Amy seděla po celou tu krátkou cestu mlčky.

„Vysadím vás u brány, jestli vám to nevádí.“ Stiskl tlačítko na svazku klíčů a brána se pomalu otevřela. „Nejspíš vám to bude trochu nepříjemné...“ prohodil nenuceně, vypnul motor, opřel se o dveře a zadíval se na ni. Sluníčko odhalilo několik dívčíných pih a spolu s nenalíčenou tváří způsobilo, že vypadala velmi mladě a bezbranně. Za celou tu dobu, co pracovala u firmy, si jí James ani nevšiml, ale tady jí uvidí v novém světle, a její mládí a bezbrannost by jej mohly zaujmout, přestože na něj čeká jiná. Ta žena bude pro Jamese, jak ho znal, představovat jen chvilkové rozptýlení, kterého se lze snadno zbavit.

Amy snad nevypadá jako některá z těch úchvatných modelek, jimž dával Rafaelův bratr přednost, ale má otevřeně a nakažlivě družnou povahu, která může působit stejně přitažlivě, jak Rafael v průběhu dne zjišťoval.

„Chci říct.... být v Jamesově blízkosti... vědět, že má jinou a že na vás nemá čas...“

„Děkuju mockrát.“

„Zvlášť když jste strávila tolik času sprádáním snů o tom, jak se stát jeho milenkou...“ Představa Amy coby bratrovi milenky se mu ani trochu nezamlouvala.

Amy byla rozpolcená mezi pobouřením vyvolaným jeho závěry a rozpaky nad jejich přesností. „Tak špatně na tom zase nejsem!“ zalhala.

„Krom toho tam bude spousta lidí. Nebudu se s ním muset bavit, když nebudu chtít.“

„A budete chtít...?“

„A co mám chtít?“

„Bavit se s ním? Nebo už je to za vámi?“

Zčervenala. Ted', když se ohlédla a vzpomněla si na krutou, leč nezbytnou deziluzi, kterou prožila, viděla Amy až příliš zřetelně, že nejenže procitla ze zamilovaného poblouznění založeného na omylu, ale že toto po blouznění nebylo ničím víc než dočasnou náplastí, jež měla ošetřit ránu, kterou jejímu egu uštědřil Freddie. Bez ohledu na to, že už ho měla plné zuby, rozešel se s ní tím nejvíce pokořujícím možným způsobem, a příležitostné flirtování s Jamesem představovalo příjemný způsob ubíjení času, zatímco se vzpamatovávala. „Ženy se z nešťastné lásky nevzpamatují za pár hodin!“ zaprotestovala, čímž se vyhnula přímé odpovědi.

„Ale vy jste nebyla zamilovaná. Myslela jste dneska na něj?“

„Jistě!“ Ani jednou! „Ne že by vám do toho něco bylo!“

Rafael si pomyslel, že by se divila, kdyby zjistila, jak moc mu do toho je. „Já si totiž říkal," zamumlal, „že byste si třeba chtěla udělat trochu volno a jet se mnou zítra na Manhattan...“

„Nebud'te blázen," řekla Amy a snažila se zaplašit představu mrakodrapů a Central Parku, které viděla nejmíň tisíckrát v televizi. „Určitě si nemůžete vzít volno, kdy vás napadne. Je mi jasné, že své lidi nejspíš držíte zkrátka, ale nemyslíte, že se váš šéf trochu naštve, jestli se dozví, že jste je nechal bez dozoru dva dny po sobě? Nejspíš byste pokoušel jeho štedrost, a já vám nechci způsobit potíže.“

„To je od vás velice ohleduplné," odvětil pobaveně Rafael, „ale nemusíte se o mne bát. Se šéfem mám velmi... přátelské vztahy. Ale

samozřejmě jestli se vám nechce..." Uvědomil si, že si přeje, aby se jí chtělo. To poznání ho ohromilo.

„Asi by se mi ulevilo, kdybych nemusela být v Jamesově blízkosti, když vím, že jsem se chovala tak hloupě..." Pak si vzpomněla, že je úctyhodnou ženou, stále trpící následky nešťastné lásky, a dodala: „A bylo by pro mě těžké, dívat se na něj, vědět, co vím, a přesto po něm toužit..."

To Rafael slyšet nechtěl. „Přesto pro něm toužit" naznačovalo možnost, že až ti dva přiletí zpět do Anglie a vše se vrátí k normálu, bude honba na Jamese pokračovat. Ukáže se, že ať už byla žena, již James v Hamptons věnoval svou pozornost, kdokoliv, je pryč. A kterému normálnímu muži hodnému toho jména by ušel Amyin zdrženlivý půvab? Možná nemá nohy až do podpaží ani poprsí, které vstoupí dvě minuty před svou majitelkou, zato má kurážný a nakažlivý smysl pro humor a živou, okouzlující osobnost. Alespoň pro Jamese, opravil se Rafael. James má rád dívky, co se rády baví. A skutečnost, že je tahle v jiném, mnohem bystřejším balení, by snadno mohla představovat rozdíl mezi chvilkovou aférkou a žádostí o ruku. Na tuhle mizivou šanci Rafael nedokázal pomyslet, aniž by jej zaplavila vlna vzteku. Za žádnou cenu nedopustí, aby k tomu došlo.

„Takže to považuju za souhlas..."

Příštího rána ji vyzvedl přesně v osm třicet. Amy byla připravená už v sedm. „Mám rande se zahradníkem," oznámila vesele Claire. Té se v duchu ulevilo, že se Amy vzdala marné snahy o získání Jamesovy náklonnosti, a spokojila se s pouhými několika otázkami. Zejména ji zajímalo, jak se Amy podařilo s někým seznámit v průběhu pouhých čtyřiaadvaceti hodin, odpověď však znala sama. Amy zářila jako sluníčko, a lidi to k ní táhlo, přestože si to vůbec neuvědomovala. Byla také přitažlivější, než si myslela; divoká hříva plavých vlasů a velké modré

oči jí propůjčovaly dívčí půvab, který okouzloval většinu mužů. Rande se zahradníkem se k ní hodilo mnohem více než sny o neuvěřitelně bohatém donchuánovi, jako byl James, který byl ztělesněním mužské nespolehlivosti.

„Přivez mi nějaký suvenýr," řekla Claire Amy.

„Ale jen když to bude opravdu nevkusný!" smála se Amy.

„A nezamiluj se do něj," nabádala ji kamarádka.

„To se nemůže stát," odvětila Amy. „To mi věř." Vybavila si v duchu Rafaela. Možná mu to pekelně slušelo, ale příjemný společník nebyl. Pokoušela se celou zapeklitou záležitostí Claire vysvětlit, ta ji však přerušila: „No jo, no jo, je mi to jasné! Ačkoliv netuším, proč bys měla chtít trávit čas s někým, koho považuješ za otravného. To se ti vůbec nepodobá." Amy ze sebe vychrlila výmluvu, kterou jí nabídl Rafael a kterou přijala za vlastní: „Teď bych radši neměla být nikde poblíž Jamese. Abych řekla pravdu, připadám si strašně hloupě. Byla jsem husa, Claire."

Claire zahuhlala cosi nesrozumitelného, co mohlo představovat stejně dobře souhlas, jako nesouhlas.

„Takže si myslím, že mi prospěje, když se kolem něj nebudu moc vyskytovat, jestli se tomu budu moct vyhnout. Ve skutečnosti si toho nikdo ani nevšimne - nemusíme přece dělat všechno s ostatními, pokud nechceme. Chci říct, že bys mohla jet s námi, kdybys chtěla..." Amy se cítila trochu provinile, neboť doufala, že její kamarádka nabídku odmítne, což Claire opravdu učinila. „No, o moc nepřijdeš," přijala Amy kamarádčino odmítnutí statečně. „S tímhle zahradníkem si moc legrace neužiješ. Vlastně se směje, jen když se směje mně!"

„Ale je hezký..." poznamenala Claire zamyšleně.

„Můj typ to není. Já mám ráda kluky, co se rádi baví..." bránila se Amy. „No tak jo!" pokračovala podrážděně, když Claire pozdvihla obočí a zazubila

se. „Někdo by ho nejspíš považovat za hezkého... nikoliv okouzlujícího. A není moc citlivý."

„Tak proč myslíš, že si bere volno, jen aby tě vozil po New Yorku?" zajímala se živě Claire.

„Možná mu je mě líto," zamračila se Amy. Ve skutečnosti si nedovedla představit, že by Rafaelovi bylo líto kohokoliv. „Trochu jsem to s tím svým zlomeným srdcem přehnala."

„A možná," zadeklamovala Claire dramatickým hlasem, „že podlehl půvabům naší krásné Amy..."

Amy ucítila, jak jí do tváří stoupá krev. Rozesmátý tón zmizel. „To je směšný nápad," namítla rychle.

Omluvila se, vrátila se do pokoje a následující hodinu a půl se neobjevila. Pak vyklouzla z domu a seběhla k bráně na konci směšně dlouhé a klikaté příjezdové cesty.

Právě proto jí tak zběsile bušilo srdce, když spatřila Rafaela, čekajícího na ní ve svém sportovním voze. Mohl za to ten namáhavý běh!

PÁTÁ KAPITOLA

„Co to máte, proboha, na sobě?" zeptal se Rafael, sotva Amy nasedla.

„Džínsy," odvětila Amy. „A vám také dobré jitro."

Rafael se zadíval na dívčino nahé břicho a zavrčel: „Visí vám proklatě nízko."

„A vy mluvíte jako byste byl můj táta. Takhle se to nosí."

„Vážně? A to říká kdo?"

„Každý, komu ještě nebylo třicet... což se vás nejspíš netýká..."

A už je to tu zas, pomyslela si Amy. Jsme jako dva boxeři: kroužíme kolem sebe, a kdykoliv se naskytne příležitost, rychle tomu druhému jednu vrazíme. Zavřela oči a nechala si vlasy pročesávat vánkem od moře. Byla podivně vzrušená a šťastná. Pootevřela oči a letmo pohlédla na Rafaela. Tmavá skla už zase seděla na svém místě; řídil s jednou rukou na volantu, ta druhá zlehka spočívala na řadicí páce. Amy by nikdy nenapadlo, že nějaký zahradník bude vypadat přirozeně v nízkém sportovním autě se stahovací střechou, ale Rafael přirozeně vypadal.

„Vás jsem ještě v džínsech neviděla," vzpamatovala se konečně.

„Protože žádné nemám."

„Džínsy má přece každý!"

Rafael pokrčil rameny. Džínsy neměl, protože nikdy neprojevil žádnou zvláštní touhu je mít. Proto mu také kalhoty pro volný čas šil krejčí, jen byly méně formální a z nositelnější látky než Rafaelovy obleky. Nemusel se na Amy ani dívat, aby věděl, že bude mít ve tváři výraz zděšeného úžasu nad někým, kdo se obléká jako v pravěku.

„Hmm. Žádné džínsy. Možná bychom si měli dneska trochu zanakupovat," prohlásila Amy rozpustile, „abyste nevypadal jako takový páprda."

„Tak vám připadám jako páprda?" vyhrkl Rafael s nakrápnutým úsměvem. Amy zamrkala. To ne! Možná nenosí džínsy, ale páprda je to poslední, jako co tenhle chlapík vypadá! Vyschlo jí v ústech a srdce se jí rozbušilo rychleji. Co se to děje? Pomyslela si vyděšeně.

„Nepřipadáte. Jen mi připadá divné, že nemáte žádné džínsy. A krom toho se mi nakupovat nechce. Jen jsem vtipkovala. Ve skutečnosti je mi jedno, co nosíte nebo máte..."

„Vážně...? Škoda."

Amy nevěřila vlastním uším. „Prosím?" Odkáslala si. Proboha, to jediné slůvko v ní vyvolalo vlnu zahanbujícího rozechvění. Nechápala to.

„Podle mě je nakupování moc dobrý nápad," přemítal Rafael. „Koneckonců, nemůžete navštívit Manhattan a nenakupovat." Za normálních okolností by Rafael požádal svou sekretářku, aby si udělala pár hodin volno a ukázala Amy divy obchodních čtvrtí na Manhattanu. Tahle si ale uvědomil, že ji tam bude muset vzít sám, což nemuselo být tak špatné, pokud mu šlo především o to, aby Amy poznal. Potíž byla, že Rafael netušil, kam chodí ženy ve městě nakupovat.

„Můžu vám koupit džínsy," řekla Amy. Ta myšlenka ji nadchla.

„Vy si skutečně myslíte, že je potřebuju?" zavrčel Rafael.

„Rozhodně!“ Někdy měl Rafaelův hlas podivně smyslné zabarvení. Byl si toho vědom? „A možná nějaké živé tričko místo těch obyčejných, ve kterých si podle všeho libujete...“

Rafael se ušklíbl a pomyslel si, co by Amy asi říkala, kdyby zjistila, kolik ta „obyčejná“ trička stála. Všechna byla ručně šitá. Každého půl roku se těch starých zbavil a pořídil si nová. Možná trochu nudné, ale zatraceně pohodlné.

„Živé tričko?“

„Co třeba s rostlinným motivem?“ bavila se Amy představou Rafaela, navlečeného v směšném úboru. „Veliké, pestrobarevné květy. To by mohla být proti těm nudným bílým nebo krémovým docela změna! Díkybohu, že nepracujete v kanclu. Vsadím se, že byste k té svojí sbírce přidal i hromadu obleků s proužkem!“

Jen něco přes třicet, pomyslel si Rafael sarkasticky.

„Uděláme dohodu,“ pronesl zvolna. „Vy mě navlečete do něčeho neformálního a já vás obleču tak, jak by podle mě měla být oblečena žena.“

„Jak by měla být oblečena žena?“

„Ano. Žádné džínsy, které vypadají jako po útoku armády nůžek...“

„Ale takhle mají vypadat!“

„A zaplatím vám to...“

„To nikdy!“ Zrudla. „To by nebylo správné. Vždyť spolu nechodíme. Ne že by v tom byl nějaký rozdíl. Nemyslím si, že by muži měli za všechno platit.“

„Aha. Chcete říct, že jste jedna z těch feministek, co trvají na tom, že se všechno bude dělit rovným dílem? A co kdybyste chodila se svým šéfem? Taky byste trvala, že budete platit napůl?“

„To by bylo něco jiného.“

„Proč?“

„Já vím, že to bude znít, jako bych se řídila různými zásadami, ale James má spoustu peněz. Kdybych s ním chodila...“ při tom pomýšlení se

zachvěla, „... .klidně bych mu dovolila, aby mi kupoval, co chce. Konec konců, švorc jsem já, ne on. Oplatila bych mu to jinak."

„To mi tedy vysvětlete," vyzval ji Rafael napjatým tónem.

Amy si změny v Rafaelově hlasu nevšímal a vážně se nad jeho otázkou zamyslela. „Vařila bych mu speciality... kupovala maličkosti, které by se mu mohly líbit... Existují způsoby jak vyjádřit vděk, které na peníze nepře počítáte. Je to relativní, nebo snad ne? Bohatý chlap může rozhazovat za ženu, aniž by mu to chybělo, zatímco ta žena si může dovolit ve srovnání s ním jen něco velmi malého -to však má mnohem větší cenu, protože ona si na to bude muset nejprve ušetřit."

„A vy si myslíte, že tenhle zahradník se nemůže čas od času praštit přes kapsu..."

„Možná ano, ale proč byste to dělal? Sotva mě znáte."

„Poslední dobou dostávám od šéfa dost štědré prémie," řekl Rafael vážně. „Udělejte mi tu radost."

„Dobře, ale bez dalších podmínek."

„Bez jakých podmínek?"

„Vy víte, o čem mluvím."

„Opravdu? Proč mi to neřeknete?"

„Jestli... třeba mi chcete koupit něco na sebe, protože si myslíte, že nepůsobím dost žensky..."

„To jsem řekl?"

„To ne, ale..."

„Ve skutečnosti si myslím, že působíte ohromně žensky," odporoval Rafael. Jednou z těch nejroztomilejších věcí na Amy bylo červenání. A právě teď se červenala. Rozhodl se, že ji z rozpaků vysvobodí. „Ale pokud mě chcete navléct do džínů, navleču já vás do sukně."

A tak bylo ujednáno. Mezi Long Islandem a Manhattanem Rafael dokázal z paměti vydolovat jména několika levných a příjemných obchodů v

SoHo. Řekl si, že si tuhle nepříjemnou část dne odbudou jako první, což znamenalo, že si s obrovským sebezapřením zkoušel nejružnější džínsy. Amy to připadalo legrační. Po pátém obchodě a osmerých džínsech si Rafael postavil hlavu a pohrozil, že si další džínsy, které vyzkouší, koupí, ať už mu budou, nebo ne. Amy, ač nerada, jedny vybrala. Vybírání jí bavilo. Rafael v džínsech vypadal úplně jinak. Mladší. Nebezpečně přitažlivý zemitějším a přímočařejším způsobem.

Dívala se, jak platí, a cítila jakési pohnutí; její jistota se měnila v cosi jiného. Rychle dotěrnou myšlenku potlačila a snažila se užít si den.

Vzala si s sebou peníze na útratu a dala je Rafaelovi, ještě než opustili Long Island, takže netrpěla výčitkami, když jí koupil zmrzlinu a později i oběd. Snědli jej v chvatu, poněvadž Amy chtěla před návratem vidět co nejvíce.

Ta se zeptá snad na všechno, všiml si pobavený Rafael. Jeho divy New Yorku nechávaly chladným. Ve skutečnosti si jich sotva všiml. Bylo tedy pro něj osvěžující podívat se jednou na vše trochu jinak.

„Nežil byste někdy raději v New Yorku než v tom vašem domku na cizím pozemku?“ zeptala se v jednu chvíli. Rafael si představil svůj nádherný podkrovní byt s výhledem na Central Park, zastyděl se a obratně změnil téma.

„Ted' je na čase, abyste splnila svou část dohody. Pak si zajdeme na večeři,“ řekl jí. Tentokrát trvala na tom, že za jídlo zaplatí ona. Naštěstí si s sebou vzala kreditní karty.

„Do restaurace, kterou si můžu dovolit, by se takovéhle šaty nehodily...“ váhala Amy - z elegantních červených šatů s hlubokým výstřihem dýchal francouzský šarm. Ale když ony jsou tak krásné. Amy si uvědomila, jak moc se jí ležérní styl zažral pod kůži. Jako kuchařka

oblékání přemýšlet nemusela a na místa, kde by bylo nutné formální oblečení, nikdy nechodila. Když vyšla z kabinky, aby Rafaelovi předvedla, jak jí šaty sedí, cítila v očích slzy.

„Copak se děje?“ zeptal se polekaně Rafael, vzal Amy něžně za bradu a přiměl ji, aby mu pohlédla do očí.

„To nic.“ Hlas se jí třásl, ale podařilo se jí vyloudit obvyklý veselý úsměv. Ošálit by se jím však nechal jen naprostý hlupák.

„Myslím, že jiné už zkoušet nemusím. Vezmeme tyhle.“

„O co šlo?“ zajímal se Rafael, když se ocitli na ulici.

Ted' už však Amy rozpaky překonala. „Vidět se v šatech byl takový šok, že jsem najednou propadla sebelítosti,“ zasmála se „U nás doma jsem byla vždycky za divoška. Moje sestry se už od šestnácti strojily jako královny školního plesu, ale já vlastně nikdy džínsy nesundala.“

Nosíte je, protože vám připomínají dobu, když jste šplhala po stromech?“ Najednou jí až překvapivě rozuměl. To, že si oblékla tyhle šaty, jí ukázalo kousek světa, do něhož určitě vstupovala jen zřídka. Rafael netušil, že ji to činilo zranitelnější vůči kouzlu toho, co si lze pořídit za peníze, a nestaral se o to. Cítil jen šílenou touhu vzít Amy do nějaké exkluzivní restaurace. Někam, kam by se džínsy nehodily. Pomyslel na svůj byt a na zásobu příhodného oblečení, jež tam na něho čekala.

„Musíme zajít někam, kde se budeme moci převléknout,“ prohlásil nečekaně. „Na závěr dnešního dne si zajdeme do nějaké decentní restaurace.“

„Tohle všechno děláte, jen abyste mě ušetřil setkání s Jamesem?“

„Co všechno?“

„Ty šaty. Ted' večere. Doufám, že si nemyslíte, že...“

„Že...?“ Rafael ji zavedl do kavárny a Amy vděčně usedla do křesílka. Rafael se naklonil dopředu a soustředil se jen na Amy.

Podivně poplašená Amy trochu couvla a pokusila se utřídit si zmatené myšlenky. Na co to myslela?

„Co jste to říkala...?“ zeptal se Rafael se zájmem. „Mohu vám pomoci?“ nabídl se v prodlužujícím tichu. Amy vydala přidušený zvuk a pokrčila rameny, což mohlo znamenat cokoliv.

Rafael si to vyložil tak, že jí má vše ještě znesnadnit, a naklonil se blíž. „Byla byste nerada, abych si myslel, že si tím, že vám koupím za pár šupů šaty a něco na zub, kupuju vás... Nejenže jsem dinosaur, který neví, co je skutečný svět, ale žiju v zajetí staromódních mužských představ, že večere rovná se sex.“

„To ne! Tak jsem to nemyslela!“

„Ne?“

Amy se zhluboka napila kávy, aby získala čas.

„A můžete mi to mít za zlé? Je přece jen fér, když holka už na začátku vyloží karty na stůl. Alespoň nedojde k žádnému nedorozumění. A holky si přece musí dávat pozor, no ne?“

„A proč si myslíte, že jste můj typ?“

„Nejsem váš typ o nic víc než vy můj,“ napadla Amy pohotová odpověď, „ale nechci, aby došlo k nějakému nedorozumění.“

„A kdo je váš typ?“ vyzvídal Rafael. „Nejspíš James, ne?“

V tu chvíli Amy prožila vteřinu strašlivého prozření. James nebyl její typ, přestože si skutečně myslela, že je.

Kdyby jí někdo býval řekl, že ji možná jednoho dne bude přitahovat chlap, který se nejspíš jen zřídkakdy usměje - o tom, že by se smál, ani nemluvě - a který nemá jediné džínsy a jehož sbírku cedéček radši ani nechce vidět, byla by se smála, až by jí tekly slzy.

Prokrista, všichni moji kluci byli přece blondáci! Co si to tenhle cynický, tmavovlasý chlap dovoluje - takhle se odněkud zjevit a zalézt mi pod kůži?

Hlava se jí točila jako po zásahu blesku. Připadalo jí, jako by s Rafaelem získávala další rozměr. Mohl jí ublížit, a Amy nechtěla, aby jí někdo ublížil. Teď viděla, že jí ještě nikdy nikdo neublížil - ve skutečnosti ne, nikdy ji to skutečně nebolelo.

„Správně. James je můj typ.“ Jak ji, pro všechno na světě, může přitahovat chlap, který ji většinu času uráží? Kterého podle všeho baví se jí tiše smát? „Vždycky mě braly blond vlasy,“ blekotala dál, zírala na Rafaela a cítila, jak jí hrozivě ujízdí půda pod nohama. Byl tak neuvěřitelně sexy. Jak mohla být tak slepá a myslet si, že mu odolá jen proto že neodpovídá její normě? „Někteří lidé jsou takoví, ne? Já byla vždycky na blondáky.“ Snažila se vypadat zároveň nostalgicky, pobaveně i upřímně. „Vsadím se, že jste na tom stejně.“ Předstírala, že si ho zkoumavě prohlíží. Děsilo ji, jak snadno by se v té temné, pevné a mužné tváři ztratila. Půvabného na něm nebylo nic. Každíčkový rys jako by někdo vytesal z kamene, od ostrých lícních kostí a hranatého nosu, až po křivá ústa a havraní vlasy. Byl to chlap, který nepoužívá krémy, gel na vlasy ani drahou kolínskou. Uvědomila si, že během svého zkoumání zapomněla, co chce říct, a odkašlala si. „Vsadím se, že jste na brunetky. Jasně. Na otužilé brunetky, co ze všeho nejraději šplhají na nějakou horu nebo běhají maratón. Na takové ty ženské, co věří, že líčením by se prohřešily přírodě.“

„Pokud jde o ženy, nemá James zrovna nejlepší pověst...“

„Proč se pořád chováte, jako byste ho měl prokouknutého?“ Amy však dobře věděla, že pověst má James špatnou. Často se objevoval na stránkách bulvárních plátků a po boku měl vždycky nějakou nohatou sexy blondýnu. Teď už Amy věděla, proč ji

podobné články v minulosti nijak zvlášť neznepokojovaly. James se jí totiž nikdy nedostal pod kůži. Narozdíl od tohohle chlapa.

„To vám nevadí?“ nedal se Rafael odbýt.

„Proč by mělo?“ opáčila Amy nenuceně.

„Chcete říct, že jste tak přesvědčená o svých přednostech...?“

„No, já to vidím takhle: ty, co s nimi James chodí, jsou všechny na jedno brdo. Všechny jsou vysoké, blond a vypadají, jako by zrovna vyskočily z obálky Vogue. Takže ho třeba ohromí, že jsem tak jiná...“ Teorie, která ji právě napadla, zněla docela rozumně. „Jen se nad tím zamyslete...“ Nepamatovala si, že by kdy viděla tak tmavé a nečitelné oči. V těch by se mohla žena klidně utopit. A hodně se jich v nich už asi utopilo. Žárlila, když si představila, co byly asi zač. Po horách šplhající amazonky, jak naznačovala? „Ta nová holka, co nepřípomíná obálku toho časopisu, by ho mohla dostat do kolen...“

Ta nová holka by ho mohla dostat do kolen...

Obsah Amyiny nevinné fráze Rafaela dokonale vyvedl z míry. Netušil, zda to je jen teorie, kterou Amy právě zformulovala, nebo zda přijela do Hamptons s jasným úmyslem uvést ji do praxe, což jí překazila skutečnost, že Jamese našla s jinou. V každém případě to byl plán, který jen čekal na vhodnou příležitost.

Cosí v něm se naježilo. James byl už velký kluk a dovedl se o sebe postarat, Rafael však cítil, jak v jeho nitru začíná krystalizovat zřetelný záměr. Matka ho poslala do Hamptons, aby bratra ohlídal. Myslela si, že to bude mnohem méně komplikovaný úkol, ale Rafael si byl jistý, že by s ním teď souhlasila. Že by souhlasila s tím, že Rafael musí Amy udržet dál od Jamese. Už napořád.

Rafaelův mobilní telefon se rozvibroval. Rafael se Amy omluvil a využil příležitosti, aby u baru zaplatil účet. Pak telefon zaklapl a vrátil se k Amy.

„Nic mi neříkejte...“ Amy vstala, zářivě - až příliš zářivě - se usmála a dávala si velký pozor, aby oči ani na okamžik nespustila z Rafaelovy tváře. „Váš šéf. Chce si být jistý, že se zítra vrátíte do práce - čistě jen pro případ, že by se vám ze všech těch úžasných věcí na Manhattanu zatočila hlava.“ Představila si, jak si Rafael obléká džínsy s nízkým pasem, které ho přinutila si koupit, a zjistila, že jakmile se jí ten obraz jednou v hlavě objevil, je velmi těžké se jej zbavit.

Rafael zamumlal cosi, co mohlo znamenat souhlas. Myslím, že James ví, že jsem... loajální zaměstnanec," pronesl vážně. Když zamířili ven do sálající pece nefalšovaného newyorského léta, pokračoval: „Ve skutečnosti jsem mu řekl, že to trochu natáhneme, a on byl tak hodný, že nám nabídl, abychom použili firemní byt, kdybychom se chtěli převléknout, než půjdeme na večeři...“ No, dneska tedy v sobě rozhodně odhalil dosud neprobádané stránky. Práci, jež pro něj vždy stála na prvním místě, odsunul do pozadí a teď si připravuje půdu pro svedení ženy, která kategoricky prohlásila, že pro ni není přitažlivý.

Rafael si začínal uvědomovat, jak jednoduchý byl doposud jeho milostný život. S ženami se seznamoval snadno, buď prostřednictvím přátel, nebo - a to častěji - práce. Nikdy nemusel na vztahu pracovat a rozhodně se nikdy nemusel snažit, aby dostal nějakou ženu do postele.

Ale výzva, kterou tento neprobádaný prostor představoval, jej podivně vzrušovala. Podobalo se to rozechvění, které pociťoval na začátku nového a složitého obchodního jednání s nejistým výsledkem, ale toto rozechvění v sobě mělo i cosi dobyvatelského a smyslného, a přestože se mu přičilo přemýšlet o jakékoliv ženě v podobných pojmech, nedokázal si pomoci, aby mu tělem nepulzoval příval čistého adrenalinu. To prosté pojetí lovu a všechny instinkty

pravěkého muže s ním spojené jej neodolatelně vzrušovaly.

„Co prosím...?“ Uvědomil si, že nevnímal ani slovo z toho, co Amy říkala.

„Říkala jsem," zopakovala Amy velmi pomalu, „že si myslím, že bychom se měli vrátit. Je to... ode mě nezdvořilé zmizet, když se to všechno zvlášť připravovalo. Ne pro mě, samozřejmě; pro nás pro všechny. Ne že bych vám nebyla vděčná, že jste mi pomohl, abych na to nemusela myslet..." Jaká šílená ironie!

„Ale máte strach..."

Amy ztuhla, založila ruce v bok a zírala na Rafaela. „Z čeho strach?"

„Vzít si ty šaty, co jsem vám koupil..."

Ze všech nesmyslů, které by býval mohl říct, byl tenhle ten nejnesmyslnější. Amy se rozesmála. „Já bych si ty šaty vzala moc ráda!" vyhrkla. „Já šaty nikdy nenesím. Vždycky nosím jen kalhoty nebo sukni. Ale věřte mi, že kvůli tomu, že náhodou nosím také kalhoty, nemám strach nosit šaty!"

„Já vám nevěřím," odvětil Rafael s ledovým klidem. „Máte pocit, že kdybyste zašla do restaurace v New Yorku, mohla byste ztratit půdu pod nohama?"

„Protože jsem jen ubohá nula z druhé strany Atlantiku?" vyštěkla uražená Amy. „Nemluvíte náhodou sám o sobě?"

„Ale prosím vás, já jsem v New Yorku doma. A krom toho mám navzdory své profesi nákladné záliby, jak jste zdůraznila. Tady v New Yorku zjistíte, že správné oblečení je vstupenkou na mnoho míst."

„No jo, a vás tam v džínsech nebo v těch kraťasech, co máte na sobě, pustí!" Nejspíš ano, pomyslela si ukřivděně.

„To není problém. Něco vhodného si koupím."

„Jasně, takhle." Amy luskla prsty a nikoliv poprvé ji napadlo, odkud asi pramení zdánlivě neomezený přítok peněz, z něhož Rafael podle všeho čerpá. Sama

také nikoho neživila, ale připadalo jí, že stále počítá drobné a pokouší se na kouscích papíru spočítat, jak vyjít.

„Jasně, takhle,“ přikývl Rafael. S penězi si nikdy hlavu nelámal. „Ale než jste můj návrh zamítla, aniž byste mě vyslechla, chtěl jsem říct, že se ten firemní byt zrovna nevyužívá. Nekupuju si vás, ale máme večer na krku. Stejně t a k s i můžeme najít něco tady a vy se tam převlečete do svých šatů. Pokud se ovšem nechcete raději vrátit a utápět svůj žal nad napodobeninou rulety...?“

Amy vzala v úvahu, že je Rafael přesvědčený, že jí prokazuje službu, když ji nenechává samu se sebou, a že tou poslední věcí, po níž ona touží, je dát Rafaelovi jakkoliv najevo, že bouře zuřící v jejím nitru nemá s Jamesem nic společného, a nad Rafaelovým návrhem se zamyslela. Kdyby se skutečně vzpamatovala z toho, že našla svou životní lásku v náruči jiné ženy, co by asi tak nejspíš udělala? Propadla sklíčenosti? Té nepropadala nikdy. Kdybych se vzpamatovala z nešťastné lásky já, chtěla bych na všechno zapomenout, užít si, pěkně se obléct, někam si vyrazit, uvědomila si. Podle toho, co věděla, se Rafael do města moc často nedostane. Napadlo ji, že by se to mohlo vykládat i tak, že když jeho pozvání přijme, prokazuje laskavost ona jemu.

A krom toho chci být s ním, uvědomila si provinile i dychtivě zároveň. Samozřejmě to nikam nepovede a ona o to ani nestojí, protože i kdyby odhlédla od toho malého technického zádrhele zvaného Atlantský oceán, Rafael není muž pro delší vztah. Svobodný jako pták. Nemá závazky a žádné ani nechce.

Pokrčila rameny a přikývla. „Neuvěřitelné, jaké výhody jsou s tou vaší prací spojené,“ dobírala si ho. „Firemní byt. Jak to tak vypadá, nádherný dům na krásném místě asi nestačí...“

Rafael se zasmál a pobaveně si ji prohlížel. Sluníčko se už začalo na její pleti projevovat a dodávalo jí zdravou, nazlátlou barvu a protkávalo její

již tak světlé vlasy ještě světlejšími odstíny. Vypτάvala se ho, jak často ve firemním bytě přespává, žertovně vzdychala, že chce také firemní byt, ale někde, kde svítí slunce a kde je teplo - třeba v Karibiku.

„Myslím, že jsem tam spal jen jednou," odvětil Rafael upřímně. „Před pár lety."

„A to máte klíč?"

„Je tam portýr. Předpokládám, že mu James zavolá a upozorní ho, že přijedu."

„Tý brd'o!"

Rafaelovi zacukaly koutky. Amyin výraz před ním nikdo neužil od dětských let.

„To tam jen tak přijedeme, převlékneme se a vypaříme se někam na večeři?"

„Vždycky tam můžeme přespát," prohodil Rafael nenuceně. Amy viditelně ztuhla. Znovu pocítil ten přívál primitivního vzrušení. Kde je ten uhlazený a kultivovaný chlap, ten milovník divadla a opery? říkal si. Natáhl ruku a mávnutím zastavil taxi. Byla dopravní špička, takže na chvíli zauvažoval, zda to má vůbec smysl.

Zavedl rozhovor zpět do bezpečnějších vod, takže se Amy uvolnila. Když konečně dorazili k starému, ovšem bezvadně udržovanému činžovnímu domu stranou největšího ruchu velkoměsta, pomyšlení, že budou v bytě sami, už ji nechávalo téměř chladnou.

Dokonce, ani když vystoupili z taxíku a Rafaelovy vtipné historky o životě v New Yorku dočasně utichly, poněvadž musel řidiči zaplatit, žádné svírání útrob necítila.

A proč bych měla? říkala si. To, že mě přitahuje, je sice překvápko, ale není to zločin. Za pár dní poletím zpátky do Londýna a na něj mi zbude jen hezká vzpomínka. Na zahradníka, který je úplně jiný než jakýkoliv zahradník, kterého jsem kdy poznala. Je to nová zkušenost, na kterou už v letadle zapomenu, protože tak už to na světě chodí.

ŠESTÁ KAPITOLA

Věděla, že plácá páté přes deváté. To se jí obvykle po pár skleničkách stávalo. Uvolnila se a každému, kdo jí zrovna naslouchal, se otevřeně svěřovala se svými city. Přátelé jí říkali, že je hrozně roztomilá. Když Amy vystřízlivěla, vyložila si jejich slova tak, že jim to bylo natolik protivné a natolik je to nudilo, že to přetpěli právě proto, že byli jejími přáteli.

Rafael Vives jejím přítelem nebyl. Nebyla si úplně jistá, co je vlastně zač, ale jejím přítelem rozhodně nebyl, přestože jí koupil nádherné šaty, které se skvěle nosily a ještě lépe vypadaly, a teď chtěl utrácet další peníze za to, že ji vezme na večeři do od pohledu velmi drahé restaurace. Rafael ji však ujistil, že tu ve skutečnosti mají velmi rozumné ceny a že restaurace je součástí obchodního řetězce, takže to znělo, jako by byla na stejné úrovni s pobočkou Pizza Hut.

„Musíte si vyrazit častěji,“ řekla najednou. Zapůsobilo na ni, když Rafael její nečekané odbočení od tématu přijal bez mrknutí oka. Jen jí dolil sklenku a zvedl tázavě obočí. To mu jde moc pěkně, pomyslela si Amy přiopile.

„Proč to říkáte?“

„No, tohle všechno kvůli neznámé holce?“ Amy se rozhlédla kolem sebe. „Já vím, že jste říkal, že je to jen takový laciný fastfood...“

„Nevzpomínám si, že bych použil výrazy jako, laciný' nebo fastfood."

„Details," odbyla mávnutím Amy jeho námitku. „Pravda je..." naklonila se k Rafaelovi, „že jste mě při turistické prohlídce Velkého jablka nemusel brát sem." Zamračila se. „A odkud vlastně pochází tenhle výraz? Velké jablko? To je legrační věc, tyhle výrazy..." Podepřela si rukou bradu a zamyšleně se na Rafaela zadívala. O zamyšlený výraz se alespoň snažila, přestože si mnohem spíše připadala jako vyoraná myš, a to už od chvíle, kdy před dvěma hodinami začali večer skleničkou v módním baru v centru Manhattanu.

Za chvíli začne drmolit a tak by se dáma rozhodně chovat neměla. Vypila trochu minerálky a zhluboka se nadechla.

„K popukání," poznamenal Rafael pobaveně.

„Co jako?"

„To je jedno. Co jste to povídala? Něco o tom, proč jsem se rozhodl vás zasvětit do tajů New Yorku?" Rafael žasl, že žena, která evidentně přebrala, což se mu až dosud vždy přičilo, může působit tak hrozně žensky.

„Ano. Správně. Proč jste se tak rozhodl? Ještě jste mi to vlastně neřekl."

Rafael pokrčil rameny. „Proč jste vy přijala? Ještě jste mi to vlastně neřekla."

„Nesnáším, když tohle děláte. Odpovídáte na otázku otázkou. To je nezdvořilé. Moje mamka říkávala, že když se vás někdo na něco zeptá, měl byste odpovědět."

„O vaší mamince už jsem toho slyšel spoustu. Rád bych ji poznal."

„Je napůl Irka a sežrala by vás zaživa."

Rafael se tlumeně rozesmál. Něco takového se nikomu ještě nepodařilo ani náhodou. „I teď?" zavrčel líně.

„Ano, i teď," odvětila Amy popuzeně, poněvadž Rafael najednou vypadal na její vkus až příliš sebevědomě a důležitě.

„Bylo mi vás líto," vysvětloval Rafael. „To, že někdo udělá chybu a zamiluje se do šéfa, není samo o sobě zločin - hloupost snad ano, ale ne zločin. A dovedu si představit, že být uvázaná v cizím prostředí, když vám zrovna došlo, jak hloupá jste byla, není žádná legrace. Manhattan mi připadal jako dobrý protilék."

Amy se pokoušela si přebrat, co jí Rafael právě řekl. Měla podezření, že většina z toho jí příliš nelichotila.

„Proč hloupá?" vyštěkla a podrážděně hleděla na muže, který ji považoval za nějakou husu.

„Protože šéfové si jen málokdy všímají těch, kdo jim slouží." Alespoň on rozhodně netušil, jak vypadá jejich kuchařka, pokud to vůbec byla žena.

„Jasně, a mluví z vás vlastní hořká zkušenost, co?" zahihňala se Amy. Cítila skvělou příležitost mu vše oplatit. „Jste do svého šéfa zabouchnutý? To proto tu trčíte a staráte se mu o zahradu, místo abyste měl dům, ženu a dvě děti a staral se o zahradu, která patří vám?"

Trvalo několik vteřin, než Rafaelovi Amyina slova došla, ale pak si nedokázal pomoci. Řehtal se, až ho bolely sanice; řehtal se, až si ho lidé zvědavě prohlíželi, zda mu nic není; řehtal se, až mu po tvářích tekly slzy. A když se konečně utišil, sebral odvahu a podíval se na ni, při pohledu na její nepřátelský výraz se rozchechtal znovu.

Amy čekala, dokud docela neztichl. „Netuším, co vám na tom připadá tak směšného," řekla uraženě. To, že jí Rafael po nečekaném výbuchu smíchu připadá ještě přitažlivější, se snažila ignorovat. „Je dost divné, že chlap jako vy bydlí v domě, který mu nepatří, a stará se o zahradu, která mu nepatří."

„Chlap jako já?"

Amy pokrčila rameny a zadívala se do hrnku na zbytky kávy. „Spousta lidí se zamiluje do šéfa," bránila se, poněvadž Rafael vypadal, jako by měl každou chvíli znovu propuknout v nezvladatelný řehot. „Sekretářky bez skrupulí vždycky utečou s chlapem, pro kterého pracují!"

„Tak podle vás jsou bez skrupulí?"

„Říkám jen, že to, že se ženská zamiluje do chlapa, pro kterého náhodou dělá, není ta nejneuvěřitelnější věc na světě."

„Vy nejste Jamesova sekretářka." Naštěstí. Dovedl si představit, jak se Amy naklání nad Jamesův stůl a odhaluje svá krásná štíhlá stehna až příliš vysoko, všechny ty plavé lokny jí padají do tváře, takže působí zároveň naivně i prostopášně. Trochu jako teď. Jeho tělo bleskově zareagovalo, takže se musel posunout na židli a pokusit se té nevhodné erekce zbavit.

„Toho jsem si vědoma," odsekla Amy. „Proboha, netuším, proč se o tomhle s vámi bavím! To byste nikdy nepochopil!"

„Protože nejsem šéf?"

„Vy přece jste šéf..."

„Ale nešéfuju žádným sexy kočičkám..."

Říká snad, že jsem sexy? Rychle se znovu napila minerálky a začervenala se.

„A i kdyby, určitě by mě žádná z nich nepřitahovala. Trochu puritánské, ne? Je mi jasné, že mě máte za dinosaura, ale rozhodně nejsem žádný šovinista."

„To jsem také neřekla. Jen hájím své city k Jamesovi. Ano, bláznivé. Ano, hloupé, jak jste tak laskavě zdůraznil. Ale nikoliv neobvyklé."

„Myslíte své bývalé city k Jamesovi."

„No, do toho vám, Rafaeli, nic není, nemyslíte?"

Proč se k tomu pořád vracíme. Proč vás vlastně tak zajímá, jestli jsem zamilovaná do vašeho šéfa?"

„Nehraje stejnou ligu jako vy."

Amy potlačila zatoulané myšlenky a pohoršeně se na Rafaela podívala. „Tak tohle je opravdu středověké uvažování," řekla zvolna. „A myslím, že je načase, abychom šli, jestli to máme dneska vůbec stihnout zpátky."

Rafael bez námitek zaplatil, ale sotva vyšli z restaurace ven, otočil se k Amy a úsečně přikázal: „Tak ven s tím!"

„Dneska večer jsem si myslela," řekla Amy, aniž by se pokoušela předstírat, že netuší, o čem Rafael mluví, „že jsem se ve vás možná spletla. Myslela jsem si, že možná, ale jen možná, nejste tak namyšlený a... no, spletla jsem se..."

„Protože jsem řekl, že je v jiné lize?" Rafael mávnutím zastavil taxi a Amy se nechala naložit. Už se připozdilo a ruch na ulici byl na zpáteční cestě do bytu mnohem klidnější než předtím. Věděla, že do bytu se vracejí hlavně proto, že si tam oba nechali šaty. Rafaelův šéf byl možná štedrý, ale tak štedrý, aby svému zaměstnanci dovolil okupovat přepychový firemní byt po neomezeně dlouhou dobu, zase ne. „Netuším, jak to chodí tady u vás," pronesla chladně, „ale v Anglii se od rozlišování mezi třídami upustilo už dávno." Jejich pohledy se střetly. V očích měl nevíru, ona zase nejistotu. „Tedy více méně," rozhodla se slevit. „Nikdo nemá pocit, že je ke svému společenskému postavení přikovaný a že by to tak mělo zůstat navěky!"

„Ale někteří bohatí lidé by s tímhle pohledem možná nesouhlasili," podotkl Rafael ostře.

„Chcete snad na základě svých omezených zkušeností s Jamesem tvrdit, že je to nějaký zpátečnický snob?"

„Hrajete tu divadlo." Když se na ni podíval, v očích měl výraz tvrdý jako křemen. „Nemám rád hysterické ženské."

„A já zas nemám ráda chlapy, kteří žijí na základě zevšeobecňování. Takže jsme si kvit. Nemáme se rádi.“

„Vypadáte sice jako nevinné koťátko," mružel si Rafael pod fousy, „ale škrábete jako kočka.“

Amy mu sice nerozuměla, ale předpokládala, že to musí být nějaká urážka, a dál ho propichovala pohledem.

„Co jste to řekl?" zeptala se obviňujícím tónem. To by tak hrálo, aby si tu hrála na tichou slečinku, zatímco on ji bude urážet, jak se mu zamane.

„Odmítám se s vámi bavit, dokud se neuklidníte.“

„Prokristapána! Vy se mi snad zdáte! Copak nevíte, že vyjádřit své pocity je ten nejlepší způsob, jak vyčistit vzduch?"

„To říká kdo?"

„To říkají všichni! Přečtěte si nějakou psychologickou knížku," odfrkla si a ve vteřině se zklidnila, „a zjistíte, že tam píšou, že pořádný křik má cenu zlata. Já vím, vy jste ten silný, mlčenlivý typ, co se se svými pocity vypořádá tím, že si vypleje záhonek, ale přece jste se musel se svými přítelkyněmi občas od srdce poštekát!"

„Nikdy," odvětil Rafael klidně.

„Nikdy?"

„Ženy, které křičí, mě nepřitahují. Ukazují tím, že se nedovedou ovládat.“

„S jakými ženskými to chodíte?" zeptala se Amy nevěřičně.

„Se ženskými, které okamžitě nepropadají hysterii.“

Rafael pocítil zvrácené potěšení, když Amy syčivě natáhla vzduch a zaskřípala zuby. Několik vteřin mlčela a pak přikývla, jako by ho byla pochopila.

„Aha, jasně. Na chvíli jsem se musela zamyslet, protože většina žen, co znám, se domnívá, že vyjádřit své pocity je dobrá věc, ale teď už vím, o jakých ženách to mluvíte. O těch nudných. Svého času jsem jich pár potkala..." Amy si pohrdavě odfrkla.

„Vždycky se na vás přes ty své praktické brýle zamračí, když se zasmějete na veřejnosti moc nahlas, nebo něco opovržlivě utrousí o těch dnešních mladých.“

Rafael pohlédl stranou, aby se náhodou nerozřehtal. Když se ovládl, nezúčastněně se na Amy podíval. „Neřekl jsem, že chodím s duchodkyněmi,“ odvětil bez jediného náznaku pobavení.

„No, kdybyste mě býval nedráždil, nevypěnila bych tak!“ S jakými ženami chodíš a jak vypadají? nejraději by se zeptala. A kde se s nimi, sakra, seznamuješ?

„Zamilováváte se do nevhodných partnerů. O půlnoci šplháte po stromech. Říkáte, co vám slina přinese na jazyk, a je vám jedno, jaké to bude mít důsledky. A patříte mezi ty lidi, co při každé narážce hned vyletí.“

Amy by ho byla bývala ráda požádala, aby jí vysvětlil, co myslí tím „zamilováváním se do nevhodných partnerů“. Pokud by se její podezření potvrdilo, šlo by o ten případ, který lze vyjádřit úslovím „podle sebe soudím tebe“. Bez důkazu by mu však nahrála přímo na smeč, zvláště když má už teď pocit, že Amy bez rozmyšlení plácne, co ji zrovna napadne.

„Tohle mi nestojí ani za to, abych se pokoušela hájit,“ odvětila přezíravě. „To je váš názor a já vám ho neberu.“ Letmo na něho pohlédla a najednou si jej představila, jak leží v posteli nahý a vyčerpaný předchozím milováním. Určitě je vášnivý milenec, tím si byla jistá. Dinosaur nedinosaur. Trhla hlavou a rychle uhnula pohledem. „Krom toho je něco jiného, když mi to řeknete vy, nebo někdo, na kom mi záleží.“

Díky tomu, že taxi zastavilo před domem, v němž byl firemní byt, si uvědomila dvě věci. Tou první bylo, že ji roztržka s Rafaelem natolik pohltila, že vůbec nevnímala, jak čas letí. A za druhé jí došlo, že

se stále nedohodli, jak to bude s návratem do Hamptons.

Jako by jí četl myšlenky, se k ní Rafael otočil a s jednou rukou na klíče dveří řekl. „Už je příliš pozdě, abychom se teď vraceli zpátky. Omlouvám se.“ Ani se jí nepokusil tu hořkou pilulku osladit.

Amy vystřelila z auta, napočítala do deseti a pak přešla k Rafaelovi. Sladce se na něho usmála.

Rafael jí úsměv oplatil a dříve, než stačila něco říct, poznamenal: „Výborně. Gratuluju.“

„O čem to mluvíte?“ chtěla vědět Amy, klopýtajíc za Rafaelem k domu. Byl to dlouhý večer a ji v nových botách bolely nohy, takže si sandály sundala a držela je v ruce. Vypadala tak ještě menší.

„Odolala jste nutkání řvát,“ vysvětloval Rafael uznale. „Kdyby byl čas, možná bych z vás přece jen dokázal udělat jednu z těch takzvaných nudných ženských, které při každé příležitosti nevyletí, jako když je něco píchne.“

„Tak to dekuju bohu, že vám čas nehraje do karet,“ odsekla Amy, „poněvadž nic horšího si neumím představit. Až na to, že bych s vámi měla dnes v noci spát v tomhle bytě. To nepřipadá v úvahu.“

„Nemáme na výběr.“ Rafael se na Amy nedíval, ale dobře si uvědomoval její blízkost. Zjišťoval, že na tak drobnou dívku na něj její přítomnost působí nečekaně silně.

„Samozřejmě že máme na výběr.“ Teď už stoupali výtahem k bytu ve třetím poschodí.

„Jistě, máte pravdu.“ Výtah s trhnutím zastavil a dveře se tiše rozestoupily do stran.

„Jsem ráda, že se mnou souhlasíte.“ Popravdě ji docela překvapilo, jak snadno ve sporu zvítězila.

„Volba je na vás. Zůstaňte tu, nebo se vraťte zpátky. Sama. Protože já nejedu nikam.“ Odemkl dveře a bez ohlednutí vešel do bytu. Kdyby se býval ohlédl, byl by viděl, že Amy nepřekročila práh. Stála

mezi dveřmi a lapala po dechu jako kapr vytažený z vody.

„V tuhle hodinu se tam sama nemůžu vrátit!"

„To tu tedy podle všeho musíte zůstat se mnou."

„To není fér."

„Ode mě, nebo od vás?"

Amy frustrovaně a bezmocně skřípěla zuby.
„Myslela jsem, že jste džentlmen!"

„Proto vám teď také nabízím větší ložnici."

Amy měla strašnou chuť řvát. Místo toho se narovнала a vstoupila do bytu, protože její možnost volby žádnou možností volby nebyla a protože chtěla zachránit, co se dá, což v tuto chvíli znamenalo vzít si větší ložnici s přílehlou koupelnou a šatnou, kterou jí Rafael nabídl.

„Beru." Zamířila do ložnice a Rafaelova překvapeného ticha si nevšímala. Nejspíš čekal, že jí hrdost nedovolí jeho nabídku přijmout. „V kolik budeme ráno odcházet?" Ohlédla se na Rafaela přes rameno. „Nebo byste radši spal tady a přinutil mě, abych se vrátila sama? Jen tak na zkoušku; abyste viděl, jestli se vyrovnám těm vašim ideálním ženám, které by ve snu nenapadlo udělat scénu, ať už jim provedete cokoliv?"

„Kdo říkal něco o ideálních ženách?" zamručel Rafael.

„No dobře. O ideálních možná ne." Amy se k němu otočila tváří v tvář. „Ale o ženách, které se vám líbí. O ženách, se kterými chodíte, které zvete na večeri, do kterých se zamilováváte..." Amy neměla tušení, kde se to v ní najednou všechno bere. Ale věděla, že by si to byla bývala raději nechala pro sebe. Rychle si zakryla dlaní ústa a zrudla.

Cíl ochránit Jamese před pohromou v podobě případné zlatokopky najednou přestal být důležitý. Rafael prožil znepokojivý okamžik, kdy naprosto ztratil schopnost vidět věci z nadhledu. Jako by najednou ztratil pevnou půdu pod nohama.

„Jděte spát," vybídl Amy příkře. „A zpátky se vracet sama nemusíte." S těmi slovy odešel. Amy si provinile uvědomila, že její poznámka možná byla až příliš neurvalým útokem na Rafaelovo soukromí.

Hnusím se mu, pomyslela si nešťastně. Dala si dlouhou koupel a smývala ze sebe zklamání z dnešního večera, který se vyvíjel tak hezky, jen aby se nakonec úplně sesypal. Zavřela oči a ponořena v horké vodě a zahalená pěnou si znovu přehrávala každíčký okamžik společně stráveného dne a večera.

Přijala Rafaelovu nabídku, že jí ukáže Manhattan, a místo aby mu byla vděčná za prokázanou službu, ho seznamovala se všemi svými nevítanými postřehy. Byla zbytečně sarkastická, a přitom by mu měla poděkovat, že se jí pokoušel rozptýlit po tom ponížení, které jí připravil James. Jak měl vědět, že její nešťastná zamilovanost nemá s Jamesem nic společného? Jak měl vědět, že Amy reaguje tak přehnaně, protože ji navzdory všemu tak nepatřičně přitahuje?

Když o tom teď přemýšlela, uvědomovala si, že ho unavovala nesmyslným tlacháním o událostech ze svého života, které ho nejspíš ani v nejmenším nezajímaly, nebo na něho vyjížděla kvůli věcem, které neřekl ani neudělal.

A pak jsem se do něho musela navězt, protože mi nevyhověl a navzdory tomu, že mu to bylo na obtíž, mě okamžitě neodvezl zpátky! pomyslela si zděšeně a zanořila se hlouběji do vany.

Za chvíli se uvolnila a začala lenivě vzpomínat na všechnu tu tvrdou práci, kterou musela věnovat tomu, aby se stala špičkovou kuchařkou. Nehledě na zklamání rodičů, jemuž musela čelit, neboť otec s matkou si oba přáli, aby Amy šla na vysokou a stala se učitelkou. Sami nikdy studovat nemohli, a tak svým dětem význam vzdělání vštěpovali již od raného věku. Amy odolala všem pokusům, které ji měly přimět k dalším rokům studia. Při pomýšlení na

všechny ty zkoušky a třídy plné neposlušných dětí jí na čele vyrážel studený pot.

Hm! A čím si prošel on, aby se mohl stát zahradníkem? otázala se sama sebe farizejsky.

Strávil snad roky praxí pod dohledem nějakého šéfhazradníka? Musel napodobovat jeho způsob stříhání růží, jinak by čelil záplavě nadávek? O tom pochybovala!

Nicméně to nepomáhalo.

Amy, nespokojena sama se sebou, zasténala, utřela se, na okamžik se zamyslela a navlékla si bílý froté župan, štedře poskytnutý anonymní firmou, která byt udržovala.

Vymýšlením omluvy se nebudu zdržovat, řekla si Amy, rozhodujíc se jako obvykle rychle a impulzivně.

Vyšla z ložnice a kráčela přes obývací k Rafaelovu pokoji.

Rafael nespál. Amy viděla pode dveřmi tenkou světelnou linku. Výborně. Jedna věc je z okamžitého popudu se omluvit a druhá kvůli tomu někoho zburcovat.

Amy se zhluboka nadechla a zaťukala. Když ji Rafael po několika vteřinách pozval dále, otevřela dveře.

Rafael, podepřený polštáři, ležel na posteli a na klíně měl svůj notebook. Kromě tmavých boxerských šortek na sobě neměl vůbec nic.

To nic, napomenula se Amy přísně. Jsem tu jen, abych vyčistila vzduch; pak si půjdu po svých.

„Vy pracujete?“

Napadlo ji, že je poněkud zvláštní, aby zahradník pracoval téměř o půlnoci na počítači, ale Rafael zaklapl notebook a nenuceně vysvětlil, že jen kontroloval svou soukromou poštu.

Amy si nervózně olízla rty.

„Jasně. Já...“

„Pojďte dál," vyzval ji Rafael. „Já vás neukousnu." Položil si notebook vedle sebe a založil si ruce za hlavou, aby se mohl lépe pokochat Amyiným rozpačitým váháním ve dveřích ložnice.

Župan, který měla na sobě, byl očividně určen pro někoho mnohem vyššího, neboť Amy se v něm úplně ztrácela.

„Co chcete?" otázal se stroze, sklouzl nohama s postele a vykročil k oknu, kde se usadil na širokém parapetu. Ležet v posteli, zatímco Amy stojí v jeho pokoji, mu připadalo podivně... znepokojující.

Amy se zhluboka nadechla a vychrlila ze sebe: „Přišla jsem se vám omluvit. Že jsem tak vybuchla a chovala se k vám no... trochu ošklivě. Zvlášť po tom všem, co jste pro mě dneska udělal." Nervózně vstoupila do pokoje, takže už nemusela svůj proslov tak deklamovat. „Objevila jsem se u vašich dveří a vy jste mě klidně mohl odlífovat do Jamesova domu, ale místo toho jste poslouchal mé žvanění a dokonce jste se uvolil, že mě vezmete na Manhattan, abyste mě ušetřil toho, že bych musela poslední noc trávit v Jamesově blízkosti." Cítila, že už mluví příliš dlouho.

Rafael by jí nejraději řekl, že to od něho nebyla zase tak strašná oběť, ale ovládl se. Amy nejistě popošla k Rafaelovi.

„Myslím, že jsem vám ani opravdu nepoděkovala za... ty šaty... a za prohlídku města... a..." Přemýšlela, zda má vyjmenovávat všechny ty taxíky, které platil, neřkuli jídlo, které snědli.

Rafael zvedl ruce k ramenům, aby ji zarazil. „Už jsem v obraze."

„A měl jste pravdu."

„Cože? A v čem?" Pokoušet se sledovat tok Amyiných myšlenek mu někdy připadalo jako snažit se zachytit proudící vodu mezi prsty. A ona teď stála dost blízko. Až příliš blízko. Zaťal zuby a upřel pohled na Amyina chvějící se rty; hlavně, aby jím

nesklouzl k rozevírajícímu se županu, který odhaloval o trochu víc, než si Amy zřejmě myslela.

„Když jste řekl, že je James jiná liga...“ Přistoupila blíž a bez rozmyslu položila dlaň na Rafaelovo předloktí.

„Není třeba, abyste mi v tuhle hodinu... vylévala srdce...“ Rafaelovi vyschlo v ústech. Odkášlal si.

„Ale já chci,“ vyhrkla Amy dychtivě.

Oběma malými ručkami nyní spočívala na Rafaelových založených pažích a Rafael si uvědomoval, že reaguje přesně tak, jak by reagoval každý muž stojící před atraktivní ženou, která má na sobě pouze příliš velký župan.

„Já nehraju stejnou ligu.“ Pokusila si představit Jamese, vrženého mezi členy její rodiny, ale nepodařilo se jí to. James byl roztomilý, avšak vybíravý. Klidně by si popovídal s každým, ale stýkal se jen s lidmi, kteří se smáli stejným věcem jako on a kteří si libovali ve stejné okázalém stylu života jako on. „Netuším, jak jsem si kdy mohla myslet, že by se o mě mohl zajímat. Setkala jsem se s několika jeho přáteli, když jsem jim v kanceláři servírovala jídlo... a ty ženské byly úplně jiné než já. Všechny jsou děsně... nóbl...“ Rozpačitě se zahihňala a pustila se do imitování velkých dam londýnského světa při hovorech o počasí.

Rafael si všiml, že když se Amy takhle směje, župan se jí rozevírá o maličko víc. Konečně zahlédl oblinu jejího ěadra a téměř zasténal nahlas.

„Vaše omluva... se přijímá...“ Pokusil se couvnout, ale byl namáčkнутý k oknu, takže mu pro to pochopitelně nezbýval žádný prostor. Zůstal tedy, kde byl, celý vzrušený. Dával si pozor, aby se nemohla přiblížit, a doufal, že se nepodívá dolů. Nadržený jako na střední! On! Chlap, který třímá svá potěšení pevně v rukou a který se nikdy nenechal ovládnout vrtošivými emocemi!

„Děkuju vám.“ Amy to myslela vážně, pramenilo to z hloubi srdce. Ať už zrovna cítila cokoliv, nikdy se nezdráhala své city vyjádřit. A právě teď se cítila provinile.

Natáhla se a stoupla si na špičky, poněvadž Rafael byl mnohem vyšší než ona, a zavřela oči. Chtěla ho letmo políbit na tvář. Chtěla udělat nějaké vřelé, přátelské a naprosto přiměřené gesto.

Místo toho...

SEDMÁ KAPITOLA

Poslední ženou, jíž se Rafael dotkl, byla vysoká a hranatá Elizabeth. Ve srovnání s ní byla Amy tak droboučká a křehká jako čínský porcelán. Rafael měl pocit, že by se mohla rozbít, kdyby s ní zacházel příliš neomaleně.

Zalila ho příbojová vlna protikladných emocí. Co to, sakra, dělám? Přitáhl si Amy k sobě a líbal ji jako o život. Nedokázal se nasytit těch hebkých rtů, tlakem jeho náruživých úst rozevřených. Amy zanaříkala a z chatrné stěny Rafaelova sebeovládání se vydrolil další kus malty. Nic takového ještě nikdy nepocítoval. Ztráta sebekontroly, kterou prožíval, jej omamovala i děsila zároveň.

Odtáhl se. Bylo to však těžké; a ještě těžší bylo držet Amy před sebou a dívat se, jak si přitahuje obrovský froté župan k tělu a s červenými tvářemi a třesoucími se rty na něj užasle zírá.

Prsty si vjel do vlasů.

„To se nemělo stát.“

Amy otevřela ústa, aby mu řekla, že to má tedy pravdu, že za ním nepřišla, aby se na ni vrhal, a že mu nepomůže, když bude svalovat vinu na ni! Místo toho se však zeptala: „Proč ne?“ Kdy se budu moci spolehnout, že mě ta moje pusa nezradí? Kdy? Pomyslela si horečnatě. „Vlastně jsem se chtěla zeptat...“ skočila bez rozmyšlení

po první výmluvě, která ji napadla, „...proč? Jasně... proč jste... jsi to udělal?"

„Máš pravdu," zašeptal Rafael. „Proč by ne?"

„To jsem říct nechtěla!"

„Ne." Pomalu a smyslně se na ni usmál. „Pravda má ošklivý zvyk - často nás překvapí ze zálohy, co říkáš?" Všechny pochybnosti se rozplynuly. Proč měl takové obavy? Proč se pokoušel najít odpovědi na zbytečné otázky? Amy celou záležitost zredukovala na pouhá dvě slova: proč ne.

Z důvodů, které si nedovedl vysvětlit, po ní touží a ona touží po něm. Oba jsou dospělí. Proč tedy ne?

„Chtěla jsi říct, že mě chceš..."

Amy by strašně ráda byla nesouhlasila. Hleděla na něho v tíživém a mučivém tichu; nejdřív ji od sebe jemně odstrkoval, ale teď ji začal pomalu hladit po pažích.

„Nesnaž se to popřít," pokračoval Rafael v prodlévajícím tichu. „Jsi hrozně mizerná lhářka." Pohládl ji po vlasech a prsty cuchal tu plavou, hedvábnou hřívu.

„Nepřišla jsem, abych..."

„Abys mě sváděla?" Prstem jí sklouzl po hladkém a sošném hrdle k rozevírajícímu se županu, do něhož se Amy upjatě halila. „A tomu mám věřit? Vždyť jsi sem přišla prakticky nahá..."

Amy se pochopitelně zhrozila. A teď už jenom musím to zhrození smísit s kapkou zdravého vzteku a pěkně se rozběsnit. Rafaelův prst však naneštěstí dělal s jejím tělem hotové divy.

„Já nejsem prakticky nahá!" Přitáhla si župan těsněji k tělu. Svou nahotu si však uvědomovala až trýznivě jasně. Drsná látka jí klouzala po bradavkách a proměňovala je v dvě naběhlá, citlivá poupata. „A nepřišla jsem sem, abych..."

„Já vím. Kdybys byla taková ta ženská, která mi přijde do ložnice jen v županu, nezajímala bys mě. Ale to ty bys přece neudělala, ne?" Sklonil se a

poškádlil ji jazykem na pootevřených rtech. Pociťoval tak strašnou touhu, že by si ji nejraději vzal hned teď, ale snažil se ovládnout a nespíchat. Chtěl si jí vzít pomalu a vychutnat si každíčký centimetr jejího těla. „Nemusíš se omlouvat... za nic.“ Dál ji líbal a laskal její šíji.

Amy v jeho objetí tála jako máslo na slunci. To je naprosto šílené! Impulzivní, neimpulzivní, ještě nikdy se nevyspala s mužem jen proto, že ji přitahoval. Vždycky to šlo postupně. Schůzky, vzájemné poznávání, jistý druh skutečného přátelství. Tohle bylo něco docela jiného. Bylo to primitivní, zběsilé a brutální a zastihlo ji to naprosto nepřipravenou. Tohle nebyl žádný delikátní, postupně se prohlubující proces. Nechtěla, aby ji pustil. Nechtěla ani, aby cokoliv říkal. Chtěla, aby z ní prostě strhl ten zatracený župan a zatáhl ji do postele! A co pak? pomyslela si roztřeseně. Pohne se mi zem pod nohama jako v těch sentimentálních milostných písničkách?

Jako v mlze vnímala, že ji Rafael vede k posteli. Uvědomovala si rovněž, že je stejně neuvěřitelně vzrušený jako ona. Obestřely ji mrákoty. Erekcce pod Rafaelovými trenýrkami byla obrovská.

Rafael se sklonil nad ní. Vlasy se jí rozlily po polštáři; ze všech sil svírala župan, jako by na něm závisel její život.

„Pořád ještě si to můžeš rozmyslet,“ našel v sobě Rafael poslední zbytky civilizovanosti. „Dveře jsou tamhle. Nebudu ti bránit, pokud jimi budeš chtít odejít.“

Amy se na dveře zadívala.

„Já tohle normálně nedělám...“

„Co tohle?“

„Nejdu do postele s mužským, kterého znám jeden den...“

„Já věděl, že přijdeme na něco, co máme společného. Ted' si sundám trenýrky. Myslíš, že to chceš?"

Amy jen přikývla, poněvadž ji zradily hlasivky.

Viděla, jak se svlékl, a zalapala po dechu. Nebyla z těch, co muže srovnávají, ale tohle...

Rafael se zamračil. „Co se děje?" Jestli z toho ted' chce vycouvat! Pochyboval, jestli by ztuhla stejně, kdyby na ní chrstl kbelík ledové vody. Položil se k ní na postel a otočil ji k sobě.

„Svíráš ten župan jako záchranné lano. Proč? Jestli mě chceš..."

„Ty jsi... dost velký."

Rafael si ji prohlížel s nefalšovaným údivem. „Sto osmdesát sedm centimetrů. Neřekl bych, že jsem zrovna obr."

„To ne. Já myslím... tam dole..."

Rafaelovi to konečně došlo. Pomalu se na Amy usmál. „A ty se bojíš?" Něžně jí rozevřel zaťatou pěst svírající župan a vedl ji dolů; nejistě ho obemkla prsty.

Bojím, pomyslela si, ale taky mě to fascinuje.

„Ale to je jednoduché," vydechl Rafael přerývaně, když Amyina ruka začala sama od sebe rytmicky pohybovat a on mohl nechat své dlaně vklouznout pod župan po Amyiných bocích až k prsům. V tu chvíli musel sebrat všechny zbytky svého sebeovládání, zvláště když se rytmus Amyiny ruky ještě zrychlil. „Žena je stvořena tak, aby se přizpůsobila muži, ať je velký, jak chce. A přestaň s tím... co děláš..." zadržel rukou ruku Amyinu, „...jinak nezodpovídám za to, co se stane..."

Rafaelův dech se zklidňoval, ne však hned. Nahlédl do zapovězeného světa. Do světa, kde vášně vládla intelektu a sex představoval čistou rozkoš, a nikoliv v podstatě jen zdvořilé setkání dvou těl. Kdy se musel naposledy snažit, aby se nepřestal ovládat?

Položil Amy na záda, přitiskl jí ruce na polštář a obkročmo si nad ni klekl. Župan se jí rozevřel a odhalil dokonalá ňadra.

Rafael prudce nasál vzduch. Velké, růžové bradavky žadonily o jeho pozornost. Úmyslně pomalu stáhl župan dál z jejího těla.

Amy se svíjela touhou a očekáváním. Rafael ji držel, ale jí připadalo, že snad vzrušením ztratí vědomí. Skoro by si přála, aby jí nikdy nepustil, ale kdyby ji vyslyšel, copak by jí mohl dělat věci, které jí právě dělal? Líbat jí na krku, až se celá třese? Rafael se svezl pomalu dolů, aby jí mohl začít sát bradavku, čímž v ní vyvolal takovou agónii rozkoše, že Amy jenom lapala po dechu a vzpínala se k jeho cílevědomým ústům. A když jí rukama sjel po bedrech dolů, prohnula se v zádech a sama se mu nabídl.

K zešílení vzrušená mu vjela prsty do vlasů. Nezavřela oči, ale dívala se, jak zkoumá svými prsty i jazykem její ňadra, a s narůstající touhou pozorovala Rafaelovu hlavu, pohybující se od jednoho prsu k druhému, rozsévajíc rozkoš.

Chtěla se nadzdvihnout, aby se ho mohla také dotýkat, ale nedovolil jí to.

Když jí špičkou jazyka sklouzl na břicho, zasténala nahlas a zavřela oči. Rukama ji uchopil pod zadečkem a přitáhl si ji, takže se mohl tváří přitisknout k hedvábnému chmýří v jejím klíně.

Zaúpěla a syčivě se nadechla, protože teď už se Rafael k jejímu klínu netiskl, ale zkoumal jej ústy i jazykem.

Nemohla se podívat, co jí to dělá - bylo by to příliš vzrušující.

Když ji však svým zvědavým jazykem nepřestával dráždit, musela ho něžně odtáhnout za vlasy, jinak by hrozilo, že se udělá předčasně, což nechtěla.

„Ještě ne," zachraptěla.

Chtěla se ho také dotýkat. Musela se ho dotýkat! Musela mu lízat hnědé bradavky a prozkoumat jeho úchvatné tělo svými dlaněmi. Měl neuvěřitelně vypracované svaly. Při jeho povolání se to dalo čekat, ale Amy stejně strašně vzrušovalo, když mu dlaní přejížděla po plochem a tvrdém břichu.

A pak mu pomalu a uvolněně poskytla stejnou rozkoš jako on jí.

Oba věděli, že nastala ta pravá chvíle. Rafael ještě nikdy v životě necítil takové souznění s tělem jiného člověka. Pripadalo mu, jako by s ním Amy dokázala komunikovat pouze dotykem.

Vzal si ji staromódním, osvědčeným způsobem. Zkoumání už bylo dost. Teď ji... teď ji prostě jen strašně potřeboval.

Unášela jej oslepující tělesná touha; už dávno ztratil nad sebou vládu. Teprve když leželi vedle sebe, bleskla Rafaelovi hlavou myšlenka.

„Milovali jsme se bez ochrany.“

Amy se musela snažit, aby dokázala na Rafaelovu vážně míněnou a dokonale rozumnou poznámku reagovat. Teď si chtěla jen vychutnávat ten nádherný pocit naprostého naplnění a vískat Rafaela ve vlasech. Neochotně se opřela o lokty a pohlédla na něj.

„Ano,“ souhlasila. „Nejspíš se to... seběhlo moc rychle. V jednu chvíli jsem stála ve tvých dveřích s připravenou omluvou, a v příštích jsme se nějak ocitli spolu v posteli. Na hlubokomyslné rozhovory moc času nebylo.“

„To by mohl být problém.“

„No a co kdybych ti v tu chvíli řekla, že nic neberu?“

Amy netušila, jakou reakci na svoji provokativní otázku očekávala, ale rozhodně nečekala Rafaelovo mlčení ani jeho uzavřený, nečitelný výraz.

„To není legrace, Amy. Bereš něco, nebo nebereš?“

Amy, znepokojená Rafaelovou reakcí, se odtáhla. Pak si však řekla, že se chová jako naprostý paranoik. „Jistě že beru," odpověděla po pravdě. „Nemusíš se bát, že ti za rok zaklepu na dveře s neočekávaným dárečkem v košíčku. Tak nezodpovědná nejsem!"

„To nejsi. Znáš to - zvyk je železná košile," přiznal rovněž po pravdě Rafael. „Ujistit se, že žena nemá nějaké vedlejší úmysly, je prostě věc, na kterou jsem si za ta léta zvykl..."

„Jaké vedlejší úmysly by měla žena mít...?" S tebou? Téměř dodala Amy.

„Znáš to," pokrčil rameny Rafael.

„Ty máš fobii ze závazků..." podotkla Amy pomalu. Netušila, proč ji tak bolí pomyšlení, že ji Rafael varuje, aby se s ním nezaplékala. Zvláště když uvážila, že k tomu ani nebude mít příležitost, protože se za několik dnů vrací do Anglie.

A i kdyby tu zůstala, i kdyby prožila zbytek života vedle něj, copak si opravdu představovala, že by uvažoval o manželství a dětech hned první noc, co se spolu vyspali?

Vždyť spolu ještě ani nešli na rande! Tedy na skutečné rande. To, že někoho vezmete na večeři, protože je vám ho líto, není rande, a to, že se vyspíte s někým, s kým se zrovna náhodou fyzicky přitahujete, není láska.

Láska. Zamračila se. Jak ji to slovo jen mohlo napadnout.

„Neřekl bych, že bych měl z tohohle fobii," prohodil Rafael. „Proč vypadáš tak zničeně? Opatrnost mám prostě v povaze."

„Já vypadám zničeně?" zasmála se Amy rozmarně. „Copak ti tohle zní jako smích zničené ženské?" Ale je!

Právě se nádherně pomilovala s mužem, který vedle ní leží, a celým svým tělem se touží z toho muže těšit, dokud ještě může.

„Ublížil jsem ti?"

„Ublížil? Jak?“

„Tím, že jsem se chtěl ujistit, že bereš antikoncepci.“

„Ne. Neublížil. A proč taky?“ Amy se na Rafaela vážně zadívala. „Umírala bych strachy, kdybychom se milovali bez antikoncepce. Připadá mi, že si chlapi vždycky myslí, že když ženská, se kterou spí, otěhotní, odnesou to oni. Nikdy jim nedojde, že pro tu ženskou to nejspíš bude mnohem těžší! Vypytáváš se každé ženské, se kterou spíš, jestli něco bere?“

„Ne, většinou se o to totiž postarám sám.“ Rafael se začínal divit, jak je možné, že jejich rozhovor zašel tak daleko. Amy se jako vždy někam žene a jeho vleče v závěsu.

„Co tím myslíš?“

„Co myslíš, že myslím?“ Naklonil se, aby ji políbil, ale vykroutila se mu a přísně se na něho zadívala.

„No jo. Chápu. Ale proč máš ze závazků takovou hrůzu?“

Rafael zasténal. „Budeme celou noc jen mluvit?“ zeptal se. „Protože já bych věděl o něčem lepším.“ Věnoval jí tak vášnivý pohled, až se jí rozbušilo srdce jako o závod.

„Například?“ zeptala se Amy nevinně a přisunula se o kousek blíž, aby se k němu mohla přitisknout.

„Myslím, že to víš...“

Věděla. Tentokrát se milovali pomalu, zkoumajíce svá těla, zatímco ručičky hodin odkrajovaly noc a přeměňovaly ji v den. Nakonec si, zcela nasyceni, usnuli v náručí.

Když se Amy probudila, bylo místo, kde měl ležet Rafael, prázdné. Okamžitě si vzpomněla na jejich rozhovor o závazcích, přerušený milostným opojením. Napadlo ji, že Rafael dostal strach a zmizel v bezpečí domku pro zahradníka.

Rafael však strach nedostal.

Vešel do místnosti jen v boxerských trenýrkách a nesl tác s dalaťmáňky, džemem a šálky pěnivého cappuccina, jež koupil v nejbližší kavárně.

„Měl jsi mě vzbudit!“ Amy se vysoukala do sedu. Nad horním okrajem prošíváné deky vykoulala dvojice rozkošných řader. Rafael při tom pohledu okamžitě ztvdrl na kámen.

„Spala jsi jako miminko.“ Odložil podnos na postel vedle Amy a posadil se. „A než něco sníme...“ Sundal víčko malé sklenky s marmeládou, ponořil do ní prst a pak začal marmeládu nanášet Amy na bradavky. Amy se nejprve smála, ale když Rafael začal lepkavou, sladkou pochoutku olizovat, zalapala po dechu. Rafael postupoval velice důkladně. Olizoval Amyiny bradavky, dokud nebyly úplně čisté a dokud Amy netála jako sněhová vločka v horké dlani a netoužila po dalších pozornostech.

„Tak,“ pronesl Rafael. Amy zaprosila tenkým hláskem, až mučivě plným ženskosti: „Pane číšníku, můžu dostat ještě trochu, prosím...?“ Rafael se rozesmál.

„Myslím, že to půjde zařídít. Ale teď je čas na kávu. A na dalaťmáňky. My Newyorčané jsme na dalaťmáňky machři. Pečeme nejlepší dalaťmáňky na světě.“ Odlomil kousek a vložil jej Amy do úst. Měl pocit jako o dovolené. Cestou do krámků na rohu vyřídil několik pracovních telefonátů; e-maily si přečetl, ještě než se Amy probudila. Až na tyto dvě věci však práci nechal být. A teď tu krmí ženu způsobem, který by nezaujatý pozorovatel nejspíš označil za „romantický“. Až na to, že Rafael nikdy na romantiku nebyl. Po noci strávené se ženou vždycky odcházel do práce už za rozbřesku. Pokud jeho partnerka ještě spala, zběžně ji před odchodem políbil na tvář. Obvykle však už bývala vzhůru a chystala se k odchodu stejně nedačkavě jako on. Pokud byl zrovna víkend, mohl vstávat trochu později, nový den ho ale stejně zastihl s novinami, jak pročítá burzovní

zprávy a chvatně se svou partnerkou snídá. Ale tahle uspěchaná snídaně se nikdy nekonala v posteli!

„Ale prosím tě, dalaťánek, který není napůl nedopečený, svedou v každé obyčejné pekárně," škádlila Amy Rafaela. Ve skutečnosti si však říkala, že ještě nikdy neokusila něco tak dobrého. „A koupit ho by dovedl každý obyčejný mužský. Opravdový chlap si ho umí ukuchtit sám!"

„Ale! Tak opravdový chlap peče chleba!"

„Přesně tak!" Tohle je přece krása! Škádlení, kamarádství, podivný pocit, že bych tomuhle muži mohla důvěřovat až do skonání světa.

Tu možnost ale mít nebudu. Ani nemrкну, a odletím zpátky do Anglie.

„No, to tedy řeší mé palčivé pochyby o tom, kdo vlastně jsem," opáčil okamžitě Rafael. „Jsem křeček."

Amy se rozesmála a žasla, jak je možné, že někdo sdílí její bizarní smysl pro humor. Později pak žasla, jak může mít nějaký mužský takovou výdrž; o malou chvíli později pak žasla znovu - jak je možné, že ji dokáže vzrušit tak rychle a dokonale a tak často, že má pocit, jako by se ho nedokázala nasytit.

Tohle je samozřejmě jen takový letní románec, napomínala se později, když prozkoumávali křížem krážem pobřeží. Vlastně ani ne románec. Spíš aférka. Aférka bez pocitů viny a bez výčitek svědomí.

Když si pak zašli na večeři podle jejího vkusu, což znamenalo, že si Rafael musel vzít džínsy a posadili se do rušné pizzerie, kde měli tu největší pizzu, co kdy Amy viděla, řekla si přísně, že je jen dobře, když jejich flirtik dlouho nepotrvá. Pomáhalo jí to, aby si nepředstavovala takové ty blázniviny typu „a byla svatba, a jestli neumřeli, žijí dodnes".

Dokázala se těšit z Rafaelovy společnosti, aniž by chtěla víc. Řekla si, že chtít víc je otrava. Čím je člověk zahleděnější do budoucnosti, tím spíš prošvihne přítomnost. A přítomnost jí přinesla o dva

dny později další výlet na Manhattan, ještě úžasnější než ten první, protože teď byli s Rafaelem milenci. Žádné hádky, žádná naježenost, jen staromódní vodění za ruce a žízňivé nasávání informací. A Rafaelovi se podařilo znovu zamluvit byt Jamesovy společnosti, což se jim velmi hodilo.

Ale jak se Amyin odjezd blížil, začaly se zpod pohodlných sebevědomých slupek, kterými se chránila, vynořovat určité nepříjemné pravdy vzbuzující obavy.

První slupku představoval pocit, že jde jen o povrchní záležitost. Nešlo.

Druhou slupkou bylo přesvědčení, že jí odjezd prospěje, protože jí pomůže se zbavit planých snů. Nepospěje a nepomůže.

A pak tu byla ona věcička s „vychutnáváním této chvíle“. Když nadešel předposlední den, zjistila, že si přítomnou chvíli už vychutnat nedokáže, protože jí naplno došlo, že žádné další chvíle již nepřijdou.

To, co prožívala s Rafaelem, bylo něco úžasného, a když teď hleděla do obyčejné budoucnosti, uvědomila si, že jí tahle budoucnost nestačí. Že chce víc.

Rafael pro ni uvažil. U sebe doma. Nic světoborného, ale Amy měla pocit, že něco takového dělá Rafael jen zřídka. O to víc si toho vážila. Také se pak musela ptát, jestli tedy není přece jen možné, že mu na ní alespoň maličko záleží.

Nemohla si nevšimnout, že během těch ubíhajících dní Rafael nikdy, ani jednou, dokonce ani v takových těch chvílích, kdy muži prý říkávají unáhlené věci, neřekl nic o jejich společné budoucnosti. Amy po něm nechtěla, aby vytáhl diář a dal si s ní za dva měsíce rande. Nechtěla po něm, aby začal rozprodávat cennosti, aby si mohl dovolit utrácet za letenky přes Atlantik. Rafael na druhou stranu nikdy ani v nejmenším nenaznačil, že by ji někdy možná mohl v Londýně navštívit.

Ani když mu před nosem mávala všemi těmi nádhernými věcmi, které jsou tam k vidění, a všemi těmi úžasnými místy, která by mohl navštívit. Všemi těmi památkami, z nichž některé si vymyslela, poněvadž její znalosti historie poněkud pokulhávaly.

„Nemáš někdy chuť odtud vypadnout?“ snažila se Amy o nenucený přístup.

„Co znamená to, odtud?“ Rafael věděl, kam jejich rozhovor povede. Dřív, nebo později se to muselo stát; ať se Amy lišila od žen, které Rafael poznal, sebevíc, tak jiná zase nebyla, aby netoužila po vážném vztahu.

A k tomuhle rozhovoru muselo dojít ve chvíli, jako je tahle, po milování, v důvěrné atmosféře, která pak nastává. Posunul se, aby na ni viděl, a ona se otočila, takže mu mohla dál ležet v ohbí paže a dívat se mu do tváře. Amy v ní chtěla vypátrat nějaký náznak, ale věděla poměrně jistě, že žádný neobjeví.

„Z tohoto domu. Já vím, je to moc hezký dům, ale i tak... nemáš někdy chuť jít zahradničit někam jinam? Svět je koneckonců plný velkých zahrad, do kterých by ses mohl pustit.“

„Tohle je dost velká zahrada.“

„Já vím, že je velká, Rafaeli, ale už ji určitě znáš jako své boty. Ty stromy, kytky, růžové keře...“

„Vypadá to, že ti ty růžové keře nedají spát.“ Přitiskl se k jejím vlasům, vonícím šamponem a sluncem. Musel přiznat, že se s ní baví. Bylo strašně snadné Amy škádlit. Proč vlastně? Rafael předpokládal, že je to proto, že Amy chybí vážnost. Provinile si musel přiznat, že její lehkovážná povaha má v sobě cosi osvěžujícího. Ale ne, říkal si, je pro něj nová, a nové věci brzy ztratí své kouzlo. Ženy, které potřebuje a chce, jsou jako Elizabeth - stejně soutěživé a dravé jako on; ženy, které budou mít stejně pochopení pro obrovské množství jeho přesčasů jako on pro jejich a které budou mít stejně hluboký zájem o akciové trhy jako on. A krom toho

jsem si s ní začal jen proto, že představovala pro Jamese možnou hrozbu, připomínal si stísněně.

Nejasně si vzpomínal na své plány, jak ji odradit, aby se nezačala znovu o jeho bratra zajímat hned po návratu do Anglie. Když teď na něho Amy hleděla, znovu si všechny tyto prospěšné úvahy v mysli oživoval.

V žádném případě ji totiž nehodlal věšet na nos nějaké bulíky.

Udělal si volno a odchýlil se od zaběhané rutiny. Ano, líbilo se mu to, ale už bylo načase, aby se vrátil ke svému běžnému a uspořádanému životu na plný plyn.

Komunikace s firmou pomocí e-mailu a telefonu fungovala dobře, ale už musela přestat. Stejně jako jejich příjemná, leč pomíjivá aférka.

„Netoužíš... uvidět svět?"

„Možná bych toužil, kdybych si nemyslel, že důvěrně známé je stejně důležité jako neznámé."

„Ty to děláš schválně, víd?"

„A co?" Rafael totiž vklouzl Amy stehnem mezi stehna a pomalu jím pohyboval. Amy se syčivě nadechla a přivřela oči.

„Ne. Nech toho." Odtáhla se od jeho smyslného laskání a rozhodně položila svou nohu přes jeho. „Chci si povídat, Rafaeli. A nechci, abys mě pletl. Mluvíš chytře, ale já po tobě nechci, abys mluvil chytře, ale upřímně. Uvědomuješ si, že zítra odlétám? Tohle je poslední večer, kdy jsme spolu, a..." Zhluboka se nadechla a pak spěšně vyhrkla: „Umiňovala jsem si sice, že se tě na tohle nebudu ptát, ale kašlu na to. Co s námi bude, Rafaeli? Nechci po tobě žádný závazek, ale leží před námi alespoň krátká, kratoučká budoucnost? Jasně, máš tu povinnosti... ty růžové keře..." Pokusila se o ubohý vtip, ale stejně už cítila, jak se Rafael odtahuje.

„Fajn. Zapomeň, že jsem něco řekla," zašeptala a otočila se od něj.

„Ne " Rafael vzdychl a pak udělal něco, z čeho Amy došlo jak směšná byla, když začala se všemi těmi bláznivými nadějemi a sny.

Rafael vstal z postele.

„Posledních pár dní nám bylo hezky. Chceš si povídat, budeme si povídat. Ale myslím, že postel není na tenhle rozhovor to správné místo."

„Já si nechci povídat," odporovala Amy zoufale.

Neodpověděl. Začal se oblékat. Sice jen do županu, ale pokud jde o vzdálenost, kterou tím mezi ně vložil, mohl si klidně vzít oblek.

Amy se vystrachala z postele a napodobila jej. Byla ráda, že Rafael zmizel v koupelně - na místě, kde se tolikrát společně sprchovali. Rychle vklouzla do svých šatů, a než se Rafael vrátil, byla už úplně oblečená.

„Kávu?" zeptal se Rafael.

V jeho hlase slyšela, že je konec.

„Ráda"

Mlčky přihlížela, jak jim nalévá do hrnku. Připadalo jí, že za těch několik dnů zná každické jeho gesto: to, jak se opírá o kuchyňský pult, když čeká, až se začne vařit voda; to, jak se zamračí a prsty si pročísne vlasy těsně předtím, než vysloví něco, co považuje za důležité; to, jak si mne šíjí, když je unavený. Vyděsilo ji to, poněvadž viděla, jak hluboko se jí zaryl do srdce.

„Chceš vědět, kam tohle povede. Tam těmi svými otázkami, nechtěl bys trochu cestovat a poznat svět?" míříš." Amy se posadila ke stolu a Rafael si teď otočil židli a obkročmo na ni usedl přímo proti Amy. Viděla výraz jeho tváře, který jako by říkal „pustím tě k vodě něžně, chudinko Amy". Je čas dát si sbohem.

„Proboha, Rafaeli. Nemusíš okolo chodit jako kočka kolem horké kaše! Když jsem se ptala, jestli nechceš přijet do Anglie, nepokoušela jsem se domlouvat rande."

„Ne? A co ty řeči o krátké, krat'oučké budoucnosti?"

„Hm." Amy pokrčila rameny. „To by nejspíš na mém místě řekl každý, ne? Ale neznamená to, že bych už slyšela vyzvánět svatební zvony. Jasně, byla to legrace, ale jak jsme se dohodli už ten první den - nejsme si souzeni, ne?" Zasmála se, aby zdůraznila pošetilost takové myšlenky. „Ale říkala jsem si, že bychom si třeba mohli psát... ty bys mohl někdy přijet a podívat se, jak se zahradníci v Anglii, nebo zajít do královské botanické zahrady - jestli tedy po tom toužíš. Abych byla upřímná," dodala si odvahy, „jen jsem chtěla být zdvořilá. Nechtěla jsem způsobit mezinárodní incident. Ale jak oba víme, ty bereš život až příliš vážně, takže jsem měla vědět, jak zareaguješ!"

Rafael mlčel. Uhádla, co chtěl říct. A to je dobře. Rozumí si. Nebude jí muset ze sebe rvát, až přijde čas se rozloučit. Výborně! Lepší už to být nemohlo.

Náhle si uvědomil, že se Amy nervózně ošívá a říká cosi o odchodu.

„Už?" Překvapeně zvedl obočí. Poslední společný večer se rychle scvrkával na posledních několik minut. V jeho nitru se najednou začala zvedat mocná vlna čehosi; spěšně ji potlačil.

„Je pozdě, Rafaeli."

„Zůstala bys, kdybych se býval rozhodl, že před námi nějaká krátká, krat'oučná budoucnost leží?"

„Ještě jsem si nesbalila. A já bych se opravdu ráda vrátila alespoň na část oslav poslední noci. James naplánoval nějaký ohňostroj."

„Můžeš se na něj dívat odtud."

Lákalo ji to. Sedět s ním na verandě, držet se v náručí. Svůdné, nicméně bezúčelné. Musí odtud zmizet co nejrychleji.

„To bych mohla, ale nechci." Povzdychla si a přistoupila k Rafaelovi. Ještě jedno poslední objetí, jen aby měla na co vzpomínat. V botách bez podpatku mu dosahovala jen po ramena. Zabořil jí

tvář do vlasů a přitiskl ji k sobě. K vlastnímu zděšení cítil touhu prosit, aby neodcházela, aby u něho zůstala celou noc. Velmi něžněji odstrčil a ujal se pevně vlády nad svými splašenými myšlenkami.

„Dobře.“

Amy náhle začalo pálit v krku, jak se snažila potlačit slzy.

„Hodím tě tam.“

„Ne! Prosím tě ne. Já...“ Otočila se a vydala se k vychodovým dveřím. „Zpáteční cestu znám. Znáám už i všechny zkratky. A čerstvý vzduch mi udělá dobře.“ Sáhla po knoflíku u dveří a naposledy se ohlédla. „Byla to legrace, Rafaeli. Starej se o ty růžové keře. Vždyť víš, že mi nedají spát.“

Rafael začínal vážně litovat, že na Amyinu poznámku o krátké, kratičké budoucnosti neřekl něco milého. Ted' už bylo pozdě. Ted' už to nemohl vrátit. Vypadal by jako slaboch. Díval se, jak se Amy naposledy rozhlíží, zda tu něco nezapomněla, a pak vychází ze dveří i z jeho života. Nadobro.

Hotovo, pomyslel si. Po tomhle už se na Jamese ani nepodívá. Ted' už ji znal dost dobře, aby věděl, že Amy bude k sobě velmi poctivá. A poctivost ji přiměje, aby si přiznala, že po tom, co s Rafaelem prožila, by cokoliv, co by snad k Jamesovi cítila, byla jen iluze.

A celou tu dobu si moc hezky užíval. Tak co víc by si mohl přát?

OSMÁ KAPITOLA

Učení šlo Amy vždy snadno. Od Freddieho se naučila, že se má vyhýbat mužům, kteří nadřazují osobní ambice všemu a všem. Takoví muži spatřují ostatní, ženy nevyjímajíce, jako jednotlivé stupně, po nichž stoupají k úspěchu. A od Jamese, nedostupného objektu jejího pobláznění, se naučila, že bohatí muži mají rádi ženy hodící se k jejich stylu života. Nestojí o ženy, které si za chvíli začnou myslet že dovolená každé tři týdny je ztráta času, a jejichž morální přesvědčení by bylo šokováno rozmařilostí lidí, kteří měli domy po celém světě, aniž by polovinu z nich vůbec kdy navštívili.

Amy to věděla, seděla totiž vedle Jamese během zpátečního letu do Londýna. Bylo to poprvé, co s ním mluvila déle než deset minut. Byl tak milý a okouzlující, jak očekávala, vyptával se na ty správné věci a snažil se ji přimět, aby mu prozradila, co přesně v Hamptons dělala, poněvadž při organizovaných zábavách ji moc neviděl.

Amy se statečně vyhýbala jakékoliv zmínce o Rafaelovi. Ne že by se něco změnilo, kdyby něco řekla, ale ona by to vnímala jako vpád do svého soukromí. O chvíle s Rafaelem se nechtěla dělit s nikým, a nejméně ze všeho s Jamesem. Netušila, jak by James reagoval na skutečnost, že si jeho zahradník začal s jedním s jeho hostů,

a Amy rozhodně nehodlala nést zodpovědnost za to, že někoho vyhodí.

Tváří v tvář Amyině tvrdošíjné neurčitosti James nakonec s vyptáváním přestal a Amy jej snadno přiměla, aby se rozhovořil o sobě. James o sobě mluvil s chutí a šlo mu to velmi dobře. Dokázal posluchače do svého vyprávění vtáhnout. Ve skutečnosti jste snadno zapomněli, že pětadevadesát procent konverzace bylo jen o něm. O tom, co dělá, o místech, která navštívil, o památkách, které viděl a samozřejmě i tom, co si myslí o... no prostě o všem. Nebylo těžké číst mezi řádky. Po zhruba sedmi hodinách letu měla Amy dost jasnou představu o tom, co Jamese žene vpřed. Palčivá touha zjistit, co leží za hranicemi jeho pozlátkového života, to rozhodně nebyla.

Rafael se trefil do černého, když jí řekl, že nehraje s Jamesem stejnou ligu. Amy by spíš řekla, že dokonce nežijí ani ve stejném vesmíru.

Na rozdíl od ní a Rafaela...

Pokud šlo o myšlenky na Rafaela, značně si vylepšila techniku. Vyhýbala se jim tím, že se okamžitě soustředila na něco jiného. Byla si poměrně jistá, že to začíná zabírat.

Ted' například přemýšlela o tom, jak dlouhou cestu během uplynulých dvou měsíců urazila. Dvou měsíců, kdy se zaměřila na věci, které ji naučila zkušenost, a pak podle toho změnila svůj život.

Nejprve ze všeho přestala pracovat pro Jamese. Ne že by už ho nechtěla vídat. Ve skutečnosti jí bylo fuk, jestli ho bude, či nebude vídat. Ale nechtěla, aby jí něco připomínalo Rafaela, a James představoval spojení s ním. Amy si nevětila, že by se Jamese nenuceně, jenom tak mimochodem, nezeptala, jak se jeho zahradník má. Její hrdost by nepřežila, kdyby se k něčemu takovému nechala svést, poněvadž jí velmi rychle došlo, že Rafaelovi na ní vůbec nezáleželo.

Když si vzpomněla na to, jak se ho ptala na společnou budoucnost, styděla se až do morku kostí.

Namlouvala si, že po tom, jak ji po těch několika nejkrásnějších dnech jejího života jenom tak poslal k vodě, mělo by být snadné na něho zapomenout, jenže srdce se zdráhalo hlavě naslouchat.

Ta radikální změna způsobu života mi prospěla, pomyslela si.

Nejen, že odešla z Jamesovy firmy, ale vrátila se také kvůli další specializaci zpět do školy. Nikdy by nestála o naplňování Freddieho nerealistických snů o vaření v televizi, to však neznamenal, že by měla jet dál ve vyjetých kolejích a omezovat se na vaření ve firmách, když věděla, že má na víc.

Řekla si, že pro ni bude dobré, začne-li znovu.

Finančně jí vypomáhala maminka a zbytek peněz Amy získávala příležitostným vařením pro kamarády kamarádů jejích kamarádů, kteří jí rádi dovolili, aby si na nich vyzkoušela některá nová jídla.

Takže ji příliš nepřekvapilo, když jí zavolala jakási žena, která na ni dostala doporučení, a požádala ji, zda by o víkendu nemohla připravit něco pro jejího šéfa, pořádajícího ve svém londýnském domě malou soukromou party.

„Nejezdí sem často," říkala žena, „a jestli tu práci vezmete, dostanete slušně zapláceno." A vyslovila číslo, jež Amy téměř vyrazilo dech.

„Dobře... to by šlo... a adresa? A jméno?"

„Lee. Pan Lee."

James to samozřejmě ale nebyl. Ten by jí byl býval zavolal sám, kdyby byl stál o její služby, což už jednou po Amyině odchodu udělal. Profesionální takt Amy bránil, aby se ženy vyptávala dál.

Informace si zapsala a potěšilo ji, když jí žena sdělila, že může uvařit, co bude chtít. Na shodu jmen okamžitě zapomněla až do chvíle, kdy o pět dnů později stála před velmi draze vypadajícím georgiánským městským domem.

Zazvonila na zvonek, pohlédla na tašky s pochutinami a v duchu prolétla jejich seznam, aby se ujistila, že na nic nezapomněla. V tu chvíli se dveře

otevřely. Amy nezvedla oči. Alespoň ne hned. Měla příliš práce se zapínáním chladicí tašky, obsahující suroviny, které bude potřebovat na pudink.

Takže nejprve spatřila boty. Světle hnědé, velmi drahé, přesně takové, jaké byste očekávali u někoho, kdo stojí ve dveřích dokonale udržovaného georgiánského domu na jedné z nejlepších adres v Londýně.

Amy se rychle vztyčila. Bohatým lidem, jak zjistila, velmi rychle dochází trpělivost. Zaplatili si a očekávali, že se jim za to na stole jakýmsi kouzlem objeví vynikající jídlo. Neměli rádi, když zahlédli něco z méně magických příprav. A také se neradi příliš vybavovali s lidmi, kteří v kuchyni míchali vařečkou v hrncích.

Už měla omluvu na jazyku a chystala se představit, když ho poznala a překvapením vrávoravě couvla. Musela zamrkat, poněvadž si byla jistá, že jí šálí zrak.

„Ahoj, Amy. Tak ty sis myslela, že už se nikdy znovu nesetkáme?“

„Rafaeli?“

„Pojď dál. Vypadáš, jako by ses měla každou chvíli složit na chodník.“

Matně si uvědomovala, že Rafael bere dovnitř vše, co přinesla, a vede ji velkolepou vstupní halou s nablýskanou podlahou z bílých a černých kamenných dlaždic do přepychové kuchyně.

Amy měla pocit, jako by jí z hlavy kdosi vydlabal mozek a nacpal místo něj vatu.

„Nejspíš bys ráda věděla, co se to tu, sakra, děje...“ Rafael ji usadil na židli ke kuchyňskému stolu.

„Co se to tu, sakra, děje?“ vypravila ze sebe Amy.

„Nechceš se něčeho napít?“

„Ne! Chci vědět, o co tu jde!“ Nedokázala si pomoci. Srdce jí začalo zběsile bušit. Pamatovala si každíčký kousek Rafaelova těla, ale jaksi zapomněla,

jak na ni působí. „Řekli mi... ta paní říkala... že jsi pan Lee... myslela jsem...“

„James je můj bratr. Vypůjčil jsem si jeho příjmení, abys nevěděla, že budeš vařit pro mě.“

„Cože?“ Amy zvedla hlavu a ohromeně a nevěřicně se na Rafaela podívala. „O čem to mluvíš?“

V uplynulých dvou měsících se Rafaelovi moc dobře nedařilo, Vztah s Amy odbyl jako příjemnou, leč pomíjivou mezihru, jako jakýsi následek svého rozchodu s Elizabeth. Ale vzpomínka na ni mu nešla hlavy, a on se začal nenápadně, ale přesto zřetelně zpronevěřovat všemu, co v životě dělal. Přistihl se, že zírá z okna, když by měl zírat na monitor, a myslí na Amy, když by měl mít hlavu plnou analýz a uzavíraných obchodů. Dusil v sobě touhu zavolat bratrovi a zeptat se, jak se Amy má, až se jednou už neudržel. A tak se dozvěděl, že Amy odešla z firmy. V těch několika vteřinách, kdy mu došlo, že už ji možná nikdy znovu neuvidí, se rozhodl.

Nic mu nezabrání, aby letěl do Anglie. Má tam dům a stojí v čele společnosti, prokristapána, i když si už dávno řekl, že se zaměří na New York. Nemusí nikomu nic zdůvodňovat. Je šéf, a všichni mu jako vždycky půjdou z cesty, uvědomoval si poněkud samolibě.

Důvody, které ho vedly k tomu, aby Amy vyhledal, nepochybňoval. Pro něj to mělo jednoduchý důvod. Ten vztah, románek, aférka - říkejte si tomu, jak chcete - se ještě nevyčerpal a Rafaela nic nerozčilovalo víc než nedodělaná práce.

Začal něco, co musel také uzavřít, a byl si poměrně jistý, že Amy se na to bude dívat stejně.

Reakci, které se mu od ní dostalo, však zcela nepředvídal, ale začínalo mu docházet, že to, co vidí, není zrovna radostné překvapení a pohnutí.

„Měl bych říct: můj nevlastní bratr.“

„Ale ty jsi jeho zahradník...“ blekotala nevěřicně Amy.

„To, co vím o zahradničení, bys klidně sepsala na zadní stranu poštovní známky," přiznal Rafael.

„Chceš říct, že jsi mi lhal?" Rafael zrudl.

„Proč? Proč bys to dělal?"

„Jestli se uklidníš a pustíš mě ke slovu, možná ti to dokážu vysvětlit."

„Tak ty chceš, abych se uklidnila? Já ale nejsem klidná! Lhal jsi mi a teď se tu zjevíš... proč vlastně?"

Rafael se přestal opírat o pult, sáhl do jedné ze skříňek pro dvě sklenky a nalil do nich dávku brandy.

„Napij se."

„Já se nechci napít! Já chci vědět, co tady děláš! A proč jsi mi lhal! A ušetři mě, prosím, proslovů o tom, jak nenávidíš hysterické ženské. Já chci být hysterická!"

Nicméně sklenku třesoucíma se rukama přijala a zavdala si několik doušků. Okamžitě se zklidnila.

Rafael odtáhl židli a posadil se proti Amy. Bylo jí slabo. „Nemůžeš být Jamesův bratr. Nepodobáš se mu."

„Jsme nevlastní bratři," povzdechl si Rafael. „Máme stejnou matku, ale můj otec byl Španěl. Proto jsem tak snědý."

„Já to nechápu. Proč ses vydával za zahradníka?"

„To je na dlouhé vyprávění..." Vysvětlil jí to. Pokud čekal, že Amy jeho vysvětlení pochopí a bez váhání přijme, šeredně se spletl. Amy Rafaelovo vyprávění pochopila, to bylo jisté, jenže ve tváři se jí místo souhlasu objevilo zděšení.

„Teda..." Amy dopila brandy. Objednávka kuchařky byla stejně falešná jako Rafaelova identita. Tohoto muže si Amy představovala každou noc, spřádajíc sny, v nichž jí nakonec Rafael vyznával svou nehynoucí lásku. Zbytek svého pohádkového života pak strávili budováním vzkvétajícího zahradnictví na venkově. V Amyině nitru se začínala zdvihat mohutná vlna odporu.

„Takže si to vyjasněme, Tvá matka tě požádala, abys

špehoval svého bratra..."

„Dohlédł na něj... a je to můj nevlastní bratr."

„A během toho jsi potkal mě a řekl sis, že budeš předstírat, že jsi někým, kým jsi nebyl... protože... proč bys to vlastně dělal?" Osvícení na ni dopadlo jako rána palicí. „Řekla jsem ti o Jamesovi, víd'?"

„Nezačni z toho vyvozovat nějaké závěry..."

„Zmínila jsem se o Jamesovi... vlastně, jestli si dobře vzpomínám, řekla jsem ti úplně všechno a přiznala se, že jsem blázen do svého šéfa, tvého bratra!"

Rafael jen bezmocně přihlížel, jak Amyiny myšlenky nabírají spád.

„Tehdy ses rozhodl, že bude prima nápad, když mi zatajíš, kdo jsi?" Amy si Rafaelovo mlčení správně vyložila jako souhlas.

Předtím si myslela, že nic nemůže bolet víc než to, že od něj musela odjet. Mýlila se. Vědomí, že ji využil, bolelo mnohem, mnohem víc.

„Mám pravdu, víd'?" zeptala se tiše. „Spočítal sis, že bys ze mě mohl dostat mnohem víc, kdybys předstíral, že jsi obyčejný zahradník. Obyčejná kuchařka se koneckonců mnohem spíš svěří někomu, kdo je ve stejném postavení."

„Když jsi mi řekla, co cítíš k Jamesovi, samozřejmě že mě to zajímalo. Kdyby mě to nezajímalo, nemyslíš, že by to bylo nenormální?"

„Zajímalo tě to tak moc, žeš mi neřekl, že jsi jeho bratr... ach promiň, jeho nevlastní bratr - ne že by v tom byl nějaký rozdíl!" Amy měla za to, že by si vybavila každické slůvko, které si řekli; když se o to však teď pokoušela, zjistila, že tomu tak docela není. Hlavou jí vířily útržky rozhovorů. „Žádný div, žeš toho o Jamesovi tolik věděl. Žádný div, že ti nebylo hloupé mi říct, že jsem v jiné lize než on."

„Řekl jsem to, abych tě přiměl podívat se na vše rozumně. Jamesův vkus je... předvídatelný."

„Aha... tak tys mě chránil!"

Rafael si vjel prsty do vlasů a zaúpěl. Tohle je žena, která vnáší do jeho pečlivě uspořádaného života chaos a připravuje jej o schopnost se soustředit. Udělal něco nepředstavitelného a přiletěl do Londýna, aby ji vyhledal, a co našel? Uječenou semetrika, která ho nechce vyslechnout!

Zmíněná uječená semetrika se právě chystala dát Rafaelovi jasně pocítit, co si o něm ve skutečnosti myslí.

„Hm, asi ne! Myslel sis, že mi asi jde o jeho peníze, co? Myslel sis, že bys mě mohl vyzpovídat a zjistit, co mám za lubem... Teď mi to všechno dochází... Teď už vím, proč ses ke mně ze začátku choval tak hrozně. Ty totiž jsi hrozný! Ale pak sis řekl, že bude lepší, když se ke mně budeš chovat trochu mileji... protože jsi stál o informaci a hrozné chování opravdu není ten nejlepší způsob jak je získat, co?“

„Choval jsem se hrozně, protože jsem tě uprostřed noci musel sundávat ze stromu,“ podotkl věčně Rafael.

„A kolikrát jsem tě nachytala u počítače... Víš, že jsem ti opravdu věřila, když jsi mi tvrdil, že sis četl poštu?“ Zasmála se, jako by nedokázala uvěřit vlastní hlouposti. „No jo... vedení obchodního impéria a stahování soukromé pošty... to není moc velký rozdíl, že ne?“

„Prokristapána...“ Díval se na ni stále zoufaleji. „Pojď si sednout a promluvit si jako dva dospělí lidé...“

„Aha, já zapoměla!“ Amy vyloudila odporný, umělý úsměv. „Vždyť ty nesnášiš ženské, které mluví hlasitěji než půl decibelu! Tak ono řvát jako na lesy, když jsi právě zjistila, že mužský, s kterým sis začala, tě využíval, jen aby z tebe doslal nějaké informace, není dost dospělý a civilizovaný! A víš co, Rafaeli? Když přijde na takovéhle věci moc dospělá a civilizovaná nejsem!“ Otočila se a za-

čala sbírat rozličné tašky s vybavením a ingrediencemi.

„Alespoň jsi mi mohl ušetřit za taxíka," křičela přerývaně, „všechno jsem to sem táhla zbytečně!" Vyčerpaně svésila hlavu a dívala se na podlahu.

„Dobře. Udělal jsem chybu."

Amy si Rafaela ani nevšimla. Posbírala všechny své věci a teď se s nimi vláčela ke dveřím. „Už tě neposlouchám. Nezajímá mě to," řekla chladně, protože něco říct musela. Rafael jí stál v cestě a bránil jí v odchodu. Nedokázala se ale na něj podívat, protože by to bylo, jako by se dívala na cizího člověka.

„Vezmu tě domů, jestli chceš, a můžeme si promluvit cestou."

„Už jsem ti řekla, že mě to nezajímá. Mluvení už mám za sebou. Hlavně bych si přála, abych tě byla bývala nikdy nepotkala."

„To nemyslíš vážně," zachraptěl Rafael.

A co čekal? Uvědomil si, že netuší. Trochu rozpaků a bolesti, to jistě. Neexistoval totiž způsob, jak pravdu obejít. Nemohl už dál hrát tu trapnou roli domnělého zahradníka, který se tu nějak tajemně zjevil, a ani nechtěl. Pravda byla nevyhnutelná. Jistě, věděl, že to Amy překvapí, možná dokonce i šokuje. Ale sled jejích otázek a rychlost, s jakou se dovítí, o čem jde, způsobily, že mohl těžko co namítat. Amy jaksí dokázala objevit střípky pravdy a slepit je do obrazu, v němž se Rafael jen sotva poznával

A teď říká, že chce odjet!

Dostal šílený nápad, že jí tašky vyrvе a zamkne ji v domě, dokud si to všechno mezi sebou nevyřeší. Což by znamenalo, jak věděl, že spolu skončí v posteli.

„Byl bys tak laskav a uhnul?"

Rafael si uvědomil, že Amy už nekřičí. Její hlas zněl ploše a odtazitě. Svým způsobem to bylo mnohem horší. „Ne, nebyl."

„Tak to tu nejspíš budeme stát, dokud se nehneš." Amy se posadila na brašnu, ve které převážela

většinu jídla. Sevřenou pěstí si podepřela bradu a zírala kamsi na Rafaelovi holeně.

Když odezněl první divoký nával bolesti a hněvu, jako by jí někdo úplně vygumoval mozek.

Náhle si uvědomila, že se Rafael sklonil a hledí jí teď přímo do tváře, na její vkus až příliš zblízka.

Bezvýrazně na něho zírala.

„Mýlil jsem se," prohlásil Rafael stroze. „A ty si poslechněš, co ti chci říct, ať se ti to líbí, nebo ne. A nehodlám při tom kempovat na podlaze." Narovnal se a vytáhl ji do stoje. Amy ztratila rovnováhu, opřela se o něj a pak vyděšeně couvla.

Otevřela ústa, aby mu znovu zopakovala, že už mu nemá co říci, daleko se však nedostala. Rafael ji zdvihl ze země, přehodil si ji - přehodil! - přes rameno a odnesl ji z kuchyně do obývacího pokoje, kde ji bez cavyků usadil na pohovku.

Rafael nemohl uvěřit, že to udělal, o nic víc než Amy. Na okamžik zvažoval možnost zamknout dveře a strčit si klíč do kapsy, ale slušné vychování mu v tomto extrémním řešení zabránilo.

Místo toho přešel ke křeslu naproti pohovce. Amy se stáhla do jednoho rohu a ostražitě Rafaela pozorovala.

„Měl jsem ti říct, kdo jsem, už na začátku, ale neudělal jsem to protože jsem nechtěl, aby mě někdo rušil. Zaměstnanci v Anglii mě možná neznají, ale všichni ostatní věděli naprosto přesně, kdo jsem, a strašně by je zajímalo proč se schovávám opodál. Matka mě požádala, abych byl Jamesovi nablízku, a já jí vyhověl."

„A pak sis uvědomil, že i kdybys mi byl býval chtěl přiznat, kdo jsi, dozvíš se o mně a o mých pohnutkách mnohem víc, když budeš držet jazyk za zuby."

„Správně." Pohlédl stranou, pohodlně se opřel, natáhl si dlouhé nohy před sebe a založil ruce za hlavou. „Chtěl jsem zjistit, jestli se snažíš Jamese získat z vypočítavosti." Pohnul se, aby na Amy viděl.

Připravovala se na večer plný tvrdé práce: vlasy si stáhla do dvou pevných copánků a na sobě měla velmi jednoduché šaty. Ale i tak byla k nakousnutí. Přesně jak si ji pamatoval.

„Od chvíle, kdy jsme se pomilovali, jsem věděl, že tě James nezajímá, a jestli tě zajímal, jeho peníze s tím neměly nic společného.“

Amy bylo horko a zároveň se třásla. Rafael sice respektovoval její osobní prostor a dával si pozor, aby mezi nimi udržoval rozumnou vzdálenost, ale přímo ji spaloval pohledem. Nelíbilo se jí, když se zmiňoval o jejich milování. Mohla se lépe soustředit na jeho podvod a na svůj vztek, když o něm nepřemýšlela jako o svém muži, jako o svém milenci.

„Dělá to s tebou něco?“ zeptal se Rafael tiše. Byl uvolněný, ale pohled, upřený na Amyinu červenající se tvář, měl pozorný a ostražitý.

„Cože? Netuším, o čem to mluvíš.“

„Ale ano. Ta vzpomínka... my dva v posteli... spolu... nechceš vědět, proč jsem přiletěl do Londýna?“

„Ne. A je mi to jedno.“

„Nemohl jsem tě dostat z hlavy," přiznal Rafael.

Amy si pohrdavě odfrkla. „Myslíš poté, cos mě bez váhání poslal k vodě?“ Pamatovala si na ten trapas, když se ho před odjezdem ptala, zda by se nemohli pokusit ve vztahu pokračovat. Jasně si vzpomínala na Rafaelovu bezprostřední zamítavou odpověď.

„O vztah s Angličankou jsem vlastně moc nestál.“ Pomyslel na Elizabeth. „A vlastně o žádný vztah," dodal.

„No tak, přestaň s tím divadýlkem, Rafaeli. Nestál jsi o vztah se mnou. Pamatuješ, jak jsi mi říkal, že nehraju s Jamesem stejnou ligu? Tak si přiznej, že do stejné kategorie bys mohl počítat i sám sebe.“ Nesmiřitelný tón vlastního hlasu ji děsil. Nikdy dřív takhle zatrpkle nemluvila. Nebyla zatrpklý člověk. Přinejmenším až dosud.

Strašně ráda by si promluvila s někým z rodiny. S jednou ze svých sester. Nebo i bratrů.

Potřebovala, aby jí nějaký známý hlas řekl, že všechno bude zase dobré.

„Nebyla jsi ve stejné lize, protože James si vybírá jen určitou sortu žen. Klidně to ber tak, jako že mu chybí představivost.“

„Zato tys jí měl dost, abys mě svedl, ačkoliv nejsem tvůj typ.“

Příliš mluvil. V tom to bylo. Hovory s dívkami, se kterými Rafael chodíval, klouzaly po povrchu a týkaly se práce. Vypadá to, že toho Amy navykládal nějak moc. Opravdu jí řekl, že není jeho typ? Naneštěstí to zní až příliš pravděpodobně. Nejspíš to byla jedna z těch zběžných zmínek naznačujících, že se nechce vázat. A ona si ji vyslechla a uložila, aby se k ní mohla v budoucnu vrátit. Amy je skutečně výborná posluchačka, uvědomil si až příliš pozdě. Napadlo ho, co dalšího na něj vytáhne, aby mu dokázala, jakou má kořistnickou a příšernou povahu.

„Já samozřejmě ne...“ Rafael, kterého poprvé v životě někdo zaskočil, byl doslova s rozumem v koncích. Zamračil se, vstal a začal přecházet po místnosti. Potřeboval pohyb.

„Co ne?“

„Nechodím s ženami, které vypadají, jako by je naklonovali.“ Ale ve skutečnosti chodil.

„Nevěřím ti. Myslím... víš, co si myslím?“

„A já zas myslím, že bychom měli nechat minulost minulostí a soustředit se na přítomnost. A ta mě dovedla sem. Protože od chvíle, kdy jsi odjela, jsem tě nedostal z hlavy. Myslíš, že bych sem letěl, kdyby to nebyla pravda? Myslíš, že bych podstupoval tohle, kdyby mi nedošlo, jak moc tě pořád chci?“

Amy, přerušená v půli věty, na něho beze slova zírala. Ano, chce ji, a to znamená hodně, ale takhle nemluví muž, který je otevřen možnému vztahu. Takhle mluví muž, kterému bylo odepřeno něco, po čem touží, a který se rozhodl, že to tak nenechá.

„A co teď čekáš?“ zašeptala. „Když jsi teď podstoupil tohle?“

„Nevím, co čekám...“ Věděl to, dokud se na něj nevrhla jako fúrie. Ted už věděl jediné - co chce. „Ale chtěl bych, abys dala tomu mezi námi šanci...“

„Počítám, že tím myslíš, že bychom měli zamířit do nejbližší ložnice, servat ze sebe navzájem šaty a pomilovat se. Jestli jsi tak zoufale toužil po mé úžasné společnosti, proč ti tak dlouho trvalo, než sis našel do Anglie cestu.“

„Zkoušel jsem... zkoušel jsem tě dostat z hlavy...“ Příznání k takové slabosti stálo Rafaela ohromné přemáhání, takže si připadal jako nahý.

Amy si jeho slova vyložila jako prohlášení muže, který se tvrdě snažil udělat, co mu velel rozum, tedy na ni zapomenout, poněvadž pro něho byla - a to si přiznejme -nevhodná. Stejně nevhodná jako pro jeho bratra.

„Ale nedokázal jsem to.“

„To je tedy škoda," poznamenala Amy kousavě. „Takhle se sem muset plahočit, abys mě ze sebe dostal.“ V jejím podání to znělo, jako by se Rafael nakazil nějakou chorobou, a musel se jí co nejrychleji zbavit. „Stanovil sis pro ten účel nějaký časový limit? Řekněme několik týdnů? To už by se měl tvůj život vrátit do normálních kolejí, a ty by ses mohl vypařit zpátky do New Yorku, abys navázal tam, kde jsi byl, než jsem se objevila já.“

„Podívej, Amy...“

„Ne, nepodívám!“ Amy vstala. Na tvářích měla jasně červené skvrny. Znovu to v ní vřelo jako v sopce chystající se k další erupci. „Já ti o sobě řekla všechno! A tys tam seděl, poslouchal a předstíral, kdovíjak tě to nezajímá, a přitom jsi jen sbíral informace, abys mohl ochránit své konto! Kvůli tomu jsi se mnou spal, Rafaeli? Abys mi vyhnal Jamese z hlavy?“

„Nebud' směšná.“ Rafael zbrunátněl. Každé Amyino obvinění obsahovalo zahanbující kus

pravdy. Vybavoval si, že přesně takhle uvažoval; to ale bylo dřív, než nad tím ztratil vládu a než to začalo naopak ovládat jeho.

„Neopovazuj se mi říkat, že jsem směšná!"

„Ty jsi ta nejprotivnější ženská na celém světě!"

„Protože se nebojím mít vlastní názor? Zvlášť když se mnou někdo hraje špinavou hru? Dovedu si představit, proč jsi mi říkal, že nejsem tvůj typ! Vsadím se, že se ti líbí ženské, které nikdy nezvýší hlas. Kdo by se taky odvážil zvyšovat hlas na takového hlavouna, jako jsi ty? Určitě jste se s bratříčkem na můj účet pěkně pobavili," dodala Amy unaveně. „Volal jsi mu každý večer, abys mu vyličil, jak se to vyvíjí?"

„Ty mě urážíš."

„Ne, neurážím." Ale urážela. „Lhal jsi mi. Ani nevím, kdo skutečně jsi. Kdo jsi? Člověk, kterému tohle všechno říká pane..." a Amy rozhodila rukama, jako by chtěla ukázat na přepychový dům. Nejspíš jeden z mnoha po celém světě, pomyslela si. „Nebo člověk, který nemá nic?"

„Obojí," odsekl Rafael. Tohle nepůjde. Především za ní neměl jezdit. Amy má pravdu. Nechce se na ni vázat, tak jaký to má smysl? „Lhal jsem ti. Je vedlejší, jestli přijmeš mou omluvu, nebo ne, protože v jedné věci máš pravdu. Tohle nemá ani jeden z nás zapotřebí. Neměl jsem sem jezdit. Byla to chyba. Domů tě nezavezu. Není třeba prodlužovat nevyhnutelné. Řeknu šoferovi, aby tě hodil zpátky. A než se pustíš do dalšího pobouřeného monologu, ano, mám šoféra. Využívám služeb chlapíka, který vozí naše manažery, já mám ale přednost. A tenhle nádherný dům je také můj, i když ho jen zřídkakdy využívám. Mám dům i v Paříži a v Karibiku. Jestli to, že jsem ti neřekl o svém majetku, že mě dělá nenapravitelného lháře, možná bys měla vědět o všem, co mi patří. A pak můžeš jít a přemítat, jak málo by bylo bývalo stačilo, aby ses byla zapletla s někým jako já."

Ano! Ted' by se jí mělo ulevit! Jenže neulevilo. Už nebylo, oč se dál přít, a Amy si uvědomila, že se jí Rafael ted' chce zbavit. Ječela na něj až příliš často. Ne že bych neměla proč, pomyslela si hořce. Proč ale potom cítila tak strašnou prázdnotu, když ji řidič usazoval na zadní sedadlo jaguáru? Chtěla se otočit, aby se na Rafaela ještě naposledy podívala, ale když to udělala, zmizel Rafael již v domě.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Amy předpokládala, že se Rafael vrátí prvním letadlem do Ameriky. Přestože byla tak utrápená, až skoro nedokázala normálně fungovat, ve snu by ji nenapadlo, aby se něco pokusila zjistit tak, že by zavolala Jamesovi a během rozhovoru se na to jakoby mimochodem zeptala. Jediný důvod pro její trápení, na který přišla, představovala fotografie v novinách, jež Amy náhodou otevřela, tam na konci nudných stránek o financích, kterým se obvykle vyhýbala na sto honů, spatřila usmívajícího se Rafaela s jakousi vysokou tmavovláskou. Ta se lehce o Rafaela opírala a také se usmívala. Amy pročetla článek znovu a znovu, vpíjela se pohledem do fotografie a dokonce si ji přidržela na světle, aby se přimhouřenýma očima pokusila rozluštit Rafaelův výraz, který by jí snad mohl napovědět, co se mu honí hlavou. Prostudovala si Rafaelovu pečlivě upravenou partnerku a pokoušela se předstírat, že jí pomýšlení na to, že je Rafael s jinou, vůbec nevadí. Koneckonců je svobodný. Copak si může stěžovat, když ho sama poslala dál?

Vypadalo to, že se Rafael Vives, předseda správní rady a majoritní vlastník obrovské společnosti, rozhodl přesídlit na šest měsíců do Londýna, kde měl v úmyslu odprodat jisté části společnosti, aby mohl rozšířit investice do

nové oblasti služeb, do níž firma právě vstupuje. Byly tam všechny možné údaje, čísla a podrobné analýzy; Amy předpokládala, že ostatní finančníky zajímají, ale ona chtěla vědět jediné: kdo je ta bruneta.

Noviny vyhodila do koše, jen aby je o tři hodiny později lovila zpod rajčatových slupek. A pak se další tři dny dusila ve vlastní šťávě.

Letargie ustoupila zběsilé aktivitě. Pocit, že umírá, zmizel. Vystřídala ji horečnatá energie, která Amy nedovolovala vydechnout a která ji večer zanechávala zcela vyčerpanou.

Článek si připevnila magnetem na lednici. Každé ráno, než odešla do školy, pojídala u kuchyňského stolu z misky musli a nasupeně na něj zírala. Večer, když se nimrala v komplikovaných jídlech, jež si vařila, aby se pocvičila, a která nechávala zpola nedojedená, dělala to samé.

Dva týdny se takhle potácela na pokraji zhroucení, než udělala cosi nepředstavitelného. Zvedla sluchátko a zavolala Jamesovi.

Vyměnila si s ním obvyklé zdvořilosti a řekla mu, že se jen chce ujistit, že na ni nezapomněl, protože právě nastoupila praxi v jednom ze špičkových londýnských hotelů a byla by ráda, kdyby zašel ochutnat z její nabídky. Pak plácala cosi o tom, že by si chtěla otevřít vlastní restauraci, a nemohla uvěřit svému štěstí, když jí James řekl, že by do takového podniku klidně investoval, ať mu dá vědět kdy a kde. Teprve pak se Amy zarazila a pomyslela si, že to možná skutečně udělá, že si otevře restauraci, místo co by si stavěla vzdušné zámky, které se nikdy nezhmotní.

A potom, jako by ji to právě napadlo, se zmínila, že v novinách četla, že se Jamesův bratr rozhodl přesídlit na pár týdnů do Londýna.

„Už je na čase, aby v tom svém domě taky bydlel," žertoval James. „Párkrát jsem tam byl a je to tam jak

v mauzoleu - dlouho to tak ale nezůstane. Elizabeth to tam brzy dá do pořádku."

„Elizabeth?" Amy cítila, jak se jí valí krev do hlavy, a děkovala bohu, že s Jamesem nemluví tvář v tvář.

„Ježíši, promiň. Neřekl jsem něco, co jsem neměl? Víím, že jste spolu něco... že mezi vámi něco..."

„Ale dej pokoj! To byla jen přechodná záležitost, Jamesi. Na chvíličku! Ve skutečnosti jsem si na tvého bratra ani nevzpomněla, dokud jsem tuhle v novinách neviděla ten článek."

„A který? Bylo jich několik. Když se Rafael do něčeho pustí, celý svět ztuhne a poslouchá. A zrovna teď poslouchají hodně pozorně, protože Rafaelův příští krok může hodně ovlivnit ceny akcií."

„Jasně. No ovšem." Amy uvažovala, jak stočit rozhovor od nezáživných trhů s akciemi k mnohem naléhavějšímu tématu, k Elizabeth. Kdo je, sakra, Elizabeth? Jaksi, proboha, mohl Rafael za tak krátkou dobu najít nějakou ženskou?

A pak si vzpomněla na jeho obrovský majetek. Takový majetek dokáže některé ženy přivábit odkudkoliv. Připočtete k tomu, jak strašně hezký Rafael je, a co dostanete? Elizabeth.

„Kdysi spolu s Elizabeth v New Yorku chodili," prohodil James. Amy se soustředila na rozhovor a zatajila dech.

„Vážně?" Pokoušela se udržovat tu správnou míru zdvořilého zájmu, která by Jamese přiměla se o daném tématu rozhovět. Jenže James to neudělal a jejich rozhovor ukončil. Řekl Amy, ať se zase ozve a ať mu zavolá, až si to rozmyslí s restaurací. Pokud se s Rafaelem rozhodnou, že do té nové oblasti služeb skutečně vstoupí, budou potřebovat nějakého nadšeného šéfkuchaře, který by vedl jejich restaurace.

„To je skvělé!" Amy samozřejmě věděla, kde bude tajemná Elizabeth bydlet. Kde jinde než v Rafaelově

přepychovém domě v samotném srdci města? A já se ho nevzdám, pomyslela si. Ne bez boje.

Jistě, její rozumná část jí vysvětlovala, že to bude boj marný. Jistě, všichni členové rodiny, jimž se se svým problémem svěřila, jí radili, ať se soustředí na svoji kariéru a žal si nechá na později.

Jiná, ne tak dobře vychovaná, část její osobnosti, jí však říkala, že její život posledních pár týdnů stejně za nic nestojí, tak co? Buď se pokusí brát to stoicky, což nikdy v životě neudělala, nebo se na všechno vykašle a pokusí se udělat maximum, aby Rafaela získala zpět. Její hrdost se smíří s porážkou, ale aby se kvůli hrdosti trápila, to jí připadalo jako něco příliš bolestivého a namáhavého.

Když pokládala sluchátko, začal jí v hlavě pomaličku klíčit plán.

Možná bude muset trochu lhát a žádat o laskavost lidi, kteří jí něco dlužili; když na to jen pomyslela, zhoupl se jí žaludek, ale pak pomyslela na všechny ty nekonečné jalové dny ležící před ní a udělalo se jí ještě hůře.

Claire stále ještě pracovala pro Rafaelovu společnost. Až dosud se Amy snažila kamarádství zvědavost krotit. Dávala si pozor, aby se jí nevypytávala na Rafaela. Vedly ji k tomu dva důvody. Zaprvé se zoufale pokoušela zoufale nevypadat a zadruhé věděla, že stačí jen náznak zájmu, a Claire ji zavalí otázkami. Základní fakta o Amyině pošetilem románku Claire sice znala, ale kvůli Amyinu mlčení se jen těžko dostávala k dalším podrobnostem.

Amy si předsevzala, že si tedy alespoň vše den či dva rozmyslí, ale toto ušlechtilé rozhodnutí jí vydrželo jen tak dlouho, než se vykoupala. Pak se s ručníkem stále omotaným kolem těla posadila k telefonu a zavolala Claire. Obvyklé příjemné klábosení přeskočila a přešla rovnou k věci.

„Tak si to ujasňme,“ shrnula Claire, když se konečně nasytila vzrušujících zpráv. „Ty po mně chceš, abych zjistila, kde Rafael bude, a řekla ti to:“

„Nemělo by to být moc těžké," řekla Amy bezstarostně. Začala si představovat, jak Rafael asi na její lstivý plán zareaguje, ale příliš dlouho se u této myšlenky nezdržovala. Vzbuzovala v ní až příliš velké obavy. „Můžeš se cournout po patře hlavounů s tákem sendvičů a vytáhnout něco z Julese."

„Jules pro něho nedělá. Dělá pro něj nějaká nová ženská, a ta vypadá jako pěkná ježibaba."

„No, nechám to na tobě. Ruku na srdce, Claire, copak jsi svého času nevyvedla nějakou kulišárnu?"

„Udělám, co budu moct. Ale něco za něco. Musíš mi říct, jak se to bude vyvíjet, nic nevynechat, a pozvat mě na svatbu."

„S prvními dvěma podmínkami souhlasím. Ta třetí je fakt dobrý vtip." Amy nebyla včerejší. Nestála o lásku a o manželství. Pokoušela se jen najít způsob, jak se zbavit touhy po Rafaelovi. Beznadějně se do něho zamilovala a odehnala ho, protože chtěla mnohem víc, než jí nabídl. A měla dost příležitostí zakusit tu potměšilou emoci zvanou stesk. Právě ten jí budil v neděli brzy ráno a nešel jí z hlavy, takže se odpočinek a pohoda staly jen dávnou vzpomínkou.

„To nikdy nemůžeš říct," odpověděla Claire pochybovačně. Ale Amyinu žádost splnila. Za dva dny, během nichž si Amy, zvažující všechna pro a proti zamýšlenému plánu, okousala všechny nehty, jí Claire triumfálně oznámila, co vlastně zjistila.

Středa. Rafael bude pracovat až do večera. Věděla to, protože Rafael má předsedat schůzi hlavounů, která neskončí před půl devátou; neodejde však s nimi, ale bude dál pracovat ve své kanceláři. Po té semetrice, svojí sekretářce, Claire vzkázal, aby se postarala, aby měl připraveno něco k nakousnutí, kdyby dostal hlad.

Jako nějaký vladař, udělující rozkazy, pomyslela si Amy. Dejte mi sváču, a rozkaz bude vykonán.

Když si z té představy dělala v duchu legraci, téměř by věřila, že se do Rafaela nemohla v žádném případě zamilovat. Jak by mohla, když byla tak jiná?

Ale nakonec si uvědomila pokaždé stejnou věc - láska se vždy neřídí pravidly, která jí stanovila hlava. Někdy prostě zpřetrhá uzdu a letí tryskem vpřed, takže se nedá dělat nic jiného než ujíždět s ní, bez ohledu na zlámané kosti, které vás čekají.

A právě z tohoto důvodu Amy pohrdla zdravým rozumem a pustila se do něčeho, co jí bylo zcela proti srsti.

S blížící se středou jen doufala, že Rafael nezmění plány.

Nestála o ten trapas, kdyby narazila na někoho jiného. Každý by ji poznal. A Claire, která svůj slib splnila, odmítla zajít ještě dále a jít předem na výzvědy.

A tak úderem deváté stála Amy v recepci a tlachala s chlapíkem, který si ji pamatoval a byl příliš vstřícný, než aby jí kladl nějaké ošemetné otázky.

Potom se Amy kradmo vydala do patra hlavounů, vyhýbajíc se výtahům, protože si představila, jak se výtah otevírá a vystupuje z něj James se svojí partičkou veselých kumpánů na cestě do restaurace v Covent Garden.

Všude bylo ticho. Schůze již definitivně skončila a všichni odešli. Amy mýjela zasedačku, nesoucí známky proběhlé debaty. Bloky, nepravidelně poházené propisovačky a pera, projektor, sice vypnutý, leč stále na svém místě. Zítra v devět ráno bude vše svítit čistotou.

Amy prošla po špičkách kolem, obešla malou, neformálně zařízenou vstupní halu, kde někdy čekávali příležitostní návštěvníci, a šla dál za nosem, až nakonec zahlédla světlo mezi pootevřenými dveřmi jedné kanceláře na konci haly. Amy se na patře hlavounů velmi dobře vyznala, takže okamžitě věděla, že kancelář, v níž teď Rafael sídlí, patří Jamesovi. Chudáka Jamese vyšoupli, pomyslela si; když si však vzpomněla na Jamesův obdivný tón, jímž hovořil o Rafaelovi a jeho velkých plánech, řekla si, že mu to nejspíš příliš nevadí.

Zastavila se přede dveřmi, mimo dohled. Teď měla ještě pořád možnost si vše rozmyslet.

Než však mohla podlehnout strachu, vstoupila do dveří. Měla několik vteřin, aby si Rafaela prohlédla; Rafael si jí totiž nevšiml. Byl skloněný, mračil se a perem poťukával na hromádku papírů.

Rafael Vives, zahradník, Rafael Vives, miliardář. Řekl jí sice, že je jedním i druhým, ale stejně bylo těžké nedat se vyvést z rovnováhy auru moci, která z něj vyzařovala. Bylo to šílené, zvlášť když uvažila, že s ním spala, smála se s ním a dokonce ho přinutila, aby si koupil džínsy!

Tiše si odkašlala a Rafael vzhlédl.

Jeho reakce, když ji uviděl, byla nejspíš tak podobná šoku, jak to u něj bylo možné; a právě v tu chvíli, dřív než stihl promluvit, vlétla Amy do kanceláře.

Vlastně si ani neplánovala, co mu poví. Alespoň ne do všech podrobností. Prostě si řekla, že to s pomocí boží zvládne.

„Slyšela jsem, že ses rozhodl, že chvilku pobudeš v Londýně,” pronesla, vstupujíc do lví klece a zavírajíc za sebou. Okamžitě ji napadlo, zda to nebyla chyba. „A já šla zrovna kolem, tak jsem si řekla, že za tebou zaskočím...” Pohlédla na Rafaelovu neskutečně přitažlivou tvář a zauvažovala, jak se vyrovná s tím, jestli ji vyrazí ze dveří. Bez ptaní.

„Ale, opravdu?” Rafael se narovnal, opřel se a pozorně si ji prohlížel. „Tak tys šla jen tak kolem, jo? A kam přesně?”

„No tak... domů... však víš...”

„Vlastně nevím, ale nechme to plavat. Zaskočila jsi za mnou... kvůli čemu?”

„Nevadilo by ti, kdybych se posadila?”

„Stejně se nezdržíš, tak proč?”

Amy poklesla ramena. „Máš pravdu. Proč vlastně?”

„Proč jsi sem přišla?“ Rafael už dříve zrušil, co si s Elizabeth naplánovali, protože měl moc práce. Teď na něj bude čekat doma, po dni stráveném prohlídkou londýnských pamětihodností. Dvoutýdenní dovolená, příležitost spravit, co se mezi nimi pokazilo, a co dělá on? Tráví většinu volného času v práci. Nenáviděl se za to, ale dát to s Elizabeth znovu dohromady se ukazovalo jako nešťastný nápad. Jejich vztah byl povrchní a měl ho nechat spát.

„Přišla jsem, abych se pozeptala, jak se máš. A mám-li být upřímná, přála bych si, abych se byla bývala neobtěžovala.“

„A cos čekala?“ otázal se Rafael chladně a přezíravě. Cítil však, jak v něm narůstá vztek. Znepokojovalo ho to, protože se nechtěl rozzlobit. Chtěl, aby Amy zůstala ve škatulce, kterou si pro ni vytvořil až kdesi v koutku mysli. V pěkné, bezpečně vzdálené škatulce, polepené cedulkou „minulost“. Pak by měl vše pevně v rukou. „Čekala jsi snad, že před tebou rozvinu červený koberec?“

„To ne, ale trocha zdvořilosti by neškodila!“ Zase křičím, uvědomila si Amy. Co je to s tím chlapem? „Promiň, neměla jsem za tebou chodit?“

„Jak ses dověděla, že chci zůstat v Londýně?“

„Od Claire. Vzpomínáš si na ni? Přijela do Hamptons na ten podnikový výlet...“ Zaplavily ji živé vzpomínky; musela se násilím vrátit do současnosti, zpět k tomu nesmiřitelnému muži sedícímu před ní. Jedna věc je, když si myslíte, že bojujete o člověka, kterého milujete, a docela jiná věc, když zjistíte, že se tomu dotyčnému váš boj nelíbí. Že ve skutečnosti chce, abyste mu dali pokoj.

„Špeh ve firmě.“

„To sotva.“

„Chceš říct, že ses jí na mě vyptávala?“

„Ne! Nějak se o tom mezi řečí zmínila...“ Doufala, že právě nezpůsobila své kamarádce potíže, ale přiznat se, že o něm četla v novinách, by znamenalo, že mu bude muset také vysvětlit, že se

dověděla, že má něco s jinou. A rozhodně mu nechtěla prozradit, že zpovídala i jeho bratra. To nikdy

„Byla jsem zvědavá, to je všechno. Chtěla jsem zjistit, proč ses tak rozhodl.“

„Myslela sis, že jsem se rozjel do Londýna, abych tě pronásledoval?“

„To mě nikdy ani nenapadlo! No nic... stejně už půjdu.“ Poražena se otočila a zamířila ke dveřím. Kdybych si byla bývala jako každý normální člověk sedla a trochu si ten bláznivý nápad promyslela, mohla jsem si spočítat, jak to dopadne, pomyslela si. Odehnala jsem ho, a on na to nezapomene a neodpustí mi. Nejspíš jsem zranila jeho ego, a i když je to zranění dočasné, může mi Rafael jen těžko odpustit, protože muži mají ega křehká, jak je nechvalně známo. A ego bohatého muže bude obzvlášť zranitelné, protože takový muž není zvyklý, aby mu někdo ego zraňoval.

„Říkal jsem si, že chvilku zkusím něco nového.“

Rafaelova slova ji zarazila na půli cesty ke dveřím. „Trh v Londýně mi připadal jako zvládnutelnější než ve Státech. Je tu víc prostoru pro inovace. Proto tenhle výlet.“ Chtěl, aby to Amy bylo naprosto jasné, ačkoliv si to vycucal z prstu. Ve skutečnosti se chtěl okamžitě vrátit do Ameriky, ale Amyina zuřivá reakce na jeho pokrytectví měla za následek, že dočasné nevěděl, co dál, a v tomto nezvyklém vakuu zapustil kořeny zmíněný nápad a vykrytalizoval v něco, co opravdu stojí za to. A také mu to, kupodivu, umožňovalo dokázat sám sobě, že mu jeho kroky nebude diktovat nějaká ženská, se kterou se potkal jen náhodou a se kterou si neuváženě začal.

A s tím by se smířoval hodně těžko.

„Aha. Tak to je dobře,“ pronesla neurčitě Amy. Jako vždy ztrácela zájem ve chvíli, kdy zaslechla jakoukoliv zmínku o světě financí.

„Ano. Elizabeth si to myslí taky...“

„Elizabeth?" Amy si srovnala myšlenky a pokusila se, aby to znělo, jako když jí to jméno vůbec nic neříká. „Kdo je Elizabeth?"

„Žena, se kterou chodím." Rafael si nemohl pomoci, ale Amyina reakce jej tak trochu těšila. Jistě, v těchto věcech se choval dospěle a seriózně, nepostupoval neuváženě - to nikdy -, nicméně musel přiznat, že jej láká trochu svou historku vyšperkovat. „Poznal jsem ji v New Yorku. Vlastně jsme spolu chvilku chodili, ale pak jsme si řekli že si od sebe potřebujeme chvilku odpočinout?"

„A tehdy jsi potkal mě?"

„Ano."

„A když sis se mnou užil, došel jsi k závěru, že je načase vrátit se ke své bývalé." Bojovnice v jejím nitru se probudila. Amy si připomněla, že sem přišla, aby se pokusila získat Rafaela zpět, protože bez něj je její život beze smyslu. Rozvážně přikývla a vydala se ke křeslu. No tak jo, sice jí řekl, aby se tu moc neusazovala, protože se dlouho nezdrží, ale ona se nehodlá bavit o svých citech vestoje.

„Co má znamenat to kývnutí?" vyptával se Rafael podezíravě.

„Nezlákám tě na skleničku? Nebo na něco k jídlu? Jestli jsi tedy už nejedl?"

Rafael měl v plánu ještě zhruba hodinu pracovat, přestože si byl nepříjemně vědom, že Elizabeth zůstane sama. Ale nepočítal s tím, že se tu ukáže tenhle střípek minulých časů - Amy. Ani nevěděl, proč to dělá. Nesmyslům o tom, že šla kolem, nevěřil. Ne, ne. Amy se tu neobjevila náhodou a on nebyl dost silný, aby odolal své zvědavosti. Vstal a spěšně přikývl.

„Vlastně jsem už chtěl jít, tak proč ne? Něco si v rychlosti vypijeme jako vzpomínku na staré časy."

„To je hezké, že je tu tvá přítelkyně s tebou," prohodila Amy, sotva nastoupili do výtahu. „I když mi připadá trochu zvláštní, že bys mě hledal a zval k

sobě domů, když ses podle všeho chtěl dát dohromady se svou bývalou. Proč bys to dělal?"

Amy vždy nechávala uhánění na mužích. Měla zakořeněno, že to oni by měli být lovci. Ale proč by vlastně měli? Pomyslela si. Ve všech ostatních oblastech života ji rodiče učili, aby věřila, že jestli něco chce, měla by za tím jít, protože je dost dobrá, aby to získala. Její rodiče jí darovali sebedůvěru. Proč by ji teď neměla využít k získání té jediné věci ve svém životě, o kterou opravdu stála, tedy o Rafaela? No tak to nebude snadné, ale zkusit to přece může, ne? Může se pokusit získat zpět muže, kterého miluje a po kterém touží?

„Třeba jsi mi udělala laskavost, když jsi mě přinutila, abych si uvědomil, že prima sex je jedna věc, ale dlouhodobý vztah je něco jiného. A dlouhodobý vztah, tedy alespoň podle mě, musí člověk mít se ženou, která většinu času neprokřičí."

Amy se zhluboka nadechla a umínila si, že nebude křičet, přestože se jí chtělo. Upjala se k Rafaelově zmínce o „prima sexu". Sice to nebylo to, oč stála, ale už jednou jej odmítla a teď už věděla, že lepší „prima sex" než nic.

„Náhodou se říká, že křik ve skutečnosti hrozně prospívá duši."

„Opravdu? To jsem ještě neslyšel." Kráčeli směrem k vinárně, kam chodili lidé, kteří pracovali v centru. Rafael pohlédl na hodinky; věděl, že by tohle neměl dělat. Měl by jet domů, kde by určitě zjistil, že na něj Elizabeth trpělivě čeká. Probrali by spolu prakticky, jak se ten druhý měl; Elizabeth by mu kladla poučené dotazy o jeho současných obchodech. On by se jí na oplátku zeptal na dva případy, které jí zůstaly ve Státech a které jí dělaly starosti, jak věděl.

Elizabeth by ho nevytáčela.

„Jo. Je to pravda. Rozhodně. Když nekřičíš, ztrácíš kontakt se svým podvědomím, které je zřejmě zdrojem všeho životního a vitálního v nás."

„Takovou snůšku nesmyslů jsem v životě neslyšel," odsekl Rafael, ale měl pocit, že se začne smát. „Sklenku vína?"

„Tak jo." Dívala se, jak odchází k baru. Přemýšlela, jak je možné, že se jí tak dotklo, že jí tajil pravdu a nechal ji, aby si myslela, že je někým, kým nebyl. Jen se pokoušel chránit svého bratra před ženou, ze které se mohla vyklubat intrikánská zlatokopka. Na jeho místě by se nejspíš zachovala stejně! Zkusila si představit, jaké to asi je být pohádkově bohatý a nucen podezírat každého, kdo nebyl pečlivě prověřen, ale hlava jí to nebrala.

A krom toho musela řešit naléhavější záležitost. Jak vrátit čas a přesvědčit Rafaela, aby si s ní po tom všem začal, když se očividně zdráhá. A když je tu ta jeho přítelkyně.

At' byla Amy sebevytrvalejší, nedokázala se přimět, aby si myslela, že v lásce a válce je vše dovoleno. Představila si, jak by bylo jí, kdyby se ocitla v cizině a doufala, že zapracuje na svém vztahu, zatímco by si na jejího milého brousila drápky nějaká ženská, se kterou kdysi prožil krátký románěk.

Ale může snad uškodit, když o té tajemné ženě zjistí něco víc? At' už to chce Rafael přiznat, nebo ne, zase tak posedlý jí asi nebude, ne? To by se s ní přece už jednou nerozešel! Co?

Amy se té myšlenky chytla jako tonoucí stébka.

„No," řekla, když jí Rafael podal sklenku, „a jaká tedy je?"

„Elizabeth? Proč tě to zajímá? To proto ses tak zčista jasna objevila? Abys zjistila, proč tu ještě jsem a jestli někoho mám?" Pozorně si Amy prohlížela.

„No tak jo. Před pár dny jsem viděla v novinách tvoji fotku. Byl tam dlouhý článek o tom, že tu zůstáváš, abys tu něco zařídil nebo udělal..."

„Se zprávami z finančního světa jsi na tom pořád stejně, jak vidím."

„A na ruce ti visela nějaká vysoká bruneta.“

„A tys byla tak zvědavá, že ses proplížila do mé kanceláře, abys zjistila, co se děje. Přestože ti do toho nic není.“

Amy se nepodařilo vymyslet rozumnou odpověď.

„Elizabeth je... fascinující, nezávislá žena, kterou čeká slibná budoucnost právničky. Vlastně je advokátkou, ale nejspíš se stane soudkyní, ještě než jí bude čtyřicet.“

„Aha.“ Najednou jí ta hora, kterou se vydala zlét, připadala neskutečně strmá. „Takže to asi není ten typ, co se dívá na Superstar a vybírá si jen dva týdny dovolené, aby si přivydělala na účty v bance.“

„Ne, takový typ není.“

„A jak jste se seznámili? Chodili... chodili jste spolu, když... když jsme...“

„Ne,“ odvětil Rafael ostře.

„Když jsi potkal mě, muselo to být pro tebe docela překvápko,“ usmívala se melancholicky Amy. „Elizabeth nejspíš po stromech moc neleze.“

„Ani se neztrácí, protože se pokoušela procházkou zbavit podrážděnosti.“

„To ne.“ Jak si kdy mohla myslet, že by si mohla tohohle muže vybojovat zpátky? „Proč ses s ní rozešel?“

Rafael pokrčil rameny. Měl dostatečně silný argument, aby mlčel, protože Amy do jeho vztahu nic nebylo. Ale že musela mít setsakra odvalu, když přišla za ním do kanceláře, a věděla, že jeho reakce bude mít k radostnému uvítání daleko. A z toho jasně viděl, že ho Amy chce zpátky.

„Potřebovali jsme si od sebe odpočinout. Oba žijeme na plný plyn a zvykli jsme si, že se vídáme jen v letu. To není způsob, jak vést funkční vztah.“

Amy napadlo, zda čas, který strávili spolu, kdy se Rafael vzdal svého života na plný plyn, byl tím, co jej vehnalo jeho bývalé zpět do náruče. Uvědomila si, že kdyby byla přející člověk, měla by radost, že nechťic svedla dva lidi znovu k sobě. Místo toho si však

řekla, že je podlá, protože si přeje, aby ta zpropadená ženská zůstala, kde je - mimo dohled.

Co když nejsem Rafaelova životní láska já? Co když je ta právnička, která nikdy nezabloudila, mnohem víc podle jeho gusta? Já bych se spokojila s tím, co jsem měla,

a pokračovala; právě když se Rafael rozhodl, že se chce vrátit, kam patří. Když mluvil o „něčem nedokončeném“, neměla jsem poskakovat jako jojo a vřeštět, že mě podvedl, ale uvědomit si, že má pravdu. A já jako vždycky reagovala bez přemýšlení.

„Překvapuje mě, že si našla čas sundat nohu z plynu,“ odušila Amy nevrle. „Nemá abst'ák?“

„Snažím se jí to ulehčit,“ odvětil Rafael. Pocítil vítězoslavné vzrušení, když Amy ztuhla.

„Tím, že ji necháváš samotnou, a popíjíš se mnou?“

Rafael pohlédl na tu hřívu plavých vlasů i na tu pohlednou, živou tvářičku a užasl, jak je možné, že v něm vzbuzuje tak primitivní city. „To mi připomíná, že musím jít.“ Dopil a vstal. Džentlmen v jeho nitru se snažil nezapomínat, že má přítelkyni, která na něho čeká; inteligentní, kultivovanou ženu, která si zaslouží, aby se k ní choval s úctou.

„Ale nejdřív...“ Strčil si ruce do kapes a čekal, až se Amy zachumlá do své kratičké bundičky. Venku bylo chladno, ale Amyiny džínsy stejně končily několik hříšných centimetrů pod pupíkem; tričko s dlouhými rukávy odmítalo zůstat dole a trvalo na tom, že odhalí Amyino ploché, hebké břicho. Rafael násilím odtrhl pohled. „...nejdřív mi pověz, proč se tak vyptáváš na Elizabeth.“

„Protože jsem až příliš dlouho...“ Amy otevřela dveře, za nimiž se skrývala milosrdná tma, takže jí Rafael neviděl do tváře. „Protože jsem až příliš dlouho myslela na tebe. Jasně, přiznávám... ublížil jsi mi.“ Pohlédla vzhůru a zjistila, že tma skryla i Rafaelův výraz. Co jestli zrovna zívá? „Nikdo nemá

rád, když mu někdo lže, a žádná ženská nemá ráda, když ji někdo má za zlatokopku."

„Tak co tu děláš?" zeptal se Rafael.

„Přišla jsem za tebou, abych se tě pokusila získat zpátky," pronesla Amy nenuceně. Natáhla ruku, aby si zastavila taxíka. „Došlo mi, že si můžu stát na svém a být příliš hrdá, než abych tě vůbec kontaktovala, nebo spolknou svou pýchu a dám nám ještě šanci... to bylo ale před tím, než..."

Rafael ji vzal jemně za zápěstí a přitáhl si její ruku k boku. „Než...?"

„Než jsem... si s tebou promluvila," povzdechla si Amy. Nedívala se na něj. „Nedošlo mi, jak ti na tvé přítelkyni záleží. Ale když jsi mi ji teď popisoval, pochopila jsem, že se k tobě dokonale hodí. Vždyť ona i tak trochu vypadá jako ty! Je vysoká, bezvadně upravená a tmavovlasá. Důležitější ale je, že jako ty myslí. Vsadím se, že ti skutečně rozumí, když vykládáš o světové ekonomice!" Skutečnost, že Amy toho ví o světě financí tak málo, byla jejích malým soukromým žertem. Svého času Amy přišlo legrační, že se Rafael zajímá o něco tak vzdáleného zahradičení, a ochotně mu uvěřila, když jí řekl, že se o ekonomiku zajímá právě proto. „Vsadím se, že nezívá a neskelnatí jí oči pokaždé, když se jí pokoušíš vysvětlit, že v kapitálových trzích se může člověk opravdu vyznat!"

Rafael zavrčením Amyin postřeh potvrdil. Před pár týdny mu svým odmítnutím pošramotila ego, a on by teď, když před ním stála a dobrovolně se před ním skláněla, měl pociťovat příjemné zadostiučinění. Vlastě ano, pomyslel si, to cítím. Ještě pořád držel Amy za zápěstí. Měla je tak útlá. Ve skutečnosti by jí nejspíš mohl prsty obemknout i nadloktí, kdyby chtěl.

„Kdybys byl býval chodil s holkou... kterou bys tak očividně neobdivoval... která by se k tobě tak nehodila..." Hlasitě si povzdechla a kousla se do rtu.

„Zkusila bys jí mě přebrat?"

„Nechtěla bych, aby ses vázal," odvětila Amy okamžitě. „Je mi jasné, že skutečně nejsme na stejné vlnové délce, ale měl jsi pravdu... možná by bylo lepší, kdybychom necítili, že mezi námi zůstalo něco nedokončeného." Pak ji napadlo, že by si Rafael třeba mohl myslet, že ho chce pronásledovat dál, jako nějaká šílená ženská, a rychle se opravila: „To ale o tobě neplatí. Našel jsi ženu, o které jsi snil, a já ti, Rafaeli, přeju jenom to nejlepší."

Postavila se na špičky a dlaněmi se mu opřela o hrudník. Jen jeden polibek na tvář. Přátelský, chápavý. Něco, čím by mu dala najevo, že umí prohrávat, přestože to tak strašně bolí.

Rafael ztuhl.

Takhle zblízka byla její vůně omamná; lehká, čistá, květinová vůně, do níž se jistě mísil jakýsi parfém. Aniž by si to uvědomoval, automaticky ji uchopil za lokty, pohlédl jí do jemné tváře, uchvátil její ústa a přátelskou pusou změnil v něžný polibek, který byl stále vášnivější a vášnivější, dokud jej nepřipravil o všechny zbytky zdravého rozumu.

Vzpamatoval se náhle. Amy, stále pohlcena tím nádherným polibkem, ucítila, jak Rafael ztvrdl a odtáhl se, takže se samozřejmě zachovala stejně.

„Nic neříkej, Rafaeli." Ustoupila a natáhla ruku, aby si zastavila taxi. Na ulici byl pořád ještě velký provoz. Určitě kolem pojede nějaký prázdný taxík a ušetří jí rozpaků z protahování téhle nepříjemné scénky.

Štěstí jí přálo. „Políbili jsme se, a já jsem ráda, ale to neznamená, že ti nepřeju hodně štěstí, protože ti ho přeju. Každý si zaslouží vhodného partnera, a tys toho svého našel," zadrmolila a skončila právě včas, aby otevřela dveře taxíku a vklouzla dovnitř. Rafael už nestihl nic říct a Amy za to byla vděčná, protože nechtěla slyšet, jak si spílá za to, že udělal něco, co nechtěl, nebo, což by bylo horší, z toho viní ji.

Zase od něj odjížděla a neohlédla se ohlízet.

DESÁTÁ KAPITOLA

Na dně sklenky se Rafaelovi pomalu a neúprosně začínaly rýsovat obrysy toho, co se mu přihodilo. Láhev whisky si otevřel s úmyslem v ní postaru utopit svou nervozitu a svůj pocit zmaru, ale nakonec zůstalo jen při téhle jediné skleničce.

Dům stále nesl známky Elizabethina včerejšího spěšného odjezdu. Rafael seděl v kuchyni; dřez byl stále plný hrnců a pánví čekajících na umytí. Kdyby se podíval do ledničky, našel by tam nejrozumnější zdravé výrobky a krabice čerstvě vymačkané pomerančové šťávy. Bývaly doby, kdy Elizabethinu kázeň, co se stravování týče, obdivoval. Netušil, co ho to popadlo, že si myslel, že by mohl své původní pocity obnovit, když už ho to jednou všechno začalo nudit. Myslel si snad, že Anglie jejich vztah oživí?

Zakroužil sklenkou a zíral na zbytky whisky se sodou na dně.

Faktem zůstává, že kdyby mu nebyla bývala jakási drobná, plavovlasá čarodějnice změnila život, nepřeválcovala mu ho a neobrátila naruby, byl by se možná mohl k Elizabeth vrátit a vzít si ji, neboť se k němu tak neobyčejně hodila - tedy alespoň teoreticky.

Rafael vždycky s pobavením pohlížel na donchuánství svého mladšího bratra, přestože je neschvaloval. A ženami,

které se kolem Jamese točily, v duchu pohrdal. S pěknou řádkou z nich se seznámil, a všechny je bez výjimky považoval za povrchní, ať vypadaly jakkoliv. On, Rafael Vives, si nejenže ponechal své španělské příjmení, ale nutno říci, že se považoval za ctihodnějšího muže, než byl jeho bratr. James dělal firmě reklamu, ale to on tahal za provázky.

A pak do jeho pěkně uspořádaného života vtrhla Amy a obrátila vše vzhůru nohama.

Tolik se lišila od Rafaelova obrazu ideální či dokonalé ženy, že si vůbec nevšiml, jak moc mu zalézá pod kůži, takže mu během několika dní přerostla přes hlavu.

Odolal pokušení nalít si další sklenku, ale posloužil si místo toho z lahve balené vody. Lahve vody lemovaly jako malí vojáčky celou jednu polici v lednici a zbylé police, jak očekával, byly plné salátu, zeleniny, ovoce a jogurtů. Zpoza jakéhosi salátového dresinku vykukovala sklenička oliv. Připadalo mu to jako výstižné shrnutí jeho vztahu s Elizabeth. Jak je možné, že nevěděla, že olivy nesnáší?

Vypil vodu na jeden záťah a šel si pro auto. Věděl sice, že by si mohl ušetřit nudné probíjení se londýnským provozem, kdyby zavolal svému řidiči, ale to poslední, co teď potřeboval, byl svědek jeho možného ponížení. Vždyť si to přiznej, pomyslel si, proč by tě měla Amy vzít na milost, když jsi ji sice zdvořile, ale už podruhé, odmítl? Poté, co se natolik snížila, že za ním sama přišla a přistoupila na jeho podmínky? Možná ho nemilovala, ale byla ochotna prozkoumat, co to mezi nimi je, a on ji odehnal, protože byl takový hlupák, že si nedokázal představit sám sebe jako muže, který by vůbec mohl stát o vztah se ženou, která není tak dobře zajištěná a solidní jako ty, s nimiž obvykle chodil.

A bylo mu jedno, že je srdečná a jedinečná, je s ní legrace a že ho přiměla zapomenout na to, že jediná věc, kterou miluje, je jeho práce. Bylo mu jedno, že ho přiměla, aby se ulil z práce a miloval se s ní na

neobvyklých místech, a že ho vzrušovala dokonce i ve chvílích, kdy ho strašně štvala.

Vzpomněl si na Elizabeth; bylo mu hrozně líto bolesti, kterou jí, jak věděl, způsobil, ona to však přijala dobře - přesně jak očekával. Žádný zvýšený hlas, žádný křik.

„Myslím, že to přece jen nebude fungovat," řekl a ona se na něj klidně podívala s hlavou skloněnou na stranu a přikývla.

„Alespoň jsme to ještě naposledy zkusili, Rafaeli," odvětila smutně a usmála se, takže se cítil jako ještě větší mizera. „Když to vezmu kolem a kolem, bude nejspíš nejlépe, když odejdu..." Rafael přikývl. Celou tu dobu se dokonale ovládali. Rafael Elizabeth dokonce nabídl, že jí pomůže sbalit věci, ulevilo se mu když jeho nabídku klidně odmítla.

Vše proběhlo tak civilizovaně. V tuto chvíli byla Elizabeth ubytovaná v hotelu, kde čekala na svůj změněný let. Rafaela by nepřekvapilo, kdyby se rozhodla, že se pár dnů zdrží, protože proč vlastně ne? V Londýně přece byly spousty věcí, na které se mohla před odletem podívat. A hlavně - Elizabeth byla praktická.

Rafael jel k Amy velmi pomalu. Celý den strávil pokusy vše rozlousknout. Ted' už se setmělo a ochladilo se - doba mnohem příhodnější pro to, co musel udělat.

Provoz na ulicích jako obvykle nikam nespíchal. Zdálo se, že Londýn toho, stejně jako New York, nikdy moc nenaspí, obzvlášť v půl v osmé večer.

Konečně zastavil před Amyiným domem a vypnul motor. Uzavíraný obchod v Rafaelovi vždy vzedmul přival adrenalinu. Když přesouval a investoval obrovské sumy, pociťoval stejně vzrušení. Nic z toho v něm však nikdy nevyvolalo pocit tak strašlivé zranitelnosti, jaký jej pohltil, když ted' hleděl na vchodové dveře ve tmě.

Premítal, zda by jeho návštěva Londýna byla dopadla jinak, kdyby byl býval zvolil jiný přístup.

Kdyby Amy místo toho, co by ji vlákal pod falešnou záminkou k sobě domů, mylně se domnívaje, že jí to překvapení zalichotí, prostě jen zavolal a navrhl jí schůzku na neutrální půdě a potom se jí přiznal, že se choval jako hlupák a že po ní touží tak strašně, že se z toho snad zblázní, a že ten problém se vzdáleností, která je dělí, tak či onak vyřeší. Upřímnost by možná byla bývala nejlepší. Což jej přivedlo k myšlence na to, co Amy řekne teď.

Řekne jí na rovinu, že Elizabeth už jim v cestě nestojí. To bude to nejsnazší, pomyslel si. Horší bude, až začnu mluvit o tom, co k Amy cítím.

Rafael se zamračil. Kde má chlap začít, když má mluvit o svých citech? ptal se sám sebe.

Měl za to, že James by v této oblasti byl dost dobrý. On, na druhou stranu, měl sklon k prozaičtějšímu přístupu. Také si nebyl docela jistý, kolik toho chce o svých citech prozradit. Upřímnost je jedna věc, ale musí se také chránit.

Seděl ve voze a pohrával si s myšlenkou na zdržovací taktiku, když postřehl pohyb. Ne že by se na něco určitého díval. Jen nepřítomně hleděl směrem k Amyinu domu.

Chvíli mu trvalo, než si všiml, že se vchodové dveře otevírají a že v nich stojí Amy; Amy s nějakým chlapem. Ten chlap se navlékal do kabátu a poplácával se po kapsách, jako by něco hledal.

Rafael fascinovaně zíral na výjev, který se před ním odehrával. V duchu se připravoval na všechno možné, nádobí létající na jeho kající se hlavu nevyjímaje. Nepočítal však s tím, že bude svědkem toho, jak z Amyina domu vychází nějaký chlap. O žádném bývalém příteli z poslední doby se nezmiňovala. Tak kdo to, sakra, je?

Emoce, na niž nikdy neměl mnoho času, žárlivost, jej uchvátila s takovou silou, že zalapal po dechu. Pak otevřel dveře, právě ve chvíli, kdy se muž naklonil a nesmírně důvěrně Amy objal.

Nevšiml si, že běží, ale určitě utíkal, protože ti dva od sebe odstoupili a zadívali se směrem k němu, když zaslechli dusot jeho nohou na chodníku.

Rafael se dosud pral jen jednou v životě. Chodil tehdy na střední a kdosi poznamenal něco o jeho národnosti. Ta letmá zmínka vedla k dalším urážkám a chraplavým posměškům, které v něm spustili něco, co způsobilo, že viděl rudě. Sám se vrhl proti několika protivníkům do pranice, která skončila až ve chvíli, kdy se jeho soupeři rozutekli na všechny strany. Krvavé vítězství. Byla to ošklivá scéna; ztráta sebeovládání mu uštědřila krutou lekci, která jej úplně změnila. Jistě rodiče jej poctili očekávanou přednáškou o tom jak čelit urážkám a že fyzické násilí nic neřeší. Ve skutečnosti si mohli ušetřit práci, protože to už zjistil sám.

Ted' však na tehdejší lekci kašlal; natáhl se, popadl toho chlapa za klopy kabátu a přirazil jej ke zdi, zatímco Amy se ho snažila od muže odtrhnout.

Uvědomoval si, že na ně zírají lidé; vtáhl muže zpět do domu a kopnutím za sebou zavřel. Amy se ho stále bezvýsledně pokoušela od muže odstrčit.

„Tak,“ prohlásil Rafael příkře, „kdo k čertu jste a co tu děláte?“

„Pustil bys ho, prosím?“ pištěla za Rafaelovými zády Amy. Nevšiml si jí. Soustředil se jen na vyděšenou a zmatenou tvář muže, který zřejmě nebyl schopen slova.

„Hele, kámo...“

„Já nejsem žádnéj tvůj kámoš,“ procedil Rafael mezi zuby. Svůj hlas ovládal stejně jako své pěsti, přestože by se do toho chlápka, který se mu, nutno podotknout, po fyzické stránce nemohl rovnat, nejraději pustil. Muž byl o hezkých pár centimetrů menší a ve srovnání s Rafaelovou svalnatou postavou drobný.

„Hele, prostě mě pust' a...“

Pak došlo k slovní přestřelce, kdy chlapík prosil, aby ho Rafael pustil, a snažil se najít nějaký záchytný

bod, Amy ječela na Rafaela a ptala se ho, co to, sakra, dělá, a Rafael stále velmi ovládaným hlasem muži sděloval, že ho vykopne z domu, a zároveň dával Amy jasně najevo, že rozhodně hodlá zjistit, co tu ten chlap pohledává.

Amy ujistila svého bratra, že to zvládne, a pak se s rukama založenýma v bok obrátila k Rafaelovi. Nevěřicně na něho hleděla a z očí jí létaly blesky.

Vykročila ke dveřím; Rafaelova ruka vystřelila a zablokovala jí cestu.

„Ani náhodou. Nikam nepůjdeš, dokud mi neřekneš, kdo to byl.“

Sundal si kabát a přehodil ho přes zábradlí. Jasně, už se uklidňuje, ale rozhodně se nehodlá cítit provinile kvůli tomu, co právě udělal, i když ho Amy probodává těma svýma velkýma očima.

„Kdo si myslíš, že jsi, Rafaeli? Takhle mi vrazit do domu! Co si to dovoluješ?“

„A jak mám asi reagovat, když tě přistihnu, jak se tu mezi dveřmi muchluješ s nějakým chlapem?“ Zvlášť když máš na sobě tohle, pomyslel si neurvalé. Těsně vybledlé džínsy a přiléhavé tričko s dlouhým rukávem, pod kterým očividně nemáš ani tu zatracenou podprsenku...

Pročísl si rukou vlasy a nasupeně na ni hleděl.

„Měl štěstí, že jsem mu jednu nevrazil.“

„Pořád jsi mi ještě neřekl, co tu děláš!“

„A tys mi pořád ještě neřekla, kdo to byl!“ opáčil okamžitě Rafael.

Stáli proti sobě v hale jako dva zápasníci. Amy se stále ještě nevzpamatovala z šoku a hlavou se jí honily tisíce otázek; jenže ona už jednou karty na stůl vyložila, a vydala se mu tak na milost a nemilost. Nikdy víc!

Otočila se na podpatku a zamířila do kuchyně; opravdu se potřebovala posadit, nohy měla totiž jak z rosolu.

Uvědomovala si, že Rafael jde za ní. Vstávaly jí z toho chloupky na šíji.

„No?“ dožadoval se odpovědi Rafael, když vešli do kuchyně. Amy si sedla, ale on zůstal stát, takže se nad ní tyčil jako obr.

„Do toho, kdo to byl, ti nic není,“ odsekla Amy ostře. „My dva už si nemáme co říct.“

„A tak jsi vyrazila do ulic a našla si jiného chlapa?“

Ano! nejraději by vykřikla Amy. Ano, našla. Prostě jsem si jednoho pěkného rána vyšla ven a zastavila prvního chlapa, který šel kolem, a zeptala se ho, jestli by si se mnou nedal rande!

„Tak tohle si o mně myslíš? Ne, neodpovídej! Už jednou jsi mě měl za zlatokopku, takže v tvých očích jsem nejspíš schopná všeho!“ Proto bys ve mně taky ani ve snu neviděl nic jiného než rychlou a snadnou příležitost si trochu zaskotačit! „Kde máš tu svou životní lásku?“ vysmívala se mu. „Neříkej, že jí zase nechal samotnou! Nerada ti to říkám, ale ani ta nejkultivovanější, nejupravenější a nejinteligentnější žena nevydrží všechno.“

Rafael zavrtěl hlavou a posadil se. „Elizabeth je pryč.“

Hm, pomyslela si Amy, nejspíš proto, aby si přichystala závoj na svůj velký den D.

„Rozešel jsem se s ní.“

„Cože?“ Ostražitě si Rafaela prohlížela. Cítila, jak jí srdce zrazuje a začíná v něm klíčit naděje. Ze všech sil se jí snažila potlačit.

„Nebylo to k ničemu. Myslel jsem, že bude, ale spletl jsem se.“

Amy by strašně ráda slyšela víc, ale držela se svého předsevzetí a jen na Rafaela mlčky hleděla.

„A teď mi řekni, kdo to byl, Amy.“ Přestože otázku, co udělá, jestli mu začne Amy podrobně líčit svého nového milence, podrobil chladnému logickému rozboru, nedokázal potlačit vlnu nevole, která ho vyváděla z míry.

„Prokristapána, Rafaeli!“ Sladký sen o tom, že by mu dokázala vmést do tváře, že právě náhodou

potkala muže svých snů, se bohužel rozplynul. „To byl jen Jack, můj bratr!“

„Tvůj bratr!“

„Kterého jsi nejspíš pěkně pocuchal a vyděsil!“

„Proč jsi mi, sakra, neřekla, kdo to je?“

„Nejspíš proto, že jsi mi zrovna moc příležitostí neposkytl, ne?“ Přikrmovala svůj vztek a pokoušela se cítit oprávněné rozhořčení na tím, jak si Rafael klidně sedí u jejího stolu. „Jednu chvíli mě brácha objímá a vzápětí se na něj vrhneš ty! Tak mi pověz, kde v téhle scéně vidíš prostor pro zdvořilou konverzaci a vysvětlování!“

„Už to chápu,“ řekl Rafael. Amyin bratr. Byl to její bratr. Ten chlap byl její bratr. Nemohl uvěřit, jak moc se mu ulevilo. Nejraději by vyskočil a pustil se do tance. Směšná reakce. To, jak se vrhl na Amyina bratra, bylo také směšné. To se mu přece vůbec nepodobá! Ale to je přece poslední dobou normální, ne?

„Neměl jsem ho napadat, i kdybych si myslel, že sis našla někoho jiného, nějakou náhradu...“

Kéž by byl život tak jednoduchý, pomyslela si smutně Amy.

„Tak proč jsi to udělal?“ zeptala se nakonec. „Vždyť scény nesnášíš. Všechna ta očividná vášnivost a emoce, Rafaeli! To bych do tebe nikdy neřekla! Ale ne, nech mě hádat...“ Zatrpkle se na něho podívala. „Myslel sis, že tohle třeba chci. Myslel sis to, protože jsem otevřená a vyjadřuju se bez zábran; myslel sis, že mě ohromí Rafael, který se nebojí projevit své city. Takový zbrusu nový Rafael. Dal jsi své bývalé možnost, ale pak ses rozhodl, že si raději chvíli zase užiješ se mnou, přestože natrvalo ti nejsem dost dobrá. Přihořívá, Rafaeli?“

Amy prudce vstala. Nohy měla těžké jako z olova a potřebovala chodit, aby si rozproudila krev.

A také se nechtěla dívat na Rafaela. Kuchyň však bohužel byla malá. Nebylo tu moc míst, odkud by se

jí nenaskýtal ničím nerušený pohled na Rafaela, opřeného o ledničku a zastíňujícího všechno kolem.

Takže jí skutečně nezbývalo nic jiného než zamířit do obýváku, kde alespoň byla pohodlnější křesla a milosrdnější světlo.

Lustr nechala zhasnutý, rozsvítila však lampu na stolku u zdi a pak se choulila do svého oblíbeného křesla, starého, pohodlného kousku nábytku, v němž provzlykala mnoho smutných filmů.

„Netuším, jak je možné, že jsme skončili tady, Rafaeli,“ pronesla pomalu a sledovala, jak si Rafael dělá pohodlí v křesle, které pro něho bylo příliš malé, „ale je to úplně špatně. Každý patříme jinam. Proboha, vždyť my dokonce i každý žijeme v jiné zemi!“

„Ano, máš pravdu. Žijeme “

„A nikdy, nikdy jsme si spolu neměli začít.“

„Což jen dokazuje že osud existuje a daří se mu dobře.“

„Ne, to nedokazuje. To jen dokazuje, že jsme něco začali, a přitom jsme měli vědět, že to nikdy nedotáhneme do konce.“

„Proč?“

„Co proč? Proč jsme to začali? Protože... no... to je něco jiného! Tys něco začal, protože jsi toho chtěl víc zjistit o mně a o mých úmyslech. Já to začala, protože jsi mě nakonec začal přitahovat. Ale místo toho jsme si měli všimnout, že ve skutečnosti náš vztah nedává smysl. Chci říct...“ Pátrala po slovech, která by nejlépe vystihla to, co chtěla říct...

„Plácáš naprosté nesmysly.“ Rafael vstal a přitáhl si křeslo proti Amy, takže se ocitl velmi blízko. Velikost pokoje je již nedělila. Teď ji v tom tlumeném, teplém světle skutečně viděl. Vlastně by se jí mohl dotknout, kdyby chtěl. Takhle to bylo mnohem lepší.

Amy otevřela ústa, aby protestovala, ale Rafael jí je zakryl dlaní. „Ty sis svoje řekla, teď je řada na mně. Souhlas?“

Amy přikývla a Rafael ruku stáhl.

„Pro mě,“ řekl tiše, „můj život nedává smysl, když v něm scházíš ty.“ Překročil okraj hluboké propasti, a bylo mu to jedno. Mluvení ho osvobozovalo. Nechápal, jak mohl pochybovat o své schopnosti vyjavit Amy své city; zjišťoval totiž, že je to ta nejsnazší věc na světě. Natáhl se, uchopil Amyinu ruku a pevně jí hledě do očí jí ruku sevřel ve své dlaní. „To s naším prvním setkáním, s tím, jaký jsem byl hlupák, když jsem ti neřekl, kdo jsem, máme už za sebou. Ale mně to připadá vedlejší. Ta hlavní věc, věc, která mi změnila život, to je způsob, jakým jsem se díky tobě cítil. Když jsem tě poznal, začal jsem se na svět i na svůj život dívat jinýma očima. Chápeš, co chci říct?“

„Ne. Můžeš mi to ještě trochu vysvětlit?“ Amy se bála zamrkat, aby se tahle kouzelná chvíle nerozplynula jako dým.

Rafael se pobaveně zasmál. „Jen pokud víš jistě, že tě nenudím...“

„Ne, to ne...“ Amy si odkašlala a snažila se zůstat klidná, „...pro muže je dobré, když vyjádří, co cítí. Skuteční chlapi pláčou.“

„Hm. Tak to nevím... Co ale vím jistě, je, že jsem při našem setkání přehlédl věc, která bila do očí. Místo, abych se sám sebe zeptal, co mě to přimělo, abych se choval jinak, než mám v povaze, namluvil jsem si, že na tom nesejde. Když jsem sem za tebou přiletěl, nezastavil jsem se a nezamýšlel se, jak je možné, že mě tak strašně ovládá obyčejná vílnost. Kdybych to byl býval udělal, možná bych na to byl přišel dřív...“

„Na co?“ zeptala se plna naděje Amy.

Rafael pohlédl dolů na své prsty propletené s jejími. „Myslel jsem, že tě prostě chci, že jsme spolu něco nedokončili, že je to ale jen otázka těla. Proto

jsem se vrátil k Elizabeth. Předsevzal jsem si, že našemu vztahu dám ještě šanci, protože jsem si jako beran namlouval, že to, co cítím k ní, má větší význam než to, co cítím k tobě. Koneckonců se ke mně teoreticky skvěle hodila. A to mi připomíná, cos řekla o tom, že náš vztah nedává smysl. Teoreticky možná ne, ale pak se tedy láska teorií neřídí, ne?"

„Láska?" vyhrkla Amy.

„Copak tohle všechno není láska?" Rafael pohlédl na Amy a dotkl se rukou její tváře. „Zamiloval jsem se do tebe, Amy. Vzala jsi mi můj plánovaný a předvídatelný život a převrátila ho vzhůru nohama. Rozešel jsem se s Elizabeth, když mi došlo, že si nemůžu dál lhát, a pak jsem za tebou přijel, abych ti řekl, že bez tebe nemůžu žít. Vsadil jsem na to, že... že ke mně cítíš to samé."

„A to musí být pořádný oříšek," zamumlala Amy, „protože ty nejsi žádný hazardér." Najednou měla pocit, jako by celý život stála ve středu bouře, která teď utichla. Náhle myslela velmi jasně. „Ty ale nic neriskuješ," řekla potichu. „Ovšemže tě miluju, lásco." Váhavě se usmála. „Vím, že se chovám, jak mě zrovna napadne, ale já bych za tebou nikdy do té kanceláře nepřišla, kdyby mi šlo jen o tvé tělo." A pak dodala: „Ne že by to nebylo moc pěkné tělo."

„Tak to bys možná ráda byla tomu moc pěknému tělu na tamhletom moc pěkném gaučiku trochu blíž. To by totiž bylo už od pohledu mnohem pohodlnější, než kdybys si na tebe sedl..."

„Ale žádné mazlení," napomenula jej Amy, když si leželi v náruči na gauči, který nebyl stavěný na dva lidi v horizontální poloze, takže Amy musela ležet napůl na Rafaelovi a nohy jí přechuhovaly přes okraj. „Alespoň ne dokud si nepromluvíme o tom, co bude pak. Já vím, že se nerad vážeš, ale..."

„Ale to bylo tenkrát, a teď je teď." Rafael spočinul svými rty na Amyiných, vychutnává je jejich sladkost. S radostí si uvědomoval, že brzy ochutná mnohem víc. Měl pocit, jako by se vrátil domů. „A pokud jde

o to, co bude dál... je načase, abychom se s Jamesem prohodili, což znamená, že by mohl okouzlovat svými oslnivými reklamními triky New York a já bych mohl vyzvat na souboj Londýn a skutečně se pustit do nápadů, které si sumíruru v hlavě."

„Chceš říct, že by ses sem přestěhoval... kvůli mně?"

„Kvůli nám... manželé koneckonců obvykle žijí ve stejné zemi."

„Ted se rozbřečím," zašeptala Amy. Oči se jí plnily slzami. „Víš, jaká jsem..."

Citlivá, divoká, něžná a velice, velice ženská. Usmál se a srdce mu přetévalo nesmírnou láskou, jež nezná podmínek.

„Mám to brát jako tvé, ano'...?"

„Ano, ano, ano a ještě jednou ano. Ach bože. To je taková krása!" Zaplavila Rafaela polibky. „Nemůžu se dočkat, až ze mě uděláš počestnou ženu! A mezitím..."

„...se podíváme, jak hříšná žena dokazuje svému chlapovi, že ho miluje..."